

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

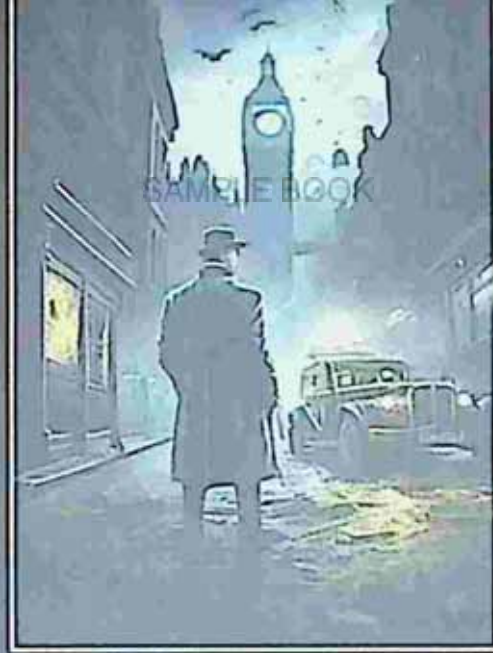
လက်ဖက်ရည်

ရှားလော့ဟုမ်း၏ အမှုတွဲများ

THE CASEBOOK OF
**SHERLOCK
HOLMES**

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

SAMPLE BOOK

လော့ဟုမ်း၏ အမှုတွဲများ

ရှားလော့ဟုမ်း၏ အမှုတွဲများ

THE CASEBOOK OF
SHERLOCK
HOLMES

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

နေလို လလို ထင်ရှားသူ
ပျက်နာဖြူကြီးနှင့် လူ
ပြည်တန်ကျောက် အမှု
သုံးဆောင်ပြိုင် အိမ်
သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင်
နာမည်တူ လူသုံးယောက်
ချစ်ဆိပ်ရည်
ထူးဆန်းသော ပါမောက္ခ
ခြင်္သေ့ လည်ဆံမွေး
ခေါင်းမြီးခြုံ အမျိုးသမီး
မောင်နှမ နှစ်ယောက်
ကိုယ့်ရှူး ကိုယ်ပတ်

စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ မေ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ မတ်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဩဂုတ်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်:
 အုပ်ရေး ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၂၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မြသန်းတင့်
ရှားလော့ဟုမ်း၏
အမှုတွဲများ

The Casebook of
Sherlock Holmes

Sir Arthur Conan Doyle

မာတိကာ

	မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ	၁
၁။	နေလို လလို ထင်ရှားသူ	၁၃
၂။	မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် လူ	၅၅
၃။	ပြည်တန်ကျောက် အမှု	၈၉
၄။	သုံးဆောင်ပြိုင် အိမ်	၁၁၉
၅။	သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင်	၁၄၇
၆။	နာမည်တူ လူသုံးယောက်	၁၇၇
၇။	ချစ်ဆိပ်ရည်	၂၀၅
၈။	ထူးဆန်းသော ပါမောက္ခ	၂၄၅
၉။	ခြင်္သေ့ လည်ဆံမွေး	၂၇၉
၁၀။	ခေါင်းမြီးခြံ အမျိုးသမီး	၃၁၃
၁၁။	မောင်နှမ နှစ်ယောက်	၃၃၃
၁၂။	ကိုယ့်ရှူး ကိုယ်ပတ်	၃၆၁

မိမိ

၁	၁
၂	၂
၃	၃
၄	၄
၅	၅
၆	၆
၇	၇
၈	၈
၉	၉
၁၀	၁၀
၁၁	၁၁
၁၂	၁၂
၁၃	၁၃
၁၄	၁၄
၁၅	၁၅
၁၆	၁၆
၁၇	၁၇
၁၈	၁၈
၁၉	၁၉
၂၀	၂၀
၂၁	၂၁
၂၂	၂၂
၂၃	၂၃
၂၄	၂၄
၂၅	၂၅
၂၆	၂၆
၂၇	၂၇
၂၈	၂၈
၂၉	၂၉
၃၀	၃၀
၃၁	၃၁
၃၂	၃၂
၃၃	၃၃
၃၄	၃၄
၃၅	၃၅
၃၆	၃၆
၃၇	၃၇
၃၈	၃၈
၃၉	၃၉
၄၀	၄၀
၄၁	၄၁
၄၂	၄၂
၄၃	၄၃
၄၄	၄၄
၄၅	၄၅
၄၆	၄၆
၄၇	၄၇
၄၈	၄၈
၄၉	၄၉
၅၀	၅၀
၅၁	၅၁
၅၂	၅၂
၅၃	၅၃
၅၄	၅၄
၅၅	၅၅
၅၆	၅၆
၅၇	၅၇
၅၈	၅၈
၅၉	၅၉
၆၀	၆၀
၆၁	၆၁
၆၂	၆၂
၆၃	၆၃
၆၄	၆၄
၆၅	၆၅
၆၆	၆၆
၆၇	၆၇
၆၈	၆၈
၆၉	၆၉
၇၀	၇၀
၇၁	၇၁
၇၂	၇၂
၇၃	၇၃
၇၄	၇၄
၇၅	၇၅
၇၆	၇၆
၇၇	၇၇
၇၈	၇၈
၇၉	၇၉
၈၀	၈၀
၈၁	၈၁
၈၂	၈၂
၈၃	၈၃
၈၄	၈၄
၈၅	၈၅
၈၆	၈၆
၈၇	၈၇
၈၈	၈၈
၈၉	၈၉
၉၀	၉၀
၉၁	၉၁
၉၂	၉၂
၉၃	၉၃
၉၄	၉၄
၉၅	၉၅
၉၆	၉၆
၉၇	၉၇
၉၈	၉၈
၉၉	၉၉
၁၀၀	၁၀၀

ရှားလော့ဟုမ်း သရုပ်ဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ
အဲဖရက် ဘာက်

အဘွားကြီး အသွင် ရုပ်ချက်ထားသော ရှာထလှေဟုန်း (၁၉၃၂)

အန်ဒရေ မိုရဲလ် (ဝပ်ဆင်) နှင့် ပိတာ ကူရှင်း (ရှားလော့ဟမ်း) တို့ကို
ဗာစကာဗီးလ် ခွေးကြီး ဇာတ်ကားတွင် တွေ့ရစဉ် (၁၉၅၉)

ရေခွတိုဟာ လီး နှင့်
သော်လေ ဝေါင်တာတို့အား
ရှားလော့ဟုန်း နှင့်
ဒေါက်တာ ဝမ်ဆင် အဖြစ်
(၁၉၆၅ ဘီဘီစီ ရုပ်ပြင်သံကြား ဇာတ်လမ်း)

ပြုအတ် မင်းသား ဟားဇတ် ဝရက်ရစ်
(ဝေဠာ့ ဝု ပြုအတ် တစ်ခု)

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

အောက်မေ့ဖွယ်များနှင့် စွန့်စားခန်းများ^၁ ဆိုသည့် စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒွိုင်းလ်က

‘... ကျွန်တော် ဖန်တီးသော ဇာတ်ဆောင် ရှားလော့ဟုမ်း၏ အရည်အချင်းမျိုး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တွင်ပင် ရှိလေသလားဟု မကြာခဏ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသည်။ ပြဿနာ တစ်ခုကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်ရခြင်းနှင့် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ် ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းပေးရခြင်းတို့သည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထိုသို့ မတူကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာမျှ သံသယ မရှိပါ။ ဇာတ်ဆောင် တစ်ယောက်ကို မွေးထုတ် ဖန်တီးနေသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်သည် မိမိ ကိုယ်နှိုက်က ထိုဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်မျိုး မသိမသာ ရှိနေတတ်ပါသည်။ မရှိလျှင် ထိုဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်ကို သရုပ် ပေါ်အောင် ရေးသားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။’ ဟု ရေးခဲ့သည်။

ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများနှင့် ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒွိုင်းလ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖတ်လိုက်သည့် အခါတွင် ထိုအချက် မှန်ကြောင်းကို သွားတွေ့ရသည်။

ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများမှ တစ်ဆင့် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဒဿနများ ထူထောင်ခဲ့လေသည်။

‘ရာဇဝတ်မှုကို နှိမ်နင်းဖို့ထက် တားဆီးဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်’
‘အချက်အလက် မရခင် ကောက်ချက် ဆွဲတာဟာ အလွန် ကြီးကျယ်တဲ့ အမှား ဖြစ်တယ်၊ ကောက်ချက်ကို အရင် ဆွဲပြီး အဲဒီ ကောက်ချက်နှင့် ညီအောင် အချက်အလက်တွေကို ရိုက်သွင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အချက်အလက်ကို အရင် ရှာပြီး အဲဒီ အချက်အလက်တွေနှင့် ညီအောင် ကောက်ချက်ကို ဆွဲရမယ်’

၁။ *Memories and Adventures*

‘ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုဟာ ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ်လာပြီ ဆိုလေလေ ဖြေရှင်းရတာ လွယ်လေလေ ဖြစ်ပြီး ရိုးရိုးစင်းစင်း ဖြစ်လေလေ ဖြေရှင်းရတာ ခက်လေလေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရာဇဝတ်မှုဟာ ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ်လာပြီ ဆိုရင် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ထင်ရှား လာတတ်တယ်။ အဲ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို တွေ့လာတာနှင့် အမှန်ကို ဖြေရှင်းဖို့ဟာလည်း လွယ်သွားတယ်’

‘စုံထောက် အလုပ်မှာ အရေး အကြီးဆုံးကတော့ စိတ်ကူးဉာဏ် နှင့် တကယ့် ဖြစ်ရပ်ကို ပေါင်းစပ်ပေးဖို့ ဖြစ်တယ်’

‘အထူးခြားဆုံး အဆန်းကြယ်ဆုံး အရာတွေကို ရာဇဝတ်မှုကြီးတွေ မှာထက် ဘာမဟုတ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှု အသေးအဖွဲကလေးတွေထဲမှာ သွားပြီး တွေ့ရတတ်တယ်’

‘အရေး မကြီးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။ အမှု တစ်ခုဟာ အရေး မကြီးဘူး ဆိုတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စူးစမ်းစရာတွေ များလာပြီး အကျိုးအကြောင်းကို မြန်မြန် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်ဖို့ လိုလာပြီ။ ... အမှု ကြီးလာလေလေ အမှုသွား အမှုလာဟာလည်း စင်းလာလေလေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အမှု ကြီးလာလေလေ အမှု ကျူးလွန်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာလည်း ထင်ရှား လာလေလေ ဖြစ်လို့ပဲ။ တချို့ အမှုကလေးတွေကျတော့ သိပ်ပြီး သေးဖွဲလွန်းတဲ့ အတွက် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်လို့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားလို့တောင် သံသယ ရှိစရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို အမှုမျိုး ကျရင် အမှု ကျူးလွန်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှာရတာ သိပ်ခက်တယ်’

‘မှုခင်းဗေဒမှာ ဆိုရိုးစကား တစ်ခု ရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုင်ရာ အထောက်အထားသည် အမှု ကျူးလွန်သူ (တရားခံ) ကို တန်းတန်း မတ်မတ် လက်ညှိုး ထိုးပြနေတတ်သည် ဆိုတဲ့ စကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီဆိုရိုးကို တယ်ပြီး လက် မခံချင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုင်ရာ အထောက်အထား ဆိုတာ လှည့်စားတတ်တဲ့ အရာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကြည့်တဲ့လူရဲ့ ရှုထောင့်ကို ပြောင်းလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုးနေတဲ့ လက်ညှိုးဟာလည်း ပြောင်းသွားတတ်တယ်’

‘ရာဇဝတ်မှုကို နေရာတိုင်းမှာ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုတ္တိဗေဒ ကိုတော့ နေရာတိုင်းမှာ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုမှာ ယုတ္တိဗေဒ ကို တတ်နိုင်သမျှ အသုံး ချတတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါဟာ အနုပညာ တစ်ရပ် ဖြစ်တယ်’

‘မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာ အားလုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျန်တဲ့ အရာတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ ထင်ရ သည့်တိုင် အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ အမှန်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ စဉ်းစား စရာ ရှိတာကို အကုန် စဉ်းစားတယ်။ စဉ်းစားချက် တစ်ခု ပေါ်တိုင်း ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် အထောက်အထား ရှာတယ်။ စမ်းသပ်ကြည့်တယ်’

‘ကောက်ချက်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်စပ် တည်ဆောက်တဲ့ ကိစ္စဟာ သိပ်တော့ ခက်တဲ့ ပညာ တစ်ရပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမ ကောက်ချက် တစ်ခု ထုတ်တယ်။ နောက် အဲဒီ ကောက်ချက်ပေါ်မှာ အမှီပြုပြီး ဒုတိယ ကောက်ချက် တစ်ခုကို ဆွဲတယ်။ အဲဒီ ကောက်ချက် ပေါ်မှာ အမှီပြုပြီး နောက်ကောက်ချက် တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်တယ်။ ဒီလိုနှင့် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်နေတဲ့ ကွင်းဆက်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ကွင်း ဆက်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဆက်ပြီးပြီ ဆိုတော့ အလယ်က ကွင်းဆက် တွေကို ဖြုတ်ချလိုက်။ ရှေ့ဆုံး ကွင်းဆက်နှင့် နောက်ဆုံး ကွင်းဆက် ကိုပဲ ပရိသတ်ကို ထုတ်ပြ။ ဒီအခါမှာ ပရိသတ်က အဟုတ်ကြီး ထင်သွား ကြတယ်။ တကယ်ကတော့ ဘာမှ ခက်လှတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး’

‘စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှု သိပ္ပံ ပညာမှာ လူတွေ မေ့လျော့နေကြတဲ့ အရေး အကြီးဆုံး ပညာ တစ်ရပ် ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ခြေရာခံတဲ့ အတတ်ပညာပဲ’

‘ရာဇဝတ် တစ်ခုကို လိုက်ရာမှာ ကာယကံရှင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ် ဆိုတာက အရေး မကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက လူပုဂ္ဂိုလ် ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အမှုကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ဖြစ်တယ်’

‘သက်သေ အထောက်အထားတွေ မတွေ့ခင်မှာ ကောက်ချက် အရမ်း မဆွဲပါနှင့်’

‘အမှု တစ်ခုမှာ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခု နောက်မှာ ထူးခြားတဲ့ အခြား အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ကပ်ပါလာတတ်တယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ တချို့ လူတွေဟာ ဆန်စဉ်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက် ဆိုသလို ရှေ့ အဓိက အဖြစ်အပျက်ကြီးကို မေ့သွားပြီး နောက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို အာရုံ ပြောင်းသွားတတ်ကြတယ်’

‘အမှုတစ်ခုကို လေ့လာတဲ့ နေရာမှာ အပေါ်ယံလောက်ကို မကြည့် ရဘူး။ အပေါ်ယံ သဏ္ဍာန်ဟာ လိမ်လည် လှည့်ဖြားတတ်တယ်’

‘အသေးအဖွဲကလေးတွေဟာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ ကျန်တော့ လက်သုံး ဝါဒပဲ’

ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ အမှုသည် တစ်ယောက်ဟာ ယူနစ် တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်၊ ပြဿနာကြီး တစ်ခုထဲက အစိတ်အပိုင်းကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်’

‘စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်ခြင်းဟာ ပြတ်ပြတ်ရှင်းရှင်း စဉ်းစားတတ်ခြင်းရဲ့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်တယ်’

ဤသည်တို့မှာ မှုခင်းဗေဒနှင့် ပတ် သက် သည့် ကိုနင်ဒိုင်းလ်၏ ဒဿနများ ဖြစ်လေသည်။

စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်တီးကာ စုံထောက် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ရေးခဲ့ရုံမျှမက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အမှုနှစ်ခုကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်း ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ပထမ အမှုမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

၁၉၀၃ ခုနှစ် နွေရာသီ တစ်ညနေတွင် ဘာမင်ဟမ်^၁ မြို့အနီး ဂရိတ်ဝရိုင်လေ^၂ အမည်ရှိ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားများ နေထိုင်သည့် ရွာကလေးမှ အလုပ်သမား လူငယ် တစ်ယောက်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ကျောက်မီးသွေးလှည်း ဆွဲသည့် မြင်းတစ်ကောင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝမ်းမိုက်တွင် ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်ကာ ကွင်း တစ်ခုထဲတွင် ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤတွင် ပုလိပ်က တရားခံ တစ်ယောက်ကို ကောက်ဖမ်းလိုက်၏။ တရားခံမှာ အမှု ဖြစ်ပွားသည့် နေရာနှင့် မိုင်ဝက် အကွာရှိ ကျမ်းသင်းအုပ် ဆရာ တစ်ယောက်၏ သား ရှေ့နေ စာရေး လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့အိမ်ကို ရှာဖွေသည့် အခါတွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား တစ်ထုပ်၊ ရွံ့မြေ နက်နက်တွင် ပေကျံကာ စွတ်စိုနေသည့် ဖိနပ်ရှည်ကြီး တစ်ရန်၊ အဖျားတွင် အလားတူ ရွံ့နက်တွေ ပေနေသည့် ဘောင်းဘီ တစ်ထည်၊ ရွံ့စက်တွေ ပေကျံနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ခါးပြတ် အင်္ကျီ တစ်ထည်တို့ကို တွေ့ရသည်။

မှုခင်း ဆရာဝန်က ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတို့ကို စစ်ဆေး ကြည့်သည့် အခါတွင် မြင်းမွေး သုံးဆယ့်လေးချောင်း ကပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့

၁။ Birmingham

၂။ Great Wryley

ရ၏။ အင်္ကျီ လက်ဖျားပေါ်တွင် မြင်းသွေးနှင့် တူသည့် သွေးစက် အချို့ ကိုလည်း တွေ့ရပြန်သည်။

ရှေ့နေ စာရေး လူရွယ်ကလေးကို စစ်သည့် အခါတွင် ယမန်နေ့ ညနေက ဘာမင်ဟမ်ရှိ ရှေ့နေများ ရုံးခန်းမှ ညနေ ခြောက်နာရီခွဲတွင် ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ကိုးနာရီခွဲလောက် အထိ ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ အသိ မိတ်ဆွေများထံ ခြေကျင် လျှောက်လည် နေခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် အိမ် ပြန်၍ ညစာ စားပြီး အိပ်နေခဲ့ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။

အများအားဖြင့် အနီးရှိ ရွာများမှ ရွာသူ ရွာသားများသည် သင်းအုပ် ဆရာတို့ကို လေးစားလေ့ ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကျောင်းမှ သင်းအုပ် ၄ & ၈ ရှာပူဂျီ အက်လာဂျီ^၁ ကိုမူ လေးစားခြင်း မရှိကြ။ အက်လာဂျီ သည် ထိုရွာ အနီးတွင် သင်းအုပ် လုပ်လာခဲ့သည်မှာ အနှစ် သုံးဆယ် ကျော်မျှ ရှိတော့မည်။ သို့ရာတွင် အက်လာဂျီသည် အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက် မဟုတ်။ အိန္ဒိယမှ ပြောင်းရွေ့လာသည့် ဖာရစ်^၂ အမျိုးသား တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်လာပြီး အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် နှင့် အိမ်ထောင် ကျကာ သားဖြစ်သူ ဂျော့^၃ ကို မွေးခဲ့သည်။

သူတို့ မိသားစုတွင် နောက်ကြောင်း တစ်ခုလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သား ဖြစ်သူ ဂျော့ ငယ်ငယ် ကျောင်းသား အရွယ်တွင် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဘုန်း ကြီးများအား မတော်တရော် ရေးထားသည့် စာများ မကြာ မကြာ ရောက် လာတတ်ပြီး စာတွင် သင်းအုပ် ဆရာ အက်လာဂျီ၏ လက်မှတ် ရေးထိုး ထားလေ့ ရှိ၏။ တစ်ခါတွင် ရွာသားများက သူ့ အိမ်ကို ခဲဖြင့် ဝိုင်း ပေါက်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျောက်မီးသွေးလှည်း ဆွဲသည့် မြင်းကလေး ဓားဖြင့် အခုတ် ခံရသည့် ကိစ္စနှင့် အလားတူ တိရစ္ဆာန်များကို ဓားဖြင့် ခုတ် သွားသည့် ကိစ္စများလည်း ရွာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မကြာခဏ ဖြစ်ပွား နေသည်။ တိရစ္ဆာန်များသာမက ရွာထဲရှိ အမျိုးသမီးကလေးများကိုလည်း ဓားဖြင့် လိုက်ခုတ်ရန် အကြံအစည် ရှိနေကြောင်း၊ ထိုအမှုများကို ကျူး လွန်နေသူမှာ သင်းအုပ်ဆရာ၏ သား ဂျော့ပင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပုလိပ် ထံသို့ ပစ်စာများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာနေသည်။

၁။ Shapuji Edlaji
၂။ Pharisee
၃။ George

ဤတွင် တိရစ္ဆာန်များကို ဓားဖြင့် ခုတ်သွားခြင်းမှာ ဖာရစီ လူမျိုး တို့၏ ရှေး ထုံးစံ တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ပုလိပ်က ဂျော့ကို ဖမ်းခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျော့ကို ရုံးတင် စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် ဂျော့က တိရစ္ဆာန်ကို ဓား ဖြင့် ခုတ်သော အချိန် မတိုင်မီ အစောကြီး ကတည်းက မိမိသည် ထို အနီး တစ်ဝိုက်တွင် မရှိကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။ သူ့ကို မြင်လိုက် သည့် သက်သေများလည်း ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်ကလည်း လူတွေ့ သည့် အချိန်လောက်တွင် မြင်းကို ဓားခုတ်ခံရသည်မှာ လေးနာရီလောက် ကြာနေပြီဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဖခင် ဖြစ်သူ သင်းအုပ် ဆရာကလည်း ထိုညက သူ့သားသည် ကိုး နာရီခွဲ ပြီးသည့်နောက် အိမ်ပြင်သို့ မထွက်တော့ကြောင်း၊ မိမိတို့ သား အဖ နှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်း အိပ်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အိပ်ရာ ဝင် သည်နှင့် အခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ သော့ကို မိမိ ယူထားကြောင်း ဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။

တရားလို ရှေ့နေက တရားခံသည် မနက် လင်းအားကြီး နှစ်နာရီ နှင့် သုံးနာရီ ကြားတွင် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မြင်းမွေးများနှင့် အဝတ်အစားပေါ်တွင် သွေးများကို တွေ့ရကြောင်း၊ အချင်း ဖြစ်ပွားသည့် နေရာတွင် တွေ့ရသည့် ဖိနပ်ရာများမှာလည်း ဂျော့ စီးသည့် ဖိနပ်ရာများ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရုံးတော်တွင် တင်ပြသည်။

ရုံးတော်က ဂျော့ကို ထောင် ခုနစ်နှစ် ချလိုက်သည်။

ဤတွင် ဥပဒေ ပညာရှင်များ၊ ရှေ့နေများ၊ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ် များက တရားရုံးသို့ အယူခံကြသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်း မထူး။ ဤတွင် တရားခံ ဂျော့က စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနှင့်ဒွိုင်းလ်ထံ သို့ စာရေး၍ သူ့အမှုကို ကူညီ ဖြေရှင်းပေးရန် မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

အမှု ဖြစ်ပွားစဉ်က သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းထဲတွင် ပါသည်များကို လည်း သူ့ထံ ပို့လိုက်၏။ စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနှင့်ဒွိုင်းလ်သည် အမှုသွား အမှုလာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ သက်သေခံ အထောက်အထား များကို ပြန်ရှာသည်။ သက်ဆိုင်သူများထံသို့ စာရေး၍ စုံစမ်းသည်။

စုံစမ်းလိုက်သည့် အခါတွင် ပုလိပ်က ဂျော့ အိမ်မှ သိမ်းသွားသည့် မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားများမှာ သွေး စွန်းပေခြင်း မရှိဘဲ အသစ်များ ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ကျီပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် သွေးကွက်များမှာ လည်း အသားပြုတ် အရည်များ ဖိတ်ကျနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ

သည်။ သူ့အင်္ကျီတွင် တွေ့ရသည့် မြင်းမွေးများမှာလည်း အစက မရှိ။ ပုလိပ်က သက်သေခံ ပစ္စည်း အဖြစ် မြင်းရေကို လှီးပြီး သူ့အင်္ကျီဖြင့် ထုပ်ယူလာစဉ် ကပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ဖိနပ်တွင် တွေ့ရသည့် ရွှံ့စက် မည်းမည်းများမှာ ထိုညက သူ လျှောက်လည်ခဲ့သည့် ရွှာနီးချုပ်စပ်မှ ရွှံ့မြေများ ဖြစ်နေပြီး မိုးရွာသဖြင့် ထိုရွှံ့များ ပေကျဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းသေ တွေ့ရသည့် လယ်ကွင်းထဲတွင် ရှိသည့် မြေများမှာ ဝါကြန့်ကြန့် မြေများ ဖြစ်သည်။

ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် အမှု အကြောင်းကို ပြည့်စုံအောင် လေ့လာပြီး နောက် ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဒေလီ တယ်လီဂရပ်^၁ သတင်းစာသို့ ပို့လိုက်ရာ သတင်းစာက ဖော်ပြပေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တရားရုံးက မှားယွင်းမှုဟု ဆိုကာ ဂျော့ကို ထောင်ဒဏ်မှ လွတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ မစ္စ မာရီယန် ဂီးလ်ခရစ်^၂ ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး အသတ်ခံရသည့် အမှုဖြစ်၍ အမှုမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စ မာရီယန်သည် လင်ဗီ^၃ ဆိုသည့် အိမ်စေ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် အတူ နေသည်။ တစ်ညနေတွင် လင်ဗီသည် သတင်းစာဝယ် ထွက်သွားသည်။ ထိုသို့ ရှိစဉ် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သူ အဒမ်သည် မစ္စ မာရီယန် အိမ်ဘက်မှ မသင်္ကာဖွယ် အသံများကို ကြားရသဖြင့် သွားကြည့်သည်။ မစ္စတာ အဒမ်မှာ မျက်စိ မွဲသူ ဖြစ်သော်လည်း ရုတ်တရက် ထွက်လာခဲ့ရသဖြင့် မျက်မှန်ကို မတပ်ခဲ့မိ။ အဒမ်သည် တံခါး ခေါင်းလောင်း နှိပ်နေစဉ် သတင်းစာဝယ် သွားသည့် အိမ်စေ အမျိုးသမီး ပြန်ရောက်လာသည်။ လင်ဗီက အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၍ အဒမ်က အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်စောင့်နေစဉ် အိမ်ထဲမှ လူရွယ် တစ်ယောက် ခပ်တည်တည် ထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အိမ်ထဲတွင် မစ္စ မာရီယန်မှာ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရုန်းကန်သည့် လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။ အနီးတွင် ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ပွင့်ကျနေသည်။ ကပ်လျက်

- ၁။ Daily Telegraph
- ၂။ Miss Mariam Gilchrist
- ၃။ Lambie
- ၄။ Adam

မြသန်းတင့်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

အခန်းထဲတွင် လူသတ်သမားက ထွန်းသွားဟန် တူသော ဓာတ်ငွေ့ မီးဖို တစ်လုံး လင်းနေသည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ဖန်ဘူးထဲတွင် အဖိုးထိုက် အဖိုး တန် လက်ဝတ် လက်စားများမှာ ခြေရာလက်ရာ မပျက် ရှိသည်။ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကလေးကို ရိုက်ချိုး ဖွင့်ထားပြီး စာရွက်စာတမ်းများ ကြမ်းပေါ် တွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ စိန်ရင်ထိုး တစ်ခုမှအပ အခြား မည်သည့် ပစ္စည်း မျှ အပျောက်အရှ မရှိ။

အိမ်မှ ထွက်ပြေးသွားသော လူငယ်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မေးကြည့် သည့် အခါတွင် အဒမ်ရော၊ လင်ဗီရော နှစ်ယောက်စလုံးကပင် သဲကွဲစွာ မပြောနိုင်ကြ။ ထိုစဉ်က အိမ်ရှေ့လမ်းမမှ ဖြတ်သွားသည့် အသက် ဆယ့် လေးနှစ်ရွယ် ကလေးမ တစ်ဦးကမူ အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ သည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်းဖြင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တိကျစွာ ပြောပြ သည်။ ပုလိပ်က လူသတ်သမားမှာ နှစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်၊ လင်ဗီ မြင် လိုက်ရသူက တစ်ယောက်၊ သူငယ်မကလေး မြင်လိုက်ရသူက တစ် ယောက်ဟု ယူဆသည်။

ပုလိပ်က ပျောက်သွားသော စိန်ရင်ထိုး နောက်သို့ လိုက်သည်။ အစ ရှာမရ။ ထိုစဉ် ဂလပ်စတီ^၁မှ တစ်ယောက်က အော်စကာ စလိတ် တား^၂ အမည်ရှိ ဂျာမန် ရေဝတီ တစ်ယောက်သည် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် စိန်ရင်ထိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် စိန်ရင်ထိုး တစ်ခုကို လာရောက် ပေါင်နှံ ကြောင်းဖြင့် သတင်း ပေးသည်။ ပုလိပ်က အော်စကာကို လိုက်ရှာသည်။ အော်စကာကို အိမ်တွင် မတွေ့ရတော့။ ထိုညကပင် သူ့ နောက်မိန်းမ နှင့် လီဗာပူ^၃သို့ ထွက်သွားပြီဟု သိရသည်။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အသတ် ခံရပြီး စိန်ရင်ထိုး ပျောက်သွား သည်၊ အော်စကာ ဆိုသည့် လူ ထိုရင်ထိုးကို လာပေါင်သည်၊ ထို့နောက် ပျောက်သွားသည် ဆိုသည့် အခါတွင် လူသတ်သမားသည် အော်စကာ ဖြစ်သည်ဟု ပုလိပ်က ကောက်ချက် ချလိုက်သည်။ ('သက်သေ အ ထောက်အထား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရခင် ကောက်ချက် စွဲတာဟာ အင်မတန် မှားတတ်တယ်' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးသည်။)

၁။ Glasgow

၂။ Oscar Slater

၃။ Liverpool

mgyoe.com

ပို၍ ဆိုးသည်မှာ အစွဲခံရသူ အော်စကာ စလိတ်တားသည် ကစား
ဝိုင်း ထောင်ခြင်း၊ မကောင်းသည့် မိန်းမများ မွေးခြင်း စသည့် ကိစ္စများ
ကြောင့် နာမည် ပျက်နေသူ ဖြစ်သည်။ အော်စကာ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်
တူကလေး တစ်လက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုတူဖြင့် သေသူ၏ ခေါင်း
ကို ရိုက်သတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပုလိပ်က ယူဆသည်။ ရုံးတော်က
အမှု ထင်ရှားသည်ဟု ဆိုကာ သေဒဏ် ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အမှုတွင် ဟာကွက်ကြီးများ ရှိနေသည်။ အော်စကာ
စလိတ်တား ပေါင်သည် ဆိုသည့် စိန်ရင်ထိုးကို ပုလိပ်က အိမ်စေ
အမျိုးသမီးအား ပြသည့် အခါ သူ့သခင်မ၏ ရင်ထိုး မဟုတ်ဟု ထွက်
ဆိုသည်။ ထိုမျှမက ထိုရင်ထိုးမှာ အမှု မဖြစ်ခင် ပဝေသဏီကတည်းက
အော်စကာ စလိတ်တား ပေါင်နေကျ ဖြစ်သည်။ မှုခင်း ဆရာဝန်၏
ထွက်ချက်ကို ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း သေသူ၏ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ တူ
ဖြင့် ထုသည့် ဒဏ်ရာ မဟုတ်၊ မဟော်ဂနီသား ကုလားထိုင် ခြေထောက်
ဖြင့် ရိုက်နှက်ခံရသော ဒဏ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ထွက်သည်။

သို့ဖြင့် တရားရုံး စီရင်ချက်ကို မကျေနပ်ကြသဖြင့် သတင်းစာများ
နှင့် ဥပဒေ ပညာရှင်များက ဆိုင်ရာသို့ အယူခံ ဝင်ကြသည်။

‘အော်စကာ စလိတ်တားရဲ့ အမှုကို ကျွန်တော် ဖတ် ကြည့် တော့
အမှုမှာ တော်တော် ကြီးမားတဲ့ ဟာကွက်ကြီးတွေကို သွားတွေ့ရတယ်၊
ဒါနှင့် သူ့အတွက် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်မယ် ဆိုပြီး ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တယ်’ ဟု ကိုနင်ဒွိုင်းလ်က ရေးခဲ့သည်။ နာမည်ကျော် မှုခင်း
ဗေဒ ပညာရှင် ဝီလျံ ရှာ့ဖ်ဟက်က ‘ကိုနင်ဒွိုင်းလ်ဟာ မျှော်လင့်ချက်
ကင်းမဲ့နေတဲ့ လူတွေ၊ အပြစ် မရှိ အစွဲခံရသူတွေကို ရှေ့ဆောင် ရှေ့
ရွက် ပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်တယ်၊ အော်စကာ စလိတ်တားရဲ့ အမှုကို
လေ့လာပြီးတဲ့နောက် ကိုနင်ဒွိုင်းလ်ဟာ သူ့အိတ်ထဲက ငွေစိုက်ပြီး ရှား
လော့ဟုမ်းရဲ့ နည်းတွေ အရ စုံစမ်းတော့တာပါပဲ’ဟု ရေးခဲ့သည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် သည်ကော့စ် အော့ဖ် အော်စကာ
စလိတ်တား၊^၁ အမည်ရှိ စာအုပ်ငယ်ကလေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုက်
သည်။ ထို စာအုပ်ငယ်တွင် ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် အော်စကာ စလိတ်တား
အပေါ်တွင် စွဲထားသည့် စွဲချက်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ချေဖျက်ပစ်
သည်။ (‘အမှု တစ်ခုကို ကိုင်တွယ်ပြီး ဆိုရင် အခြား ဖြစ်နိုင်ချက် တစ်

၁။ William Roughhead
၂။ The Case of Oscar Slater

ခုကို ရှာကြည့်ပြီး အဲဒီ အချက်ကို ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘက်ကရော မဖြစ်နိုင် တဲ့ ဘက်ကရော နှစ်ဖက်စလုံး ချိန်ထိုးပြီး ကြည့်ရမယ်၊ ရေပက် မဝင် အောင် ခိုင်လုံပြီ ဆိုတော့မှ ဒီအချက်ကို အတည်ပြုရမယ်၊ ဒါဟာ မှုခင်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရာမှာ ပထမဆုံး လိုက်နာရမယ့် ဥပဒေသ ဖြစ် တယ်' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောခဲ့သည်။)

ကိုနင်ဒွိုင်းလ်၏ စဉ်းစားပုံမှာ ရှင်းရှင်းကလေးမျှသာ ('အသေး အဖွဲ့ကလေးတွေဟာ အရေး အကြီးဆုံး ဖြစ်တယ်' ဟု ရှားလော့ဟုမ်း က ပြောခဲ့သည်။)။

လူသတ်သမားသည် မိမိ အနီးတွင် အဖိုးတန် ကျောက်မျက် ရတနာ များကို အလွယ်တကူ တွေ့နေပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် စိန်ရင်ထိုး တစ် ခုတည်းကိုမှ ယူသွားခဲ့သနည်း။

အကုန် မယူနိုင်လျှင် ရှိစေ၊ လက်လှမ်းမီသမျှ တစ်နိုင်လောက်ကိုမူ ယူသွားသင့်သည် မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် လူသတ်သမားသည် အဘယ့် ကြောင့် စာရွက် စာတမ်းတွေ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကို မွေနှောက် သွားရသနည်း။

လူသတ်သမားသည် ပစ္စည်းကို ယူဖို့ထက် စာရွက်စာတမ်းကို ယူဖို့ လာသည်ဟု ယူဆစရာ ဖြစ်မနေပါသလော။ လူသတ်သမားသည် အိပ် ခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး ဓာတ်ငွေ့ မီးဖိုကို ထွန်းကာ စာရွက်ကို စိမ်ပြေ နပြေ ရှာနေသည် မဟုတ်လော။ ပုလိပ်ကို မျက်စိ လည်စေရန် အတွက် စိန်ရင်ထိုးကို ကောက်ယူသွားခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါသလော။

သူ ရှာနေသည့် စာရွက်စာတမ်းသည် မည်သည့် စာရွက်စာတမ်း မျိုးနည်း။ အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းလော သို့မဟုတ် သေတမ်း စာလော။ သို့ဆိုလျှင် ဆွေမျိုးထဲက မဖြစ်နိုင်ပါသလော။ သေသူသည် ချမ်းသာသည့် အပျိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း အိမ်ကို အမြဲ တမ်း သော့ခတ်ထားကာ ဧည့်သည် လာလျှင် ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်ပြီးမှသာ တံခါး ဖွင့်ပေးတတ်သူ ဖြစ်၏။ ယခု ထိုသူ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာခြင်းမှာလည်း သေသူက စိတ်ချရသူ ဖြစ်သဖြင့် တံခါး ဖွင့် ပေး၍ ရောက်လာသူ မဖြစ်နိုင်ပါသလော။

ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် အပြစ် မရှိသော အော်စကာ စတားလိတ် လွတ် မြောက်ရေး အတွက် ကြိုးစားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ဆယ့်ကိုးနှစ် ကြာသည့် အခါတွင်မှ အော်စကာ စလိတ်တား အမှုကို မှားယွင်းမှုဟု ပိတ်လိုက် လေသည်။

‘ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒိုင်းလ်သည် ကျွန်တော့် ခြေထောက်မှ သံခြေချင်းကို ဖြတ်ပေးလိုက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဆာ အာသာသည် တရားမျှတမှုနှင့် မှန်ကန်မှုကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အပေါ်တွင် ဖြူးသော ကျေးဇူးကို ကျွန်တော့် တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ’ ဟု အော်စကာ စလိတ်တားက ကိုနင်ဒိုင်းလ်ထံ ရေးခဲ့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အော်စကာ စလိတ်တား၏ အယူခံမှုကျမှ လူချင်း တွေ့ဖူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ စိတ်နေ စိတ်ထားသည် သူ ဖန်တီးပေးလိုက်သော ဇာတ်ကောင်၏ စရိုက်ထဲတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်နေသည် ဆိုသည့် အချက်ကို ထို အဖြစ်အပျက်က သက်သေ ပြနေလေသည်။

မြသန်းတင့်

နေလို လလို ထင်ရှားသူ

ကျွန်ုပ်သည် အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ဖော်ထုတ် ရေးသားခွင့် ပြုရန် နှစ်ပေါင်း များစွာ အတွင်း ရှားလော့ဟုမ်းအား ဆယ်ကြိမ်ထက် မနည်း ခွင့်တောင်းခဲ့ပေရာ နောက်ဆုံး၌ ‘အင်း၊ ခုအချိန်လောက် ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်တန် ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ’ ဟူသော စကား တစ်ခွန်းကို သူထံမှ ရရှိခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့်

မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ စုံထောက် သက်တမ်းတွင် တစ်နည်းအားဖြင့် အရေးကြီးသည့် အချိန် တစ်ခုကို မှတ်တမ်း တင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဝါသနာ တစ်ရပ်မှာ တားကတ်ရှ် ဘတ် ခေါ် ရေဇွေးငွေဖြင့် ချွေးအောင်းလေ့ ရှိကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရေဇွေးငွေ တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ချွေးအောင်းခန်းသို့ ရောက်သည့် အခါမျိုး၌ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ တုဏှိဘာဝေ မပြုတော့ဘဲ အာသွက်လျက် ရှိနေခြင်းကို တွေ့ရတတ်မြဲ ဖြစ်ပေ၏။

နော့သမ် ဘာလင်း ရိပ်သာ လမ်းရှိ ချွေးအောင်းဆိုင် အပေါ်ထပ်တွင် ခုတင် နှစ်လုံး ဆုံသော ချောင်ကျသည့် အခန်းကလေး တစ်ခန်း ရှိလေရာ ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ခုတင် တစ်လုံးစီပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ချွေးအောင်းလျက် ရှိကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းကိုလည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ ဖော်ပြလိုက်ရပေ၏။

ကျွန်ုပ်က မည်သည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေသနည်းဟု မေးလိုက်သည်တွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံထားသည့် စောင်ထဲမှ ရှည်

mgyoe.com

လျား သေးသွယ်၍ တုန်ယင်နေသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ထုတ်လိုက်ကာ အနီးတွင် ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ စာအိတ် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စာရွက်ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင်

‘တော်တော် ဘဝင်မြင့်ပြီး ယောက်ယက် ခတ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် လား သို့မဟုတ် သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စလားတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဟောဒီ စာကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့’

စာမှာ ယမန်နေ့ နေ့စွဲ တပ်ထားလျက် ကာလ်တန် ကလပ်မှ ပေးပို့လိုက်သော စာ ဖြစ်ပြီး စာထဲတွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပါရှိလေ၏။

ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီက နှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်ပါသည်။ စုံထောက်ကြီးအား မနက်ဖြန် ညနေ လေးနာရီခွဲတွင် လာရောက် တွေ့ဆုံပါမည်။ မစွတာ ဟုမ်းနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးလိုသော ကိစ္စမှာ အလွန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး အလွန် အရေးကြီးကြောင်းကိုလည်း ပြောလိုပါသည်။ မစွတာ ဟုမ်း အနေဖြင့် တွေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ကာလ်တန် ကလပ်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ အတည် ပြုပါမည့် အကြောင်း။

ကျွန်ုပ်က စာရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက ‘ကျုပ်တော့ အတည် ပြုလိုက်ပြီဗျ။ ဒန်မာရီ ဆိုတဲ့ လူ အကြောင်းကို ခင်ဗျား သိသလား’

‘အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက် ပဲဗျ’

‘ဒါတွင် မကဘူးဗျ။ သတင်းစာတွေ ဘာတွေထဲမှာ မပါတဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းရာမှာ တော်တယ်လို့ နာမည် ကြီးတယ်၊ ဟမ္မားဖို့ သေတမ်းစာ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ဆာ ဂျော့ လူးဝစ်နှင့် သူ စေ့စပ် ဆွေးနွေးခဲ့တာကို ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး၊ သူက ပရိယာယ်လည်း ကြွယ်လောကကြီး အကြောင်းကိုလည်း သိလေတော့ ဘယ်ပြောစရာ ရှိတော့မလဲဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကတော့ သတင်းမှား မရတန်ကောင်းဘူး အောက်မေ့ရတာပဲ၊ တကယ်လိုလို့ ကျုပ်တို့ အကူအညီကို တောင်းတယ် ထင်တာပဲ’

‘ကျုပ်တို့ အကူအညီ ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့၊ ခင်ဗျား လိုက်နိုင်ရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပဲဗျ’

‘ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်စွာ လိုက်ပါမယ်ဗျာ’

‘ကဲ ဒါဖြင့် လေးနာရီခွဲမှာ အဆင်သင့် စောင့်ဗျာ၊ ခု လောလောဆယ် တော့ ခေါင်းထဲက ဖျောက်ထား လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့’

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ ကွင်း အန်း လမ်းတွင် သီးသန့် နေထိုင်လျက် ရှိသော် လည်း ချိန်းကိုထားသည့် အချိန် မတိုင်မီမှာပင် ဘေကာ လမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ လေ၏။ ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီမှာ လူသိများသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အကျယ် ရေးသား တင်ပြရန် လိုမည် မထင်တော့ချေ။ ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီမှာ ရိုးဖြောင့်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ထွားကျိုင်းပြီး မုတ်ဆိတ်ကို စင်ကြယ်စွာ ရိတ်ထားလျက် စကား အပြောအဆိုမှာလည်း ပျော့ပျောင်း နူးညံ့လှပေ၏။ သူ၏ အိုင်းရစ်ဟန် အပြည့် ရှိသော ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများမှ ရိုးဖြောင့် ပွင့်လင်းသည့် ဟန် အမူအရာသည် တောက်ပ ရွန်းလင်းလျက် ရှိပြီး ပြုံးချိုနေသော နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင်လည်း အပြုံးသည် အမြဲတမ်း ယှက်သန်းလျက် ရှိပေ၏။ တောက်ပ ပြောင်လက်သည့် သူ၏ ဦးထုပ်ချွန်၊ အနက်ရောင် ဖရော ကုတ်အင်္ကျီနှင့် တကွ အနက်ရောင် အောက်ခံ ဖဲအင်္ကျီတွင် တွယ်ထားသည့် ပုလဲ ရင်ထိုး၊ ပြောင်လက်နေသည့် ရှူးဖိနပ်ပေါ်တွင် ပက်ဖျန်းထားသည့် လာဗင်ဒါ ရေမွှေးနံ့ စသည်တို့သည် အဝတ် အစားကို မည်မျှ ကောင်းမွန် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြ လျက် ရှိလေရာ ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီ နာမည် ကျော်ကြားခြင်း အကြောင်းထဲတွင် ထိုအချက်သည်လည်း တစ်ကြောင်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေ၏။

ဘေကာလမ်းရှိ အခန်းမှာ အာဏာစက် ပြင်းသော မင်းစိုးရာဇာနွယ်ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီ၏ ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ပြည့်သွားသလောက် ပင် ထင်ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည့် အခါတွင် ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီသည် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီးနောက်

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ ခင်ဗျာ၊ ခု တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရမယ့် လူက သိပ် လက်ယဉ်ပြီး တဇောက်ကန်း လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုး ဆိုတော့ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင် ပါဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အထင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဥရောပ တိုက်မှာ သူ့လောက် ဆိုးတဲ့ လူတောင် ရှိမယ် မထင်တော့ပါဘူး’

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြုံးလိုက်လျက်

‘အလားတူ ဂုဏ်ပုဒ်မျိုးတွေ ပါတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင် တော်တော်များများ ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးပါပြီလေ။ ဆာ ဂျိမ်းက ဆေးလိပ် မသောက်ဘူး ထင်ပါ ရဲ့နော်။ ကျွန်တော် ဆေးတံ သောက်တာတော့ ခွင့်လွှတ် ခင်ဗျာ။ ဆာ ဂျိမ်း ပြောတဲ့ လူက သွားလေသူ ဒေါက်တာ မော်ရီယာတီတို့၊ ခု သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်တို့ထက် အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ လူမျိုး ဆိုရင်တော့ တွေ့ သင့် တွေ့ထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့နာမည်ကလေးကကော ခင်ဗျာ’

‘ဘေရွန်ဘွဲ့ ရတဲ့ အမတ်ကြီး ဂရွန်းနား အကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြား ဖူးမှာပါ’

‘ဩစတေးလီးယားက လူသတ်သမား မဟုတ်လား ခင်ဗျာ’

ဆာ ဂျိမ်း ဒန်မာရီသည် လက်တွင် စွပ်ထားသည့် ဆိတ်ကလေးရေ လက်အိတ်ကို ချွတ်လိုက်ရာမှ ရယ်လိုက်ရင်း

‘အင်း မစွတာ ဟုမ်းကို ကျော်လို့ တယ် မလွယ်ပါလား ခင်ဗျာ။ အင်း အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်။ မစွတာ ဟုမ်းက သူ့ကို လူသတ်သမား အနေနှင့် သိနေပြီပေါ့’

‘ကျွန်တော့် အလုပ်က ဥရောပက ရာဇဝတ် မှုခင်းတွေကို အသေးစိတ် သိနေဖို့ လိုတာကိုး ခင်ဗျာ။ တခြား လူကတော့ ပရတ်မှာ ဖြစ်တဲ့ အမှုကို ဖတ် ပြီး ဘယ်သူဟာ တရားခံ ဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုတာ ဘယ်စဉ်းစားနေပါ့မလဲ။ ပြီး တော့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စက တရား ဥပဒေ အချက်အလက်နှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ သူ့ကို ကြိုးမိန့်ကနေ လွတ်အောင် ထွက်ပေးခဲ့တဲ့ သက်သေ တစ်ယောက် မသင်္ကာစရာ သေသွားတဲ့ ကိစ္စ။ ကျွန်တော် မြင်သလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ စပလူဂျင် တောင်ကြားလမ်းမှာ မတော်တဆ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ အမှန်က မတော် တဆ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ သူ့မိန်းမကို သူ သတ်ပစ်တာလို့ပဲ မြင်နေ တယ်။ သူ မကြာခင် အင်္ဂလန်ကို ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လာ အမှု အပ် လိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် တွက်ပြီးသားပါ။ ဆိုစမ်းပါဦး။ ခု အမတ်ကြီး ဂရွန်းနားက ဘာ လိုချင်သတဲ့လဲ။ ခုတွင်က ကျွန်တော် ပြောတဲ့ ကိစ္စတော့ ဟုတ်ဟန် မထင်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အဲဒီ ကိစ္စထက် အရေးကြီးတယ်။ ရာဇဝတ်မှုကို နှိမ် နှင်းဖို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တားဆီးဖို့က ပိုပြီး အရေး ကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ။ မစွတာ ဟုမ်းရေ၊ ကိုယ့် မျက်စိ ရှေ့

mgyoe.com

တွင် ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်မှု ဖြစ်တော့မယ့် အခြေအနေတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဒီရာဇဝတ်မှုကြီး ဘယ် အခြေ အထိ ရောက်မယ် ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ကိုယ် တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်ဘူး ဆိုတာကို သိနေ မြင်နေရတာ လောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းတာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား၊ လူတစ်ယောက် အဖို့ ဒီ အခြေအနေကို မြင်နေလျက်သားနှင့် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက် ကြည့်နေရတာ လောက် စိတ် ဒုက္ခ ရောက်တာ မရှိတော့ဘူး ထင်တာပဲ ခင်ဗျ'

‘မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ်စား ပြုလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုယ်ချင်းစာ နိုင်ပြီပေါ့’

‘နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျာ၊ ဆာ ဂျိမ်းက ကိုယ်စားလှယ် လာတာ ဆိုရင် ကာယကံရှင်က ဘယ်သူများလဲ’

‘ဒီမေးခွန်းကို သိပ် မမေးဖို့ စုံထောက်ကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းပန် ချင်တယ်ဗျာ၊ သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် သူ့နာမည်ကို ဒီ ကိစ္စထဲမှာ မပါစေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို အာမခံချင်တယ်။ သူ စေတနာ ကတော့ မြင့်မြတ် ဂုဏ်ရှိတဲ့ စေတနာကောင်းပါပဲ။ သို့သော်လည်း သူက ဒီ အထဲမှာ ပါတာကို လူမသိစေချင်ဘူး။ ဒီအမှုကို ကိုင်တဲ့ အတွက် ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စရော စုံထောက်ကြီးရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုရော အစစ အရာရာကို စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကာယကံရှင်ရဲ့ နာမည် ကို သိရလို့လည်း သိပ်တော့ အကျိုး မထူးလှပါဘူး’

ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အမှုတွေကို လိုက်တဲ့ နေရာမှာ လျှို့ဝှက် ချက် တစ်ဖက်ပဲ ရှိတဲ့ အမှုမျိုးကိုသာ ကျွန်တော် ကိုင်နေကျပါ။ နှစ်ဖက်လုံး လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေတဲ့ အမှုမျိုးကို မကိုင်ပါရစေနဲ့။ ခေါင်း ရှုပ်ရလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်တော် မကိုင်ပါရစေနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်’

ဆာ ဂျိမ်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ အားလျော့ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ကြောင့် အကဲခတ်ရ လွယ်သော သူများမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးသည် ညှိနှိုင်း၍ သွားလေ၏။

‘မစ္စတာ ဟုမ်း လုပ်လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော့်မှာ တော်တော် ခွကျသွား ပြီ ခင်ဗျာ၊ တော်တော်လေးကို ခက်သွားပြီ။ အချက်အလက်တွေကို ပေးရင် ဒီ အမှုကို ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပြီး’

လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နာမည် နာမကို ထုတ်ဖော် မပြောပါဘူးလို့ တာဝန် ယူလာခဲ့မိတယ်။ ကဲဗျာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နှုတ်အလက်လောက်တောင်မှ မတင်ပြရတော့ဘူးလား’

‘တင်ပြနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့်တော့ လိုက်မယ် မလိုက်ဘူး ဆိုတာ ဘာမှ ယတိပြတ် ပြောမထားရသေးဘူး ဆိုတာကို နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လက်ခံပါတယ်။ စပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဗိုလ်ချုပ် ဒီမာဗီးလ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို စုံထောက်ကြီး ကြားဖူးလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ကိုင်ဗာ တောင်ကြား တိုက်ပွဲမှာ နာမည် ကြီးခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဒီမာဗီးလ် မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်’

‘သူ့မှာ သမီးပျို တစ်ယောက် ရှိတယ် ခင်ဗျာ၊ ဗွိုင်အိုလက် ဒီမာဗီးလ် တဲ့၊ အရွယ်ကလည်း ငယ် ရပ်ကလည်း ချော ပစ္စည်းကလည်း ပေါ လိမ္မာရေး ခြားလည်း ရှိ၊ အဘက်ဘက်က စံပြုလောက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆိုပါတော့၊ ဒီလောက် အပြစ် ကင်းပြီး ဒီလောက် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ သူငယ်မ လေးဟာ လူဆိုး လူယုတ် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်နေတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကယ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားနေကြတာ’

‘သူငယ်မလေးဟာ ဂရွန်းနား ဆိုတဲ့ လူရဲ့ စက်ကွင်းထဲမှာ ရောက်နေ တယ် ဆိုပါစို့ဗျာ’

‘မိန်းမ တစ်ယောက် အဖို့ အကြီးဆုံး စက်ကွင်း ဖြစ်တဲ့ အချစ် စက်ကွင်း ထဲကို ရောက်နေတယ် ခင်ဗျာ၊ ဂရွန်းနား ိုဲတဲ့ လူက စုံထောက်ကြီး ကြားဖူး တဲ့ အတိုင်း လူကလည်း ချော အပြောကလည်း ချို ဟန်ကလည်း ကောင်းတဲ့ အပြင် မိန်းမတေ ှုတ်တတ်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်ကလည်း အပြည့် ခင်ဗျာ၊ စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး အသိရ ခက်တဲ့ သူမျိုးကို မိန်းမတွေ သဘောကျတတ် တယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ၊ တွေ့သမျှ မိန်းမတွေကို လက်ဖျားမှာ ကစားသွား နိုင်တယ်လို့ ဆိုတာပဲ’

‘နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီလို လူက ဗွိုင်အိုလက် ဒီမာဗီးလ်လို ကလေးမမျိုး နှင့် ဘယ်လို လုပ်ပြီး တွေ့ကြတာလဲ’

‘မြေထဲ ပင်လယ်မှာ အပျော်စီး သဘောစီး ထွက်ရင်း တွေ့လာကြတာ စုံထောက်ကြီးရေ၊ လူကတော့ သန့် ... သို့အစုနှင့်ကိုယ် လာကြတာ၊ ဒီခရီးကို ဦးဆောင် ဦးရွက် ပြုတဲ့ လူတွေကလည်း ဂရွန်းနား အကြောင်းကို

mgyoe.com

မသိကြဘူးပေါ့၊ သိတော့ နောက်ကျနေပြီလေ၊ သင်္ဘောပေါ် ရောက်ကတည်းက ဒီကောင်ဟာ ကလေးမကလေး အနားမှာ တကပ်ကပ် လုပ်နေတော့ ကြာတော့ သူငယ်မကလေးကလည်း သူ့ဘက် ပါသွားရော ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ၊ သူ့ဘက် ပါသွားပုံကလည်း လွန်တယ် ခင်ဗျာ၊ သူငယ်မကလေးဟာ ဒီလူကို ချစ်တယ် လို့ ပြောရုံနှင့် မလုံလောက်တော့ဘူး၊ အဲဒီ ကောင်ကို အစွဲကြီး စွဲပြီး မမြင်ရ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်သွားတာ၊ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီကောင်က လွဲရင် ကျန်တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ဖွဲနှင့် ဆန်ကွဲလောက်ပဲ အောက်မေ့ရောသလား မသိဘူး၊ သူ့ အကြောင်းကို မကောင်း ပြောရင် မခံနိုင်ဘူး၊ မကြားနိုင်ဘူး၊ ကလေးမလေးကို အစွဲအလမ်း ပျောက်အောင် နည်းမျိုးစုံနှင့် လုပ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ၊ တိုတို ပြောကြပါစို့ဗျာ၊ နောက်လမှာ ဒီကောင်ကို လက်ထပ် တော့မလို့ မကြာခင်ကပဲ အိမ်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ ခင်ဗျာ၊ သူငယ်မကလေးက အရွယ်လည်း ရောက် စိတ်ကလည်း ပြင်းတော့ သူ့ကို ဘယ်လို တားရမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ကူးလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေကြတယ် ခင်ဗျာ

‘ဩစရီးယားမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကိုကော ကလေးမကလေး မသိဘူးလား’

‘ဒီကောင် ကောက်ကျစ်လိုက်ပုံများတော့ မပြောပါနှင့်တော့ ခင်ဗျာ၊ သူ အရင်တုန်းက နာမည် ပျက်တာတွေ အားလုံးကို ကလေးမကလေးကို ဖွင့် ပြောတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ အားလုံးမှာ သူဟာ အပြစ် မရှိဘဲနှင့် အချောင် နာမည် ပျက်ရတဲ့ ပုံမျိုး ပြောလေတော့ သူငယ်မကလေးကလည်း အဟုတ် ထင်ပြီး ဘယ်သူ့ စကားကိုမှ နားမဝင်တော့ဘူး ခင်ဗျာ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ သို့သော်လည်း ခင်ဗျား အမှတ်မဲ့ ထုတ်ပြော လိုက်ပြီးပြီနော်၊ ခင်ဗျားကို ကိုယ်စားလှယ် လွှဲထားတဲ့ လူဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီမာဗီးလ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဆာ ဂျိမ်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လျက် ရှိရာမှ ‘ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို လိမ်ရာ ရောက်မှာပဲ မစွတာ ဟုမ်း၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလိမ်ချင်ပါဘူး၊ ဒီမာဗီးလ်ကတော့ တော် တော်လေးကို စိတ် ဒုက္ခ ရောက်နေပြီ၊ အင်မတန် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်တဲ့ စစ် သားကြီးဟာ ဒီကိစ္စကြောင့် တော်တော်ကို စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေတယ်၊ စစ် မြေပြင်မှာ ရန်သူတွေနှင့် တိုက်ရာမှာ ရဲရင့်သလောက် ခုတော့ သူ့ခမျာ သွေး ပျက်မတတ် ဖြစ်နေတာပဲ၊ သူ့ ခမျာ တုန်တုန်ချည့်ချည့်နှင့် ဂရွန်းနားလို ဇက်ရဲ

mgjoe.com

လက်ရဲ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲတဲ့ လူမျိုးကို ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး ယှဉ်လို့ ရမလဲဗျာ။ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားကို ပြောနိုင်သလောက် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့် အမှုသည်ဟာ ဗိုလ်ချုပ် ဒီမာဗီးလ်နှင့် အရင်တုန်းကတည်းက ခင်မင်လာတဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီး တစ်ဦးပဲဗျ။ ပြီးတော့ သူငယ်မကလေးကိုလည်း ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ကိုယ့်သမီး အရင်းလို သံယောဇဉ် ရှိခဲ့လေတော့ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ ခက်တာက ဒီကိစ္စကို စကော့တလန်ယာဒ်ကို သွားတိုင်ရင်လည်း သူတို့လည်း ဘာမှ လုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူက ခင်ဗျားကို တိုင်ပင် ကြည့်ပါဦး ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့ရတာပဲ။ သို့သော်လည်း ခုတွင်က ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း သူ့နာမည်တော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ မပါပါစေနှင့်လို့ အတိအလင်း မှာလိုက်တယ်ဗျ။ ဒီတော့ မစ္စတာ ဟုမ်းလည်း နှံ့စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က တစ်ဆင့် လိုက်ရင် ကျွန်တော့် အမှုသည်ဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အလွယ်တကူနှင့် သိနိုင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဒါတွေကို စုံစမ်း မနေပါနှင့်တော့။ သူက ဒီလောက်တောင် လျှို့ဝှက်ချင်နေမှတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့’

ဟုမ်းက သူ့စကားကို သဘော ကျ၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။

‘ကဲ စိတ်ချသွားပါလေ။ ကျွန်တော် ကတိ ပေးပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ပြဿနာကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားနှင့်ကော ဘယ်လို အဆက်အသွယ် လုပ်ရမလဲ’

‘ကာလ်တန် ကလပ်ကို ဆက်သွယ်ရင် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အကယ်၍ အရေးပေါ် ဆက်သွယ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကက ၃၃ ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပါ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီးနောက် မှတ်စု စာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ထားလိုက်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

‘ဂရွန်းနားရဲ့ ခုလိပ်စာကကော’

‘ကင်စတန် ရပ်ကွက်နားက ဗာနွန် ရိပ်သာမှာပါ။ အိမ်ခပ်ကြီးကြီးရယ် ခင်ဗျ။ ဒီလူက ငွေဈေး အရောင်းအဝယ်တို့ ဘာတို့ စတဲ့ တရားမဝင်တဲ့ အလုပ်တွေကိုလည်း လုပ်တော့ တော်တော်ကလေး ချမ်းသာတယ်။ ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်တော့ သူ့ကို ပြိုင်ရတာ ပိုခက်နေတာပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘ခုနေ အိမ်ကို သွားတွေ့ရင် တွေ့ပါ့မလား’

'ဒီလူနှင့် ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ်ကော ဘာများ သိသေးသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး'

'လူကတော့ တော်တော် ဇိမ်ကျကျ နေတဲ့လူ ခင်ဗျ၊ မြင်းတွေလည်း မွေးတယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ ဟာလင်ဟမ် ကွင်းကို သွားသွားပြီး ပိုလို ရိုက်လေ့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပရတ်က ကိစ္စ ပေါ်လာတဲ့ အခါကျတော့ သူလည်း ရှက်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ အပြင်ကို သိပ်မထွက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ စာအုပ်တွေနှင့် ပန်းချီကား တွေကိုလည်း စုဆောင်းတတ်သေးတယ်ဗျ၊ ပင်ကိုကတော့ တော်တော် အနုပညာ ကို ဝါသနာ ပါဟန် တူတယ်၊ ကျွန်တော် သိသလောက် ဆိုရင် ရှေး တရုတ် ကြွေထည် အကြောင်းကိုလည်း တော်တော်လေး နားလည်တယ် ထင်တယ်ဗျ၊ တရုတ် ကြွေထည်နှင့် ပတ်သက်လို့ အဖွင့်ကျမ်း တစ်စောင်တောင် ရေးခဲ့ဖူးသေး တယ်'

ရှားလော့ဟုမ်းက

'အင်း တော်တော် အကဲခတ်ရ ခက်တဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး စိတ်ဓာတ် မျိုးပဲဗျ၊ နာမည်ကြီး ရာဇဝတ်ကောင်တိုင်းမှာ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတတ် ကြတယ်၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်တဲ့ ချာလီ ပီစ် ဆိုလို့ ရှိရင် တယော အထိုးကောင်းပဲဗျ၊ ဝိန်း ရိုက် ဆိုတဲ့ လူ ဆိုရင်လည်း တော်တော် လက်ရာ ကောင်းတဲ့ ပန်းချီ ဆရာ၊ ဒီလို အနုပညာမှာ တော်တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေကို ပြောမယ် ဆိုရင် တသိကြီးပဲ၊ ကဲ ဆာ ဂျိမ်းရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဂရွန်းနား ဆိုတဲ့ လူကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေပြီလို့ ခင်ဗျား အမှုသည်ကို ပြောလိုက် ပါဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် ဒီထက် ဘာမှ ပိုမပြောနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ သတင်း ရမယ့် နေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ရှင်းဖို့ နည်းလမ်းတော့ ရှိရမှာပေါ့'

ဧည့်သည် ပြန်သွားသည့် အခါ၌ ရှားလော့ဟုမ်းသည် အချိန် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်၍ အလေးအနက် စဉ်းစားလျက် ရှိလေရာ ကျွန်ုပ် ရှိသည်ကိုပင် မေ့လျော့နေသည် ဟု ထင်မှတ်ရပေ၏။

အတန်ကြာမှ သတိရလာကာ

'ကဲ အိုင်ဆေး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သတုံး၊ ဆိုစမ်းပါဦး'

mg y o e 'သူငယ်မကလေးကို အရင် တွေ့ရင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ'

'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ သောက ရောက်နေတဲ့ သူ့အဖေကြီး ကိုယ်တိုင် ပြောလိုမှ နား မဝင်ရင် ကျုပ်လို သူစိမ်း တစ်ယောက်က ပြောတာကို ဘယ်မှာ နားဝင်ပါ့မလဲ၊ သို့သော်လည်း ဒီပြင်ဟာတွေ စမ်းကြည့်လိုမှ မဟန်ရင်တော့ ဒီနည်းကိုပဲ သုံးကြည့်ရဦးမှာပဲလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ရှုထောင့် အသစ် တစ်ခုက နေပြီး ချဉ်းကပ်ကြည့်ချင်တာပဲ၊ ရှင်းဝဲ ဝျန်ဆင်များ ကျုပ်တို့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်မလား မသိဘူး'

ရှားလော့ဟုမ်း လိုက်ခဲ့သည့် အမှုများ အကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ရာတွင် နောက်ပိုင်း လိုက်သည့် အမှုများကို ဖော်ပြခြင်း ပြုလေ့ မရှိသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းများတွင် ရှင်းဝဲ ဝျန်ဆင် အကြောင်းကို ဖော်ပြရန် အခွင့် မကြုံခဲ့ချေ။ နောက်ပိုင်း လိုက်သည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ အမှုများ၌ ရှင်းဝဲ ဝျန် ဆင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် များစွာ အကူအညီ ရခဲ့သည့် လူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဝျန်ဆင်၏ အကြောင်းကို ပြောရသည်မှာ စိတ် မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်း လှပေ၏။ ဝျန်ဆင်သည် တစ်ခါက အလွန် ဆိုးသည့် လူဆိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ပတ်ဟတ် အကျဉ်းထောင်တွင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထောင်ကျခဲ့ ဖူး၏။ နောက်ဆုံး၌ ဝျန်ဆင်သည် နောင်တ ရကာ ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ပူးပေါင်း ခဲ့ပြီးလျှင် လန်ဒန် မြေအောက် ရာဇဝတ်မှု လောက၌ ရှားလော့ဟုမ်း ကိုယ်စား လှယ် အဖြစ် လုပ်ခဲ့လျက် အလွန် အရေးကြီးသည့် သတင်းများကို ပေးခဲ့ပေ၏။

အကယ်၍သာ ဝျန်ဆင်သည် ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာတို့၏ တည်ကြက် တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုလျှင် မြေအောက် လောကတွင် သူတို့ ချက်ချင်း သိသွားကြမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝျန်ဆင်သည် တရားရုံးသို့ တိုက်ရိုက် ရောက်လာခြင်း မရှိသည့် အမှုမျိုးကိုသာ ကိုင်တွယ်လေ့ ရှိသည့် အတွက် သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို မြေအောက် လောကမှ မသိကြချေ။ ဝျန်ဆင်မှာ ထောင် နှစ်ကြိမ် ကျဖူးသည် ဆိုသည့် ကျော်စော ဂုဏ်လည်း ရှိရကား လန်ဒန် မြို့ ပေါ်ရှိ ညကလပ်တိုင်း၊ ကစားဝိုင်းတိုင်း၊ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တိုင်းကို တံခါး မရှိ ဓား မရှိ ဝင်နိုင်သည့်ပြင် ဖျတ်လတ် အကင်းပါးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတွက် သတင်း စုဆောင်းရာတွင် အားကိုးလောက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း စုံစမ်းခိုင်းမည့်သူမှာ ထိုလူပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရေးကြီးသည့် လူနာ တစ်ယောက်ကို ဆေးကုရန် ရှိသည့် အတွက် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ချိန်း

mg y o e . c o m

ဆိုထားသည့် အတိုင်း ဆင်ဆင် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ညနေပိုင်း ရောက်သွားကာ ကမ်းနားလမ်းကို မျက်နှာ ပြုနေသည့် ဆိုင်ရှေ့ ပြတင်း တစ်ခု အနီးမှ စားပွဲ ကလေး တစ်လုံး၌ အတူ ထိုင်မိကြသည်တွင် ရှားလော့ဟုမ်းက ရရှိခဲ့သည့် သတင်း အစုံအလင်ကို ပြောပြလေ၏။

‘ဂျွန်ဆင်ကတော့ လိုက်နေလေရဲ့ဗျို့၊ မြေအောက် လောက ချောင်ကြို ချောင်ကြားထဲက အမှိုက်ပုံ အထိကို နှိုက်နိုင်တဲ့ ကောင်၊ ဒဲဒီ အောက်ခြေထဲ အထိ လိုက်ပြီး နှိုက်နိုင်မှ ဒီလူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ကျုပ်တို့ ရနိုင်မှာဗျ’

‘သူငယ်မကလေးက ဒီလူရဲ့ မကောင်း သတင်းတွေကို သိပြီးသားပဲဗျ၊ ဒါတွေကိုတောင်မှ နားမဝင်ဘဲနှင့် ခင်ဗျား ရတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုကော ဘယ်လိုလုပ် နားဝင်နိုင်မှာတဲ့လဲ’

‘ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားတွေ အဖို့ မိန်းမ စိတ်ကို အသိရ ခက်သားကလား၊ လူသတ်မှုတို့ ဘာတို့ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို မယုံဘဲ နေချင် နေပေမဲ့ ဒီထက် သေးငယ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ အမှုကလေးတွေကို တွေ့တဲ့ အခါကျတော့ စိတ်ပျက်ချင်ရင်လည်း ပျက်သွားမှာပေါ့၊ ဂရွန်းနား ကိုယ် တိုင် ကျုပ်ကို ပြောလိုက်တဲ့ စကား အတိုင်း ဆိုရင် ...’

‘ဘာရယ်ဗျ၊ ဂရွန်းနား ကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားကို ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဪ ကျုပ် စိတ်ကူးကို ခင်ဗျားကို ပြောမပြရသေးဘူး၊ ကျုပ်က ဒီလူကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ချင်နေတာဗျ၊ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့် ပြီး ဒီလူဟာ ဘာသားနှင့် ထုထားသလဲ ဆိုတာ ကျုပ် အကဲ ခတ်ချင်နေတာ၊ ဒါနှင့် ဂျွန်ဆင်ကို မှာစရာ ရှိတာ မှာပြီးတဲ့နောက် မြင်းရထား တစ်စီး ခေါ်ပြီး ကင်စတန် ရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ ဂရွန်းနား အိမ်ကို သွားတယ်ဗျ၊ ဟိုရောက်တော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ’

‘ခင်ဗျားကို မှတ်မိသလား’

‘မမှတ်မိစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် လိပ်စာ ကတ်ပြားကို အရင် ပေး လိုက်တယ်၊ လူကတော့ ရန်သူ ဖြစ်ရင်တောင် သိပ်ခေတဲ့ ရန်သူ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ခပ်အေးအေး၊ အသံကလည်း ပျော့ပျောင်း ချိုသာလိုက်ပုံများ မပြောနှင့်တော့၊ ခင်ဗျားတို့ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်ကြီးတွေကျနေတာပဲ၊ သူ့စကားကို ကြားလိုက် ရင် ရင်ကို အေးသွားမတတ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ကြည့်ရတာလည်း မြွေပွေးလို အဆိပ် ပြင်းမယ့် ပုံပဲဗျ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံကလည်း တော်တော် အထက်တန်း ကျတယ်ဗျို့၊

mgyoe.com

ရာဇဝတ်ကောင်ပေမဲ့ သာမန် ရာဇဝတ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းစိုးရာဇာ အထက် တန်းစား ရာဇဝတ်ကောင်ဗျ၊ ညနေခင်း လက်ဖက်ရည်ကလေး သောက်ပါဦး လား ဆိုပြီး လောကွတ် ချိုသလောက် နောက်ကွယ်မှာတော့ သုသာန် တစ်ပြင်လို ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူမျိုး၊ ဂရွန်းနားလို လူမျိုးက စိတ်ဝင်တစား လက်ခံ တွေ့ဆုံတယ် ဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာကြီးပဗျာ’

‘ခင်ဗျား ပြောတော့ ဒီလူက ဖော်ဖော်ရွေရွေလို့ ပြောလိုက်တယ် မှတ် တယ်’

‘ကြွက် စားရတော့မယ့် ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်လိုပါပဲဗျာ၊ တချို့ လူများ အပြော’ ချိုပုံဟာ လူကြမ်း လူရမ်းကြီးတွေ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေ တာထက် ကြောက်စရာ ကောင်းတတ်တယ်ဗျ၊ သူ နှုတ်ဆက်ပုံကလေးကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ “ကျွန်တော် အနှေးနှင့် အမြန် စုံထောက်ကြီးနှင့် တွေ့ဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးနေတာ ခင်ဗျာ၊ အခန့် သင့်လိုက်လေ” တဲ့ ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ မေးလိုက် သေးတယ်၊ “ဗိုလ်ချုပ် ဒီမာဗီးလ်က သူ့ သမီးနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ် ဖြစ် အောင် ပြောဖို့ စုံထောက်ကြီးကို လွှတ်လိုက်ပုံရတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ” တဲ့ဗျ။

‘ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာကို ဖွင့်ပြော ရတော့တာ ပေါ့ဗျာ။

‘ “စုံထောက်ကြီးရယ်၊ ကိုယ့် နာမည်ကလေး တက်နေတာ ဘာဖြစ် လို့ အေးအေးဆေးဆေး မနေချင်တာလဲ၊ ဒီကိစ္စထဲ ဝင်ပါရင် စုံထောက်ကြီး နာမည်လေး ပျက်သွားမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စမှာ စုံထောက်ကြီး ဝင်လို့လည်း အကြောင်း မထူးနိုင်ပါဘူး၊ အလကား အချိန်ကုန်ရုံ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီအထဲ အန္တရာယ် မဖြစ်ရင် ကံကောင်းတယ်လို့တောင် ဆိုရလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ စုံထောက် ကြီး ဝင်မပါပါနှင့်လို့ ကျွန်တော် အလေးအနက် အကြံ ပေးပါရစေ”

‘ “ဆန်းလိုက်လေဗျာ၊ ဒီအကြံက ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ပေးရမယ့် အကြံပါ၊ အမတ်ကြီး ဉာဏ် သွားပုံကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ လူ ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရတဲ့ အခါမှာလည်း ကျွန်တော့် လေးစားမှုဟာ လျော့မသွား ပါဘူး၊ ဒီတော့ ယောက်ျား အချင်းချင်း အနေနှင့် ပြောချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အတိတ်က ကိစ္စတွေကို ပြန်နှိုးပြီး စိတ် အနှောင့်အယှက် ပေးဖို့လည်း မရည်ရွယ် ပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တာ ပြီးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ခုဆို ခင်ဗျားလည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေ ပါပြီ၊ သို့သော်လည်း သူငယ်မကလေးကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဇွတ် လုပ်ရင်တော့

ရန်တွေ သိပ်များလာပြီး အင်္ဂလန်မှာ နေလို့ မရသည် အထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဇွတ်တိုးပြီး လုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားပါ။ သူငယ်မကလေးကို ထားပြီး ပြန်သွားရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ခင်ဗျား အတိတ်က အကြောင်း တွေကို သူငယ်မကလေး သိသွားရင် ခင်ဗျား အဖို့လည်း မကောင်းပါဘူး။”

“ဂရွန်းနားက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဖယောင်း တိုက်ထားလေတော့ သူ့ နှုတ်ခမ်းမွေးဟာ ပိုးကောင် တစ်ကောင်ရဲ့ အမှင် တစ်ချောင်းလို သူ့နှာခေါင်းမှာ ထောင်လို့ဗျ။ ကျုပ် စကားကို ကြားတော့ အဲဒီ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက တုန်နေကြ တယ်။ ပြီးတော့မှ မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ စုံထောက်ကြီးရယ်။ ဒါ ပေမဲ့ စုံထောက်ကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ဖဲချပ် မပါဘဲ ဖဲဝိုင်းကို ဝင်ကစားတာကတော့ တော်တော်လေးကို ရယ်စရာ ကောင်းတယ် ခင်ဗျ။ ကစားပုံကတော့ မှင်သေပါ ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သနားစရာတော့ ကောင်းလှသဗျာ။ မစွတာ ဟုမ်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ဖဲ အနီပွင့် ဆိုလို့လည်း တစ်ချပ်မှ မပါပါလား ခင်ဗျာ။ ဖဲသေးတွေကိုလည်း ကိုင် ထားသေးရဲ့။ တစ်ဝိုင်းလုံးကိုလည်း စားချင်ရဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ စုံထောက် ကြီးရဲ့”

“ခင်ဗျားက ဒီလို ထင်သလား။”

“ထင်တာ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ သိတာပါ။ စုံထောက်ကြီး ရှင်းအောင် ကျွန်တော် ပြောပြမယ်လေ။ ကျွန်တော်က အသာစီး ရနေတဲ့ လူပဲ။ ဘာ မပြောရဲ စရာ ရှိသလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ကံကောင်းသူ ဖြစ်လေတော့ ဗွိုင်အိုလက် ရဲ့ အချစ်ကို ရခဲ့တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့် အတိတ်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ အများ ကြီး ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ သူ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖွင့်ပြောခဲ့လျက်သားနှင့် သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွင် မကဘူး ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်ပြီး မကောင်း ကြံချင်တဲ့ လူတွေကလည်း။ စုံထောက်ကြီးလည်း အဲဒီထဲမှာ ပါသလား ဘာလား ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့လေ။ သူ့ဆီကို လာပြီး မလိုတမာ စကားတွေ လာ ပြောပြလိမ့်ဦးမယ်လို့ သူ့ကို ပြောပြီးသား ခင်ဗျ။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေ လာရင်လည်း ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာ သူ့ ကို သတိ ပေးထားတယ်။ စိတ်ညှို့ ပညာကို အကြောင်းကို စုံထောက်ကြီး ကြားဖူးတယ်နော်။ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ညှို့ပြီး ခိုင်းချင်ရာကို အလုပ် ခိုင်း တာလေ။ ဥပမိရုပ် ကောင်းတဲ့ လူများဟာ ဆေးဝါးတို့ ပယောဂတို့ မပါဘဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ညှို့နိုင်သတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ စုံထောက်ကြီး စိတ်ညှို့

ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင် သူ့ကို သွားတွေ့ပါလေ၊ အဆင်သင့် တွေ့နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ခင်ဗျားက တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင် လက်ခံလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကိစ္စကလေး တစ်ခုက လွဲရင် ဗွိုင်အိုလက်ဟာ သူ့အဖေကြီး ဆန္ဒ အတိုင်း လိုက်လျောဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်”

“ဒီတော့ ကျုပ်လည်း သူနှင့် ဘာ ဆက်ပြီး စကား ပြောစရာ ကျန်တော့ မလဲဗျာ၊ ဒါနှင့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ ဆိုသလို ဣန္ဒြေ အပြည့် ဆောင်ပြီး ခပ်တင်းတင်းနှင့် ပြန်လာခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အပြင် ထွက်မယ်လို့ တံခါးလက်ကိုင်ကိုလည်း ကိုင်လိုက်ရော သူက လှမ်းခေါ်ပြီး

“စကားမစပ် ပြင်သစ် စုံထောက်ကြီး လီဗရွန်းကို စုံထောက်ကြီး သိသလား”

“သိပါတယ်”

“သူ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာကော စုံထောက်ကြီး သိတယ်နော်”

“ပါရီက မွန်မှာ ရပ်ကွက်မှာ လူ တစ်စုက ဝိုင်းရိုက်လို့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတကြီး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကြားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ သို့သော်လည်း တိုက်ဆိုင်ပုံကလေးကို ပြောမလိုပါ။ ကျွန်တော့် ကိစ္စ တစ်ခုကို စုံစမ်းပြီး တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ခုလို ဖြစ်သွားတာပဲ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ မိတ်ဆွေကြီးလည်း ကျွန်တော့် ကိစ္စတွေထဲမှာ ဝင် မရှုပ်ပါနှင့်ဗျာ၊ ဝင်ရှုပ်ရင် ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျတတ်တယ်။ လူတော်တော် များများကတော့ ဒီလို ဝင်ရှုပ်ရင် ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျတတ်တယ် ဆိုတာကို သိသွားကြပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ပြောချင်တာက ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျား လမ်းကို သွားပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် လမ်းကို သွားပါရစေ၊ ဝှတ်ဘိုင်”

“ကဲ အဖြစ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲဗျို့၊ ခုလောက်ဆို ခင်ဗျားလည်း နောက်ဆုံး အခြေအနေကို ခန့်မှန်း မိလောက်ရောပေါ့”

“လူကတော့ အညံ့စားထဲက ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးဗျ”

“ဘယ်ခေလိမ့်မလဲဗျ။ သိပ် အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ လူပေါ့၊ ကျုပ်က လူကြွားဆိုရင် သိပ်မုန်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကတော့ လုပ်သလောက် ပြောမယ့် လူမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျို့”

“ခင်ဗျားက တကယ် ဝင်ကိုင်တော့မလိုလား၊ ဒီလူက သူငယ်မကလေးကို လက်ထပ်ဖြစ်သွားတယ် ဆိုရင်ကော တော်တော် ဆိုးသွားနိုင်သလား”

‘သူ့နောက်ဆုံး မိန်းမကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ရှင်းနေပြီ ဥစ္စာပဲဗျာ၊ အဲဒီ အချက်ကို စဉ်းစားလိုက်ရင် သူငယ်မကလေး သူနှင့် လက်ထပ် ဖြစ်သွားတာဟာ သိပ်ကို ဆိုးသွားနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို လာပြီး အမှု အပ်တဲ့ လူရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရဦးမယ်၊ အေးလေ၊ ဒီကိစ္စကိုတော့ မဆွေးနွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကော်ဖီ သောက်ပြီးရင် ကျုပ်အိမ်ကို လိုက် ခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လူ ဝှန်ဆင် တစ်ယောက် ခုချိန်ဆို ရောက်များနေပြီလား မဆို နိုင်ဘူး’

ဘေကာလမ်း တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ထင်သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်ဆိုင်းနေသော ဝှန်ဆင်ကို တွေ့ရ၏။ ဝှန်ဆင်မှာ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ထွားကျိုင်း၍ ရုပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ မျက်နှာ နီနီနှင့် တကယ့် လူ ကြမ်းကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ကောက်ကျစ်သော စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြ သည့် အရာ ဆို၍ စူးရှ နက်မှောင်သော မျက်လုံး နှစ်လုံးသာလျှင် ရှိလေ၏။ ဝှန်ဆင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ၏ ပိုင်နက်ကို နှံ့စပ်အောင် စုံစမ်း ပြီးစီးခဲ့ဟန် ရှိပေ၏။ သူတို့ မြေအောက် လောကမှ ယူလာသော ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုကိုလည်း သူ့ အနီးတွင် တွေ့ရ၏။

ထိုကုန်ပစ္စည်းမှာ အခြား မဟုတ်။ သေးသွယ် ဖြောင့်စင်းသော ခန္ဓာ ကိုယ်၊ ငယ်ရွယ် နုနယ်သော ရုပ်လက္ခဏာ၊ ဖျော့တော့ တင်းမာသော မျက်နှာ တို့ဖြင့် မီးလျှံ တစ်ခုလို တောက်လောင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည့် မိန်းမငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဒုစရိုက် လောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့သည့် အလျောက် နွမ်းရိ ရင့်ရော်လျက် ရှိရုံမျှမက ကြောက်ဖွယ် ကောင်းသော ဘဝ၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် များသည် ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့တွင် အထင်အရှား ပေါ်လျက် ရှိကြလေပြီ။

ဝှန်ဆင်က သူ၏ လက် အစ်အစ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျက် ‘စုံထောက်ကြီး၊ ဟောဒါက မစ္စ ကစ်တီ ဝင်းတားတဲ့ ခင်ဗျာ၊ သူ သိ သလောက် အကုန် ပြောပြပါလိမ့်မယ်၊ စုံထောက်ကြီးဆီက စာကို ရရချင်း သူ့ကို လိုက်ရှာတာ တစ်နာရီ အတွင်းမှာ တွေ့လာတာပဲ’

မိန်းမပျိုက

‘အမယ်လေး၊ ကျွန်မကို ရှာရတာ အလွယ်ကလေးပါ၊ လန်ဒန် မြို့ကြီး မှာ မြို့လုံးပတ်လည် လျှောက်နေတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဟောဒီက ဝှန်ဆင်ကို အကြောင်း ကြားလိုက်ရင် ရပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဝှန်ဆင်၊ ရှင်နှင့် ကျွန်မနှင့် ဆိုတာ

မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ တရား မျှတမှုရယ်လို့ ရှိရင် ကျွန်မတို့ထက် ဆိုးတဲ့ လူဆိုးတွေ အများကြီးရင့်၊ အဲဒီ လူကို စုံထောက် ကြီး ရှာနေတာ မဟုတ်လား’

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ အပေါ် ကူညီလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး ခေါ်ရတာပဲဗျာ’

မိန်းမပျိုက အလွန် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့်

‘အမယ်လေး၊ ရပါတယ်ရှင်၊ စုံထောက်ကြီးတို့ အကူအညီ လိုတယ် ဆိုရင် ဒီက ကောင်မကလည်း ခိုင်းတာ လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပါ၊ ဒီကောင်ကို အကြောင်း ပြချင်နေတာ ကြာလှပြီ’

မစ္စ ဝင်းတား၏ ဖြူရော် တင်းမာလျက် ရှိသော မျက်နှာနှင့် ဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးများထဲတွင် ယောက်ျားများ၌ မည်သည့် အခါကမျှ မရှိ နိုင်ဘဲ မိန်းမများပင်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရှိနိုင်သည့် မုန်းတီး စက်ဆုပ်သည့် အမူအရာကို မြင်ရလေ၏။

‘စုံထောက်ကြီး၊ ကျွန်မ အတိတ်တွေ ဘာတွေကိုတော့ မမေးပါနှင့်နော်၊ ကျွန်မမှာ အတိတ် မရှိဘူး၊ ဒီမှာလည်း မရှိဘူး၊ တခြား တစ်နေရာမှာလည်း မရှိဘူး၊ ဂရုန်းနား ဆိုတဲ့လူ ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ ကျွန်မ ဒီဘဝ ရောက်ရတာ၊ ဒီ လူကို ကျွန်မ လက်စားချေနိုင်ပြီ ဆိုရင် ...’

အမျိုးသမီးသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ လက်သီးကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်မကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ၊ ဒီတော့ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မ ဖြစ်သလို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်မ သေပျော်ပါပြီ’

‘အကြောင်း ကိစ္စကိုတော့ သိပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဂျွန်ဆင် ပြောလို့ သိတန်သလောက် သိပြီးပါပြီ၊ ခု ကောင်မ လေး တစ်ယောက်ကို လိုက်ဖျက်ဆီးပြီး ကောင်မလေးကို လက်ထပ် ယူမလိုလို ဘာလိုလို ပြောနေတယ်၊ စုံထောက်ကြီးက ကောင်မလေးကို ဒီလူနှင့် လက်မထပ် စေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ စုံထောက်ကြီးကတော့ အမျိုးကောင်း သမီးကလေး တွေ ဒီကောင်နှင့် မပေါင်းသင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာ ကောင်း ကောင်း သိမှာပေါ့’

‘ကလေးမကလေးက အသိတရား လက်လွတ် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်

ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ အကြောင်း ကလေးမကလေးကို အကုန် ပြောပြပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှ လက်မခံဘူး။

‘သူ့ မိန်းမကို သူ ပြန်သတ်တဲ့ အကြောင်းကော’

‘ပြောပြီးပြီ’

‘အမယ်လေး၊ တော်တော် သတ္တိ ကောင်းတဲ့ မိန်းမပါလား’

‘ဒါတွေ အားလုံးကို မဟုတ် မတရား ပြောတယ်လို့ ထင်နေတယ်’

‘ဒီလောက်တောင် မိုက်တဲ့ မိန်းမ၊ သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေကို စုံ ထောက်ကြီးတို့က သက်သေ အထောက်အထား မပြနိုင်ဘူးလား’

‘ပြချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ပြနိုင်အောင် မင်းက ကျုပ်တို့ကို အကူအညီ ပေး နိုင်ပါ့မလား’

‘အမယ်လေးရှင်၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က သက်သေခံ ပစ္စည်းပေါ့။ တခြား ဘာ သွားရှာစရာ ရှိသေးသလဲ။ အဲဒီ မိန်းမနှင့် တွေ့ပြီး ကျွန်မကို ဒီကောင် ဘယ်လို’

‘ဒီလိုဆို အဲဒီ အတိုင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား’

‘မေးမှ မေးရက်ပလေတယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ’

‘ကဲ ဒီလို ဆိုရင် ဒီနည်း စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက သူ့ အပြစ်တွေ သူ့ မကောင်းမှုတွေကို ကလေးမကလေးကို ဖွင့်ပြောပြီး ကလေးမ ကလေးကလည်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးပြီနော်။ ဒီကိစ္စကို အပြော ခံတော့မယ် မထင်ဘူး’

‘သူ အကုန်လုံး ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ ပြောသင့်သလောက်ပဲ ပြောမှာပေါ့။ သူ့မိန်းမကို သူ ပြန်သတ်တဲ့ ကိစ္စကိုသာ လူသိတာကိုး။ တခြား လူမသိ သူမသိ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှု နှစ်မှုလည်း ရှိသေးတယ်ရှင်။ လူ တစ်ယောက် အကြောင်းကို လေအေးကလေးနှင့် ပြောရင်း ကျွန်မဘက် လှည့် ပြီးတော့ “ဒီလူ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က သေသွားပြီ” လို့ ကိုယ် သတ် ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ဣန္ဒြေ မပျက် ပြောနိုင်တဲ့ လူမျိုးရှင်။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တာ ပုရွက်ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင် သတ်တာလောက်တောင် ခဲယဉ်း မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီစကားကို သိပ် အရေး မထားခဲ့ ပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ချစ်နေမိပေသကိုးရှင်။ ခု မိန်းမ ဖြစ်နေသလို အဲဒီတုန်းကလည်း သူ ဘာလုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့ ကျွန်မကလည်း အကောင်း ထင်နေခဲ့တာ ကိုး။ အဲ လန်မယ့် လန်တော့လည်း သူ့ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် လန်သွားတာပဲရှင်။

အဲဒီတုန်းက သူ ကျွန်မကို ချောနိုင်လွန်းလို့၊ နှစ်သိမ့်နိုင်လွန်းလို့၊ သူကလည်း လျှာဆိပ် အာဆိပ် ပြင်းလွန်းလို့၊ နို့မို့ရင် အဲဒီ ညကတည်းက သူ့ဆီက ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့မှာ စာအုပ် တစ်အုပ် ရှိတယ်ရှင်။ စာအုပ်က သားရေဖုံးနှင့်၊ သော့ခတ်ထားတယ်။ အနှောင့်မှာ သူတို့ မျိုးရိုး တံဆိပ်ကြီးတွေကို ရွှေစံကားဝါ နှင့် ရိုက်လို့၊ အဲဒီညက တော်တော်လည်း မူးနေပုံရတယ်။ စာအုပ်ကို ကျွန်မကို တော့ မပြဘူးရှင်’

‘ဘာ စာအုပ်တဲ့လဲ’

‘တချို့ လူများ လိပ်ပြာကလေးတွေ ပိုးကောင် လှလှကလေးတွေ စုတာ ဝါသနာ ပါသလိုပဲ၊ ဒီလူကလည်း မိန်းမတွေကို စုတာ ဝါသနာ ပါတယ်ရှင်။ သူ မိန်းမ ပွေတာကိုလည်း ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ သူနှင့် ဖြစ်ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ နာမည်တွေ၊ လိပ်စာတွေ၊ အဲဒီ မိန်းမတွေ နှင့် ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အကုန် ရေးမှတ်ပြီး သိမ်းထားတယ်။ တော်တော် ဆိုးတဲ့ စာအုပ်ပါရှင်။ သူ့လို လူမျိုး မပြောနှင့် အောက်တန်းစားက လာတဲ့ လူမျိုးတောင် ဒီလို မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လူယုတ်မာကတော့ ဒါမျိုးကို လုပ်တယ်ရှင်။ “ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ် ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေ” တဲ့။ ဒီစာအုပ်ကို သူ ဝှက်ချင်တယ် ဆိုရင် လုံခြုံတဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ထားနိုင်တာပေါ့ ရှင်။ ဘာဖြစ်လို့ လူရှေ့မှာ တပြပြ လုပ်နေရမလဲ။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ကတော့ ခု ဒီမှာရော တခြား နေရာမှာရော မရှိတော့ပါဘူး။ စာအုပ်ကို ရလို့လည်း စုံ ထောက်ကြီးတို့ အဖို့ အကျိုး ထူးမယ် မထင်ပါဘူး။ ရလည်း ရမှာ မဟုတ်တော့ ပါဘူး’

‘ခု ဒီစာအုပ်က ဘယ်မှာလဲ’

‘အင်း ဘယ်မှာလဲလို့တောင် မသိအောင် ဖြစ်နေပြီရှင်။ ကျွန်မ သူနှင့် အဆက် ပြတ်သွားတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီကိုး။ အဲဒီတုန်းကတော့ စာအုပ် ကို ဘယ်မှာ ထားသလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ လူက အကျင့်သာ ယုတ်တာ၊ စည်းကမ်း စနစ်ကတော့ သိပ်ကြီးတဲ့ လူရှင်။ ခု ရှိမယ် ဆိုရင်တော့ စာကြည့် ဆောင် ဗီရို အဟောင်းကြီးထဲက ခိုအိမ်ပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ထဲမှာ ရှိမယ် ရှင်။ သူ့အိမ်ကိုကော စုံထောက်ကြီး သိတယ်နော်’

‘စာကြည့်ခန်းထဲကိုတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်’

‘ရောက်ဖူးတယ်နော်၊ ဒီနေ့ မနက် အရောက် သွားပြီး ရအောင် ယူ မယ် ဆိုရင်တော့ မိချင် မိဦးမှာပေါ့ရှင်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီလူ သူနှင့် ပြိုင်ဘက်

ကောင်းကောင်းကို တွေ့ပြီပေါ့ရှင်၊ စာကြည့်ခန်းက နှစ်ခန်း ရှိတယ်ရှင်၊ အပြင် ခန်းရယ် အတွင်းခန်းရယ်၊ အပြင်ခန်းမှာက တရုတ် ကြွေထည်တွေ ဘာတွေ ကို အလှ ပြထားတယ်၊ ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ကြားမှာ မှန်ဗီရိုကြီးနှင့်၊ ပြီး တော့ သူ စာရေးတဲ့ စားပွဲနောက်မှာ အတွင်း စာကြည့်ခန်းကို ဝင်တဲ့ အပေါက် ရှိတယ်၊ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် တခြား သူ့ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထားတယ်’

‘သူခိုးတို့ ဘာတို့ မကြောက်ရဘူးလား’

‘ဒီလူက သတ္တိတော့ တော်တော် ကောင်းတယ်ရှင်၊ ရန်သူတွေကတောင် ဒါကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုကြရတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း နေတာပဲ၊ ဘာမှ မကြောက်ဘူး၊ ည ဆိုရင် သူခိုး လှန့်တဲ့ ခေါင်းလောင်းကလေး တပ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့လည်း သူ့အခန်းမှာ ဘာ သူခိုး ဖောက်စရာ ရှိသလဲရှင်၊ တရုတ် ကြွေ ပန်းကန်တွေကို ခိုးရင် ခိုးမှပဲ ရှိတော့တာ’

ရွန်ဆင်က ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် ဟန်မျိုးဖြင့်

‘အလကားဟာတွေပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါမျိုးတွေကို ဘယ်သူ ခိုးမှာလဲ၊ အရည် ကျိုလို့လည်း မရ ရောင်းလို့လည်း မရ’

ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ဟုတ်လား၊ ကဲ မစ္စ ဝင်းတား၊ ဒီလို ဆိုရင် မနက်ဖြန် ညနေ ငါးနာရီ လောက်မှာ ဒီကို လာခဲ့ပါလား၊ မင်းကို ကျုပ် ခုတွင်က အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ ပေးလို့ ဖြစ် မဖြစ် စီစဉ် ကြည့်မယ်လေ၊ ခုလို ကျုပ်တို့ကို ကူညီတဲ့ အတွက် အများကြီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မစ္စ ဝင်းတား၊ ကျုပ် အမှုသည်တွေကလည်း မင်းကို ထိုက်သည့် အားလျော်စွာတော့ ...’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဒါတွေကို မမျှော်ကိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံ အတွက် လိုက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မ ဘဝကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒီလူ မျက် နှာကို တံတွေးနှင့် ထွေးပစ်မယ်၊ ဒီလောက် ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ၊ သူ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မကို ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခေါ်ပါ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ခေါ်ခေါ် သန်ဘက်ခါပဲ ခေါ်ခေါ် ကျွန်မ အဆင်သင့်ပါ၊ ဟောဒီက ရွန်ဆင်ကို ခေါ်လိုက်ရင် ရပါတယ်’

ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ထိုနေ့ ညတွင် တွေ့ဆုံခြင်း မရှိတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့ ညနေ ကမ်းနားလမ်းရှိ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ညစာ စားသည့် အခါ

ကျမှ ပြန်လည် တွေ့ဆုံဖြစ်ပေ၏။ မစ္စ ဗြိုင်အိုလက်နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် အဆင် ပြေခြင်း ရှိ မရှိ မေးမြန်းသည်တွင် ရှားလော့ဟုမ်းက ပခုံးကို တွန့်ပြလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြောပြရာ ကျွန်ုပ်က သူ ပြောသည့် အတိုင်း ပြန်၍ ရေးပြလိုက်ပါသည်။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ပြောပြချက်မှာ ရှင်းလင်းလှသည့် အတွက် အထူးတလည် ပြင်ဆင် တည်းဖြတ် တင်ပြရန် မလိုတော့ပါ။

‘သူငယ်မလေးနှင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းရတာကတော့ သိပ် မခက်လှပါဘူး။ သူငယ်မကလေးက ခုကိစ္စမှာ သူ့စိတ်နှင့်သူ ထင်ရာ လုပ်ထားလေတော့ ဒီပြင် ကိစ္စမှာ မိဘ စကားကို နားထောင်တယ် ဆိုတဲ့ ပုံမျိုး ပြချင်တာကိုး။ ဒီတော့ အလွယ်တကူပဲ အတွေ့ခံပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆီက ဖုန်းရပြီး မကြာခင်မှာပဲ မစ္စ ဝင်းတားလည်း ရောက်လာတယ်ဗျ။ ဒါနှင့် နောက် နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ ကျုပ်တို့လည်း မြင်းရထား တစ်စီးနှင့် အမှတ် ၁၀၄၊ ဘာကလေ ပန်းခြံလမ်းကို ရောက်သွားကြတယ်။ အိမ်ကြီးက နည်းတဲ့ အိမ်ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျို့။ လန်ဒန်မှာ နာမည် ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေထဲမှာ ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခပ်ရိုးရိုး ပဲဗျ။ တော်တော်တန်တန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကမှ သူ့ထက် တောက်ပြောင်ဦး မယ်။ ကျုပ်တို့ ရောက်တော့ အိမ်စေ သူငယ် တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ကျုပ် တို့ကို ကန့်လန့်ကာ အဝါကြီး ကာထားတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူငယ်မကလေးက အဆင်သင့် စောင့်နေတယ်။ မျက်နှာကတော့ ခပ်ပျော့ပျော့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ဣန္ဒြေ မပျက်လှဘူးဗျ။ အဝေးက တောင် ထိပ် တစ်ခုပေါ်မှာ မြင်ရတဲ့ နှင်းပွင့်များလိုပဲ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် အကဲခတ်ရ ခက်နေတယ်။

‘အိုင်ဆေးရေ၊ ခင်ဗျားကို နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောရမယ်တော့ ကျုပ် မသိဘူး။ သူငယ်မကလေးကို ခင်ဗျားလည်း အရင်တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးကောင်း မြင်ခဲ့ဖူးမှာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာသာပဲ တွေးယူပေတော့၊ လှလိုက်တဲ့ သူငယ်မ လေးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူ လှပုံက တစ်မျိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ တခြား ကမ္ဘာ တစ်ခုက လှနည်းမျိုး။ အလယ်ခေတ်တုန်းက ပေါ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကျော်ကြီး တွေ ရေးတဲ့ မိန်းမချောတွေ မိန်းမလှတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကျုပ်လည်း မြင်ခဲ့ဖူးတာ ပါပဲဗျာ။ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် လှတဲ့ သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီတိရစ္ဆာန် ဘယ်လိုများ လုပ်ထားသလဲ မသိဘူး။ သိပ်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ကျတဲ့ အရာ နှစ်ခု ပေါင်းဆုံမိတာမျိုးကို ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးမှာ ပေါ့။ တစ်ယောက်က စိတ်ထား မြင့်မြတ် ဖြူစင်တယ်။ တစ်ယောက်က အဟိတ်

တိရစ္ဆာန်၊ တစ်ယောက်က ဂူအောင်း လူလို အရပ် ဆိုးတယ်၊ တစ်ယောက်က မိုးကျ နတ်မိမယ်လို လှတယ်၊ ဒီလို ကွာခြားတဲ့ အတွဲမျိုးတွေကို ခင်ဗျား တွေ့ဖူးသားပဲ၊ ခု သူတို့ အတွဲကတော့ အဲဒီ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေထက်တောင် ကွာခြားနေသလိုပဲ။

‘ကလေးမကလည်း ကျုပ်တို့ လာတဲ့ ကိစ္စကို သိပြီးဟန် တူပါရဲ့၊ မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲလေ၊ အဲဒီ အချိန်လောက် ဆိုရင် ဟို ခွေးတိရစ္ဆာန်က ကျုပ်တို့နှင့် ပတ်သက်လို့ အထင် လွဲအောင် ဘာတွေကို ဘယ်လို လုပ်ထားမှန်းမှ မသိတာ၊ မစ္စ ဝင်းတားကို မြင်လိုက်တော့ သူ တော်တော် အံ့အားသင့်သွားပုံ ရတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ဣန္ဒြေ မပျက်လှဘူး၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ဖို့ လက်ပြတယ်၊ သူ ကြည့်တာက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကပဲ ဝိနည်း သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်လို့ အကျင့် ပျက်နေတဲ့ သာသနာ့ ဝန်ထမ်း နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး သူကတော့ အကျင့် သိက္ခာနှင့် ပြည့်တဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီး လိုလို ပုံမျိုးဗျ၊ ကဲပါဗျာ၊ ကြာရင် ခင်ဗျား ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးကုန်လိမ့်မယ်၊ သူ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောပါတော့မယ်။’

‘သူက လေသံ ခပ်အေးအေးနှင့်

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ စုံထောက်ကြီး နာမည်ကိုတော့ ကျွန်မ ကြားဖူးပြီး သားပါ၊ စုံထောက်ကြီးတို့က ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်မယ့် အမတ်ကြီး ဂရွန်းနား အကြောင်းကို ပြောမလို့ လာတာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေက တိုက်တွန်းလို့ သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုပြီး စုံထောက်ကြီးတို့ကို အတွေ့ခံတာပါနော်၊ ဒီတော့ စောစောစီးစီး ရှင်းအောင် ပြောထားပါရစေ၊ စုံထောက်ကြီးတို့ ဘာပြောပြော ကျွန်မ အနေနှင့်ကတော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

‘ကျုပ် ကလေးမလေး အတွက် တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်တူမလို သနားသွားတယ်၊ ကျုပ်က သိပ် စကား ပြောတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားထက် ဦးနှောက်ကို ပို သုံးတဲ့ လူ၊ ဒါပေမဲ့ သူနှင့် တွေ့လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျုပ် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ စကားလုံးတွေကို သုံးပြီး အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျာတယ်၊ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆိုတဲ့ စကားလို ယူပြီးမှ ကိုယ့်ယောက်ျား အကြောင်းကို သိရရင် မိန်းမ တစ်ယောက် အနေနှင့် ဘယ်လောက် ဒုက္ခ ရောက်ရတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ် သိသလောက် ပြောတတ်သလောက် ပြောပြတယ်၊ ယောက်ျား ဆိုးပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ဘာမှ ပြင်လို့ မရတော့တဲ့ အကြောင်း၊ အစစအရာရာ ကိုယ့်

ဘက်ကချည်း နစ်နာရတဲ့ အကြောင်း၊ ရှက်တာရော ကြောက်တာရော စိတ်ဆင်းရဲတာရော ဒုက္ခ ရောက်တာရော၊ အို ပြောလိုက်တာမှ စုံနေတာပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ လျှာသာ ထွက်ချင် ထွက်မယ်၊ ဆင်စွယ်လို ပွေးနေတဲ့ သူ့ပါးပြင်မှာ အရောင်ကလေး တစ်ချက် မလာဘူးဗျာ၊ ငေးနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ အရောင် တစ်ချက် မထွက်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟိုငနဲက သူ စိတ်ညှို့တတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောတာကိုလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ အံ့ရောဗျာ၊ တစ်ချက်မှ တုန်လှုပ်တဲ့ အရိပ်အယောင် မပြဘူး၊ တကယ်ပဲ ဒီလောက် တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းရအောင် လူမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား လို့တောင် ကျုပ် ထင်ချင်လာတယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော သူ့ဆီက ဘာမှ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေမရဘူးဗျာ။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ

“ကျွန်မ မစ္စတာ ဟုမ်း ပြောတာကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် နားထောင်ခဲ့ပါပြီနော်၊ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်မယ့် အမတ်ကြီးဟာ လောကဓံမှာ အတုအယောင် ခံရတာ များလွန်းတော့ တချို့ နေရာတွေမှာ ရက်စက်ကောင်း ရက်စက်မယ်၊ သူ မုန်းတီးတဲ့ လူတွေလည်း ရှိကောင်း ရှိမယ်၊ ဒီစကားတွေကို စုံထောက်ကြီးက ခုမှ ပြောတာပါရှင်၊ ကျွန်မမှာ ဒီပြင် လူတွေက လာလာ ပြောလွန်းလို့ နား မဆုံအောင် ကြားပြီးပါပြီ၊ စုံထောက်ကြီးကတော့ ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားတဲ့လူ ရှိရင် အမတ်ကြီး ဂရွန်းနား အတွက် ဆိုလည်း လိုက်မှာပဲ၊ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဆိုရင်လည်း လိုက်မှာပဲ၊ ဒါတွေကတော့ မဆန်းပါဘူး၊ စုံထောက်ကြီးတို့ အလုပ်က ကြေးစား အလုပ်ကိုး၊ စုံထောက်ကြီး စေတနာကိုတော့ ကျွန်မ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး အနေနှင့် ကျွန်မ ပြောချင်တာကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သူကလည်း ကျွန်မကို ချစ်တယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဟောဒီ ပြတင်းပေါက်မှာ ကြားနေရတဲ့ ငှက်မြည်သံလောက်တောင် ဂရု မစိုက်ဘူး ဆိုတာပါပဲ၊ အကယ်၍ သူ့မှာ လောလောဆယ် ခံနေရလို့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားတွေ ခေတ္တ ခဏ ပျောက်ကွယ်သွားဦး၊ သူ့ကို နဂိုကလို မြင့်မြတ်တည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးမှာပဲ” လို့ ပြောရင်း ကျုပ် ခေါ်လာတဲ့ မစ္စ ဝင်းတားဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးတော့ “တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ရှင်၊ ဟောဒီက အစ်မက ဘယ်သူလဲ၊

mgjoe.com

ဘယ်က ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပါလာတာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မရှင်းဘူး”
လို့ ပြောတယ်ဗျ။

‘ကျုပ်က ပြောမယ်လို့ လုပ်ကာ ရှိသေး မစွ ဝင်းတားက ဝင်ပြော
တော့တာပဲဗျာ၊ မီးတောက်နှင့် ရေခဲတုံး တွေတာကို မြင်ဖူးရင် ဒီမိန်းမ နှစ်
ယောက် တွေပုံကိုလည်း မှန်းကြည့်ပေတော့ဗျာ။

“ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ အဲဒီ လူရဲ့ နောက်
ဆုံး မယားငယ်ရှင်၊ ဒီလူ ဖြားယောင်း သွေးဆောင် ဖျက်ဆီးပြီး အမှိုက်ပုံထဲ
လွင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီးထဲမှာ ကျွန်မလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ပဲ၊
နောက်မှာ ရှင်လည်း ကျွန်မတို့လို ဘဝ ရောက်ရမှာပဲ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊
ရှင် ကျရင်တော့ အမှိုက်ပုံသက်သက် ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ချိုင်းပုံ ဖြစ်
မှာ၊ ဒီလောက်တောင် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်၊ ရှင် ဒီ
လူကို ယူလိုက်တာဟာ ရှင်ကိုယ်ရှင် သတ်သေတာနှင့် အတူတူပဲ သိရဲ့လား၊
ဒီလူဟာ ရှင်ကို အသည်း ကွဲအောင် လုပ်ပြီး သတ်ချင် သတ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
လည်ကုပ်ကို ချိုးပြီး သတ်ချင် သတ်မယ်၊ တစ်နည်းနည်းနှင့်တော့ သတ်မှာပဲ၊
ခု ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီစကားတွေကို ပြောနေတာ ရှင်ကို ချစ်လို့ စေတနာ ရှိလို့
သနားလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဘာသာ ရှင် သေသေ ရှင်ရှင် ကျွန်မ ပူစရာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ခု ဒီစကားကို ပြောနေတာဟာ ဒီလူကို မုန်းလွန်းလို့၊ စက်ဆုပ်
လွန်းလို့၊ ကျွန်မကို သူ လုပ်ခဲ့သလို သူ့ကိုလည်း အရှက်တကွ အကျိုး နည်း
အောင် လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် ပြောနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီက
စိတ်ထဲ ရှိတာကို ပြောလိုက်ရရင် တော်ပြီ၊ ကျေနပ်ပြီ၊ ဒီမှာ ဒီကို ဒီအကြည့်
မျိုးနှင့် မကြည့်ပါနှင့်၊ ဒီလူနှင့် ပေါင်းပြီ ဆိုကတည်းက ရှင်ဟာ ကျွန်မလောက်
တောင် အဆင့်အတန်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ မှတ်ပါ”

‘မစွ ဗွိုင်အိုလက်က ခပ်အေးအေးနှင့်

“ ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို မဆွေးနွေးချင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ထပ်ပြောပါ့မယ်၊
ကျွန်မ အမျိုးသားရဲ့ ဘဝမှာ မကောင်း ကြံတဲ့ မိန်းမတွေနှင့် ပေါင်းသင်းမိလို့
နာမည် ပျက်ခဲ့ရတာ သုံးခါ ရှိတယ်၊ ခုတော့ သူ့မှာ အပြစ် ရှိခဲ့ရင်လည်း သူ
နောင်တ ရလောက်ပြီလို့ ကျွန်မ ယုံတယ်၊ ဒါပဲ”

“ ဘာသုံးခါလဲ၊ သုံးခါ မကဘူး ရှင်ရဲ့၊ ရှင် ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီလောက်
တောင် မိုက်တွင်း နက်တဲ့ မိန်းမမျိုး တွေပဲ တွေဖူးပေါင်” လို့ မစွ ဝင်းတား
က အော်တယ်ဗျ။

ကဲ စုံထောက်ကြီး၊ တော်လောက်ပါပြီရှင်၊ ဒီလောက် စကား ပြောရရင် တော်လောက်ရောပေါ့၊ ခုတောင် ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုပြီး စုံထောက်ကြီးတို့ကို ကျွန်မ လက်ခံတွေ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောချင်တာ တွေ ပြောနေတာကိုတော့ ကျွန်မ ဆက်ပြီး နားမထောင်နိုင်ဘူးရှင်”

‘ဒီတွင် ဘာပြော ကောင်းမလဲဗျာ၊ မစ္စ ဝင်းတားဟာ ဝုန်းဆို ပြေး တဲ့ပြီး ဆံပင် ဆွဲဆောင့်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ ကျုပ်က လက်ကောက်ဝတ် ကို ဖမ်းဆွဲ ထားလိုက်ပေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် ဘယ် အခြေ အထိ ရောက်ကုန်ကြ မယ် မသိဘူး၊ ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း သူ့ကို အတင်း ဆွဲခေါ်၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မဖြစ်ခင် ရထားပေါ် ခပ်မြန်မြန် တင်ပြီး မောင်းလာခဲ့ရတယ်၊ အမျိုးသမီးက တော်တော်ကို ဒေါသ ထွက်နေပြီကိုးဗျ၊ တစ်နည်း ပြန်ကြည့်ရင်တော့ ကျုပ် ကိုယ် ကျုပ်လည်း တော်တော်လေး ဒေါသ ထွက်မိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ကယ်မယ့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်ရတာက သူ့ကိုယ်သူ တော်တော် ကျေနပ်ပြီး သိပ် အေးဆေး လွန်းနေတော့ ကျုပ်လည်း အဲဒီ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါကတော့ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေပဲဗျို့၊ ဒီ တော့ ကျုပ် အနေနှင့် နောက်ထပ် ရွှေကွက် အသစ် ထပ်ရှာ ရလိမ့်မယ်၊ ဒီ ရွှေကွက် အတိုင်း ရွှေလို့ကတော့ တစ်ဖက်က နယ်ရုပ်ကို ဖောက်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျား အခန်းလည်း လိုချင် လိုလာမှာ ဆိုတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အမြဲတမ်း အကျိုးအကြောင်း သတင်း ပို့နေမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခု ရွှေကွက်က တော့ ကျုပ်တို့ထက် သူတို့က စောပြီး ရွှေလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ’

ရှားလော့ဟုမ်း ပြောသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်လာလေ၏။ သူတို့ ထိုးနှက် ချက်သည် ထင်သည်ထက် စော၍ ဖြစ်လာ၏ (သူတို့ ထိုးနှက်ချက်ဟု ဆိုသည် ထက် သူ ထိုးနှက်ချက်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ အမျိုး သမီးငယ်သည် ထိုကိစ္စတွင် ပါဝင် သဘောတူလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံ ကြည်ပါသည်။)။

ယခုတိုင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သတင်းစာ တွေသည့် လမ်းမပေါ်က ကျောက် ပြားကလေးကို လက်ညှိုး ထိုးပြနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်မိပေသေး၏။ ထိုသတင်း စာရွက်ကလေးကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သွားပုံ မှာကား ဆိုဖွယ်ပင် မရှိတော့ချေ။

နေရာမှာ ဂရင်း ဟိုတယ်နှင့် ချယ်ရင်ကရော ဘူတာကြားရှိ ခြေ တစ် ဖက်ကျိုး သတင်းစာ ရောင်းသူ တစ်ဦး သတင်းစာများကို ဖြန့်ခင်း ရောင်းချ

သည့် နေရာကလေး ဖြစ်ပေ၏။ နေ့စွဲမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ရှားလော့ဟုမ်းတို့ စကား ပြောခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ရက် အကြာ ဖြစ်ပေ၏။ ဝါကြန့်ကြန့် သတင်းစာ မျက်နှာ ဖုံးပေါ်တွင် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာတန်းများမှာ အောက် ပါ အတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းအား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် မှင်တက်မိကာ အတန်ကြာမျှ ကြောင်၍ ရပ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

နောက်တွင် သတင်းစာအား ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် ခပ်ရေးရေး အမှတ်ရလိုက်၏။ သတင်းစာ ရောင်းသူက အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်း လိုက်ခြင်းတို့ကို အမှတ်ရ၏။ ထို့နောက်တွင် ထိုသူ ငေါက်ငမ်း အော်ဟစ် နေ သည်ကို သတိ မပြုနိုင်ဘဲ သစ်ကြားသီးဆိုင် တစ်ဆိုင် တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ သတင်းကို အမောတကော ဖတ်ခြင်းကို သတိရ၏။

သတင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေ၏။

နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းအား မသမာသူများက လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်သဖြင့် ယခု အချိန်တွင် စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေ တွင် ရှိနေကြောင်းဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ ကြားသိရ၏။ အဖြစ်အပျက် အသေး စိတ်ကို မသိရသေးသော်လည်း ရီးဂျင့် လမ်းမပေါ်ရှိ ကဖီး ရွိုင်ရယ် အနီးတွင် နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီခန့်က လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရ သည်ဟု သိရှိရ၏။ လူနှစ်ယောက် နောက်မှ လိုက်လာပြီး ရှားလော့ ဟုမ်း၏ ခေါင်းနှင့် ကိုယ်ကို တုတ်နှင့် အချက်ပေါင်း များစွာ ရိုက်သွား သည့် အတွက် မစွတာ ဟုမ်း၏ အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်စရာ ရှိသည်ဟု ဆရာဝန်များက ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလိုက်ကြ၏။ ၎င်းအား ချယ်ရင် ကရော့ ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့လိုက်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်း၏ ဆန္ဒ အရ နေထိုင်ရာ ဘေကာလမ်းသို့ ပို့လိုက်ပြီဟု စုံစမ်း သိရှိရ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းအား ရိုက်သွားသူများမှာ သားသားနားနား ဝတ်ဆင် ထားလျက် လူအုပ် ကြားထဲမှ ဖြတ်ကာ ကဖီး ရွိုင်ရယ်ထဲသို့ ဝင်သွား ပြီးနောက် ထိုဆိုင်ထဲမှ တစ်ဆင့် နောက်ဖေးဘက်ရှိ ဂလတ်ဟောက် လမ်းထဲသို့ ထွက်သွားကြသည် ဆို၏။ ရိုက်သူများမှာ ရှားလော့ဟုမ်း ကြောင့် ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရသော ရာဇဝတ် မှုခင်း လောကမှ လူဆိုးများ ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

သတင်းကို ဖတ်၍ ဆုံးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့ ရောက်လာသည့် အမိုး ပက်လက် ရထားကလေး တစ်စီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ဘေကာလမ်းသို့ အပြင်း မောင်းလာသည်ကိုမူ အထူး ပြောစရာ လိုမည် မဟုတ်တော့ချေ။

အိမ်ဝသို့ အရောက်၌ ရှေ့တွင် စောင့်ဆိုင်းနေသော မြင်းရထားနှင့် အထဲမှ ထွက်လာသော နာမည်ကျော် ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ အုတ်ရှေ့ကို တွေ့ရလေ၏။

‘လောလောဆယ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ခေါင်းခွံကို နှစ်ချက် ထိသွားတယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ယံ ပေါက်ပြဲသွားတာ နည်းနည်း ရှိတယ်၊ ခေါင်းကိုတော့ တော်တော်လေး ချုပ်ယူရလိမ့်မယ်ဗျ၊ ငြိမ်ငြိမ် နေဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် မော်ဖင်းတော့ ထိုးပစ်ခဲ့တယ်၊ သို့သော်လည်း သိပ်မကြာဘူး ဆိုရင်တော့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်လေ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး’

ဆရာဝန်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ သတိရလျက် ရှိပြီး ကွဲအက် ခြောက်ကပ်သော အသံဖြင့် ကျွန်ုပ် အမည်ကို ခေါ်နေသံ ကြားရလေ၏။ ခန်းဆီးမှာ လေးပုံ သုံးပုံခန့် ချထားသည့်တိုင် အောက်မှ နေ၍ နေခြည်တို့ ထိုးကျလျက် ရှိသည့် အတွက် ရှားလော့ဟုမ်း၏ ပတ်တီး စည်းထားသော ခေါင်းကို ကောင်းစွာ မြင်ရလေ၏။

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျ အိုင်ဆေး၊ ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ် မနေစမ်းပါနှင့်၊ ထင်သလောက် မဟုတ်ပါဘူး’

‘တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ’

‘ကျုပ်လည်း တစ်ယောက်ချင်း တုတ်သိုင်းမှာ ခေတဲ့ လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် လက်ထဲမှာ ဘာမှ မပါသည့်တိုင် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်၊ အခု ခံလိုက်ရတာက ဒုတိယ တစ်ယောက်ရဲ့ တုတ်ချက်ကို ခံလိုက်ရတာဗျ’

‘ကျွန်တော် ဘာ လုပ်ပေး ရဦးမလဲ၊ ကျွန်တော့် အထင်ကတော့ ဟို သတ္တဝါ လူငှားပြီး အရိုက် ခိုင်းပြီ ထင်တယ်၊ တောက် သွားပြီး အရေ ဆုတ်ပစ် စမ်းချင်သဗျာ’

‘အားကိုးလောက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ် သေးဘူးလေ ဆရာကြီးရဲ့၊ ပုလိပ်က ဘယ်သူ့ကို ဆွဲမယ်မှန်းမှ မသိသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေ လစ်ဖို့တော့ အဆင်သင့် ပြင်နေကြပြီဗျ၊ အဲဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ခဏ စောင့်ပါဦး၊ ကျုပ် စီမံကိန်းကလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ နံပါတ်

တစ် အရေးကြီးတာက ကျုပ် ဒဏ်ရာကို အကြီးအကျယ် ဖြစ်သယောင် ပုံကြီး ချဲ့ သတင်း လွှင့်ဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားဆီ လာမေးလို့ ရှိရင် သာသာထိုးထိုး ကလေးသာ ပြောလိုက်၊ ဒီတစ်ပတ် ခံပါတော့မလား မသိဘူး၊ ခေါင်းခွံ အက် သွားတယ်၊ ကယောင်ကတမ်း ပြောနေတယ်၊ ဘာညာပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်ပြီး လိုမ့် ပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ အုတ်ရှော့ကကော’

‘အို သူက ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ သူ ယုံအောင် ကျုပ် ဟန်ဆောင် ပြရမှာ ပေါ့၊ ဒါတော့ ကျုပ် တာဝန် ထားလိုက်ပါ’

‘ပြီးတော့ကော’

‘ပြီးတော့ ဂျွန်ဆင်ကို ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ဟိုကလေးမ မစ္စ ဝင်းတားကို လုံခြုံရာကို ပို့ထားလိုက်ပါလို့၊ ခု ဒီနေ့တွေ အဲဒီ သူငယ်မ နောက်ကို လိုက် နေကြပြီဗျ။ ဒီကိစ္စမှာ သူငယ်မက ကျုပ်ကို အကူအညီ ပေးနေတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိနေတယ်၊ ကျုပ်ကိုတောင် ဒီလောက် အထိ လုပ်ရဲရင် သူငယ်မကိုလည်း ချမ်းသာ ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အရေး ကြီးတယ်နော်၊ ခု ည လုပ်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော် ခုပဲ သွားလိုက်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ကော’

‘ကျုပ် ဆေးတံကို စားပွဲပေါ် တင်ပစ်ခဲ့စမ်းပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ဆေးတံ သောက်ဆေး ထည့်တဲ့ ကျုပ် ဖိနပ်ဟောင်းလေးလည်း ထားခဲ့ပါ၊ ဟုတ်ပြီဗျ။ မနက်တိုင်းတော့ လျှောက်လာခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲ အတွက် စီမံကိန်းကလေး ဘာလေး ချကြည့်ရအောင်’

ထိုနေ့ ညပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျွန်ဆင်သည် မစ္စ ဝင်းတားကို တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းသည့် မြို့စွန် ရပ်ကွက် တစ်ခုသို့ သွားပို့ခဲ့ပြီးနောက် အန္တရာယ် ကင်း သည့် အချိန် အထိ ထိုနေရာတွင် ခိုအောင်းနေရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ကြလေ၏။

သီတင်းပတ် တစ်ပတ်လုံး ရှားလော့ဟုမ်းမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ် နေသည်ဟု အများက ထင်မှတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဆေးရုံမှ ထုတ်ပြန်သည့် ကြေညာချက်များမှာလည်း ခပ်တိုတို ဖြစ်ပြီး သတင်းစာများထဲတွင်လည်း နေ့ ချင်း ညချင်းပင် သေတော့မယောင် ရေးသားလျက် ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သာ လျှင် နေ့တိုင်း ရောက်နေသည့် အတွက် အခြေအနေမှန်ကို သိနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ကြံ့ခိုင်သော စိတ်ဓာတ်မှာ အံ့ ဘနန်း ဖြစ်လောက်ပါပေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းမှာ လျင်မြန်စွာ နာလန် ထလာခဲ့လေရာ သူ ဟန်ဆောင် သည့် အတိုင်း တကယ်ပင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေ၏လောဟု ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ပင် သံသယ ဖြစ်မိသေး၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ် ကြံစည်ပြီးမှ အများက အံ့အားသင့်လောက်အောင် လုပ်ပြတတ်သူ ဖြစ်သည့် အတွက် သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် သူ လှမ်းမည့် ခြေလှမ်း များကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းကား တစ်ယောက်တည်း ကြံသူသာလျှင် အလုံခြုံဆုံး သော အကြံသမား ဖြစ်၏ ဆိုသော ဆိုရိုး စကားကို အစွမ်းကုန် လိုက်နာ ကျင့်သုံးသူ ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူများတကာထက် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ဆုံနေသည့်တိုင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

သတ္တမမြောက် နေ့၌ ချုပ်ရိုးများကို ဖြေပြီးသည့်တိုင် အနာ ဝင်၍ ဖျားနေသည် ဟူသော သတင်းများသည် ညနေထုတ် သတင်းစာများထဲတွင် ပါလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး အကယ်ပင် နေဆိုးနေသည် ဖြစ်စေ နေကောင်း နေသည် ဖြစ်စေ သူ့ထံသို့ ယူသွားရမည့် ကြော်ငြာ တစ်ခု ထိုသတင်းစာများ ထဲတွင် ပါလာလေ၏။ ထိုသတင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ အမတ်ကြီး ဘေရွန် ဂရွန်းနားသည် စသည် ... စသည်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး မစ္စ ဗွိုင် အိုလက် ဒီမာဗီးလ်နှင့် လက်ထပ်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အရေးကြီးသည့် အလုပ် ကိစ္စ တစ်ခု ရှိသည့် အတွက် ကူးနာဒ် သင်္ဘောလိုင်း ရူရစ်တန်းနီးယား သင်္ဘော ဖြင့် သောကြာနေ့တွင် လီဗာပူမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည် ဆိုသည့် သတင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ဖျော့တော့သော မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းမာ အေးစက်သော အမူအရာ ဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိသော ရှားလော့ဟုမ်းကို မြင်ရသည့် အတွက် ထိုသတင်း ကြောင့် သူ မည်မျှ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိနိုင်ပေ၏။

‘သောကြာနေ့ ဆိုတော့ နောက် သုံးရက်ပဲ လိုတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကြည့် ရတာကတော့ ဒီသတ္တဝါ လစ်ပြေးတော့မယ် ထင်တာပဲ၊ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ဒီ သတ္တဝါကို အလွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အလွတ် မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲ အိုင်ဆေးရေ၊ ကျုပ် အတွက် တစ်ခုလောက် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား’

‘ကြိုက်သလို သုံးပါဗျာ၊ အဆင်သင့်ပါပဲ’

‘ကဲ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်းမှာ တရုတ် ကြွေထည် အကြောင်းကို ကြေကြေညက်ညက်ကလေး လေ့လာထားဗျာ’

ရှားလော့ဟုမ်းက သူ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မပြောချေ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မမေးမိချေ။ သမန် ရှည်သော အတွေ့အကြုံ အရ ကျွန်ုပ်သည် ကျိုးခွံခြင်းဖြင့် မည်သည့် အကျိုး ကျေးဇူးမျိုးကို ရတတ်ကြောင်း သိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှားလော့ဟုမ်း၏ အခန်းမှ ဆင်းခဲ့၍ ဘေကာလမ်းထဲသို့ လျှောက်လာစဉ်တွင်မူ ဤမျှ ထူးဆန်းသော အမိန့် တစ်ခုကို မည်သို့ မည်ပုံ အကောင်အထည် ဖော်ရ မည်နည်းဟု စဉ်းစား မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ် သည် မြင်းရထား တစ်စင်းဖြင့် စိန့် ဂျိမ်း ပန်းခြံလမ်းရှိ လန်ဒန် ပိဋကတ်တိုက် သို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ လက်ထောက် ပိဋကတ်တိုက်မှူး လိုးမတ် နှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက် တရုတ် ကြွေထည် အတတ်ပညာကျမ်း ပေါင်းချုပ်တွဲများ ငှား၍ ပြန်လာခဲ့၏။

တနင်္လာနေ့တွင် ကျွမ်းကျင်သူ သက်သေ တစ်ယောက်ကို ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်အောင် မေးမြန်း စစ်ဆေးနိုင်သည့် အထိ အမှု အကြောင်းကို ကြေညက်နေသည့် ဝတ်လုံ တစ်ယောက်သည် စနေနေ့သို့ ရောက်သည့် အခါ တွင် မိမိ အတင်း လေ့လာ မှတ်သားထားသော အချက်တို့ မေ့လျော့ကုန်ကာ ခေါင်းထဲမှ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြသည်ဟု ပြောသံ ကြားဖူး ခဲ့၏။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ယခု အချိန်တွင် တရုတ် ကြွေထည် အနု ပညာကို ကျွမ်းကျင် နှံ့စပ်သူဟု ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မပြုလိုသည့်တိုင် ထို နေ့ညကမူ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဗဟုသုတတို့ကို ဝါးမျို သောက်သုံးလျက် ရိုကာ ခက်ခဲလှသော တရုတ် နာမည်များကို အလွတ် ကျက်မှတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် နာမည်ကျော် ရှေး တရုတ် ကြွေထည်ရေး ပန်းချီ ကျော်ကြီးများ၊ တရုတ်တို့၏ သန္နိဋ္ဌ ပြက္ခဒိန်ရက်များ၊ ဟွတ်ဂူနှင့် ယုလို့တို့၏ လက်ရာများ၊ တန်ယင့်၏ လက်ရာများ၊ ဆွန်ခေတ်နှင့် ယမ်ခေတ်တို့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားခဲ့ပုံများကို လေ့လာ မှတ်သားလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ရှားလော့ဟုမ်းထံသို့ ရောက်သွားသည့် အခါ တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အဆိုပါ အကြောင်းအရာများကို လူနှင့် သူနှင့် တူအောင် ပြော နိုင် ဆိုနိုင် ရှိနေလေပြီ။

သတင်းစာများတွင် အလန့်တကြား ရေးထားကြသည့်တိုင် ရှားလော့ ဟုမ်းမှာ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်တွင် မရှိတော့ဘဲ

အလျောက် သိပြီး ဖြစ်လေတော့ ဒီလူက ည ရှစ်နာရီခွဲလောက် ဆိုရင် အား
လောက်ပြီ၊ ဒီနေ့ ညမှာ ခင်ဗျား လာတွေ့မယ် ဆိုတာ သူ့ဆီကို စာရေး
အကြောင်း ကြားပါ။ ဟိုကို ရောက်ရင် အင်မတန် အရည်အသွေး ကောင်းတဲ့
မင် မင်းဆက် ကြွေထည်တွေ ပြချင်လို့လို့ ပြော၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ခင်ဗျား
ကိုလည်း သံသယ မရှိလေအောင် ခင်ဗျားဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဆိုတာ
ကိုလည်း ပြောပြ၊ ခင်ဗျားလည်း တရုတ် ကြွေထည်တွေကို စုတာ ဝါသနာ
ပါတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီကြွေထည်ကို တွေ့လာခဲ့တဲ့ အတွက် ဘောရွန်လည်း ဝါသနာ
ပါတယ်လို့ ကြားလို့ လာပြတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီကြွေထည်ကို ကြိုက်တဲ့ တန်ဖိုး
ရရင် ရောင်းမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ’

‘တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လို့ ပြောရမှာလဲ’

‘မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲဗျာ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးကိုမှ ကိုယ် ကောင်း
ကောင်း မသိဘူး ဆိုရင် ဟိုကျတော့ ခင်ဗျား ဒုက္ခ ရောက်မှာ သေချာတာပေါ့၊
ဒီကြွေထည်ကို ဆာ ဂျိမ်းဆီက ရတာဗျ၊ ကျုပ် သိသလောက် ဆိုရင် ဆာ
ဂျိမ်းကလည်း သူ့အမှုသည်ဆီက ရတာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီလောက် ရှားပါးတဲ့
ကြွေထည်မျိုး မရှိဘူးလို့ ပြောရင်တောင် သိပ် မလွန်လှပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် တန်ဖိုးကို ကျွမ်းကျင်သူ ရာဖြတ်တွေနှင့် ဖြတ်ပါလို့ ပြော
ရင် မကောင်းပေဘူးလား’

‘သိပ် ကောင်းတာပဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျုပ်လူ တယ်လည်း ဉာဏ် ရှင်နေပါ
ကလားဗျို့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခရစ္စတီ လေလံဆိုင်ကြီးကို ဖြစ်ဖြစ် ဆော့သံ
ဗီ လေလံ ဆိုင်ကြီးကို ဖြစ်ဖြစ် ရာဖြတ် အလုပ် ခိုင်းပါလို့ ပြောဗျာ၊ ခင်ဗျားကို
ကြည့်ရတာ လူယဉ်ကျေးဟန် ပေါက်နေလေတော့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဈေးပြော
ဖို့ သိပ်မကောင်းဘူး’

‘အကယ်၍ ကျွန်တော့်ကို အတွေ့ မခံရင်ကော’

‘ဒါအတွက်တော့ မပူပါနှင့်လေ၊ ခင်ဗျားကို တွေ့မှာပါ၊ ဒီလူက ကြွေ
ထည်တွေကို စုတဲ့ နေရာမှာ အလွန် ဝါသနာ ကြီးတဲ့လူ၊ ဝါသနာ ကြီးလိုက်ပုံက
တော့ အရူး တစ်ပိုင်းကျနေတာပဲ၊ ဝါသနာ ကြီးသလောက်လည်း ကြွေထည်
အကြောင်းကို တော်တော်လေး နားလည်တယ်ဗျ၊ ကဲ ထိုင်ဗျာ၊ စာကို ကျုပ် စီ
ပေးလိုက်မယ်၊ သူ့ဆီက ပြန်စာကို စောင့်ဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျား လာပြီး တွေ့ချင်
တယ် ဆိုတာကို အကြောင်းကြားလိုက်ရုံပဲ’

ရှားလော့ဟုမ်း ရေးပေးလိုက်သည့် စာမှာ ခပ်တိုတို ဖြစ်ပြီးလျှင် ယဉ်

ကျေး သိမ်မွေ့ရုံမျှမက ကြွေထည် စုဆောင်းခြင်းတွင် ဝါသနာ ကြီးသူ တစ်ယောက် အဖို့ ငေါက်ခနဲ ထလာလောက်အောင် အချက် ပိုင်ပိုင် ရေးထားသည့် စာ တစ်စောင် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စာကို စာပို့ လုလင်ကလေး တစ်ယောက်အား အဖို့ ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ညနေ ချိန်းသည့် အချိန်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ် သည် ဒေါက်တာ ဘာတန်၏ လိပ်စာ ကတ်ပြားနှင့် အဖိုးတန်လှသော ကြွေ ထည်ကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်ကာ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းကို စတင်ရန် ထွက် လာခဲ့လေ၏။

ဆာ ဂျိမ်း ပြောသည့် အတိုင်း လှပသော အိမ်ကြီးနှင့် ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံ ကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘေရွန် ဂရွန်းနားမှာ အတော် ချမ်းသာသူ တစ် ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိနိုင်ပေ၏။ ဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ရှားပါး သည့် ပန်းပင်များကို စိုက်ထားသည့် ဝင်း အဝင်လမ်း ရှိပြီး ထိုခြံဝင်းလမ်းသည် ကျောက်ရုပ်တုကြီးများ ရှိရာ သမံတလင်း ခင်းထားသော ကွက်လပ် တစ်ခုသို့ ဦးတည်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ အာဖရိကတွင် ရွှေတွင်းများ စတင် တွေ့စဉ်က ရွှေတွင်း ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး တစ်ဦးက ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ ရှည်လျား၍ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပြီး ထောင့်များတွင် ပြာသာဒ်များ တင်ထားသည့် အတွက် ထူးဆန်းသည့် ဗိသုကာ လက်ရာ ဖြစ်ရုံမက ခိုင်ခံ့ခြင်း ကြီးမားခြင်း အရာ၌ကား အံ့ဩလောက်သော အဆောက်အအုံ တစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသည့် အခါ ခမ်းနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘဏ္ဍာစိုး တစ်ယောက်က လာရောက် ကြိုဆိုကာ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသည့် အိမ်စေ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ထံသို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူငယ်ကလေး သည် ကျွန်ုပ်ကို ဘေရွန် ဂရွန်းနား ရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဘေရွန် ဂရွန်းနားသည် ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက် အကြားရှိ ဖွင့်ထား သော ဗီရိုကြီး တစ်လုံး ရှေ့တွင် ရပ်လျက် ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသည့် အခါတွင် အညှီရောင် ပန်းအိုးကလေးကို ကိုင်ထားရာမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်လေ၏။

‘ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ၊ ခုတွင် ကျွန်တော် စုထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ရင်း နောက်ထပ် ဘယ်လို ပစ္စည်းများ လိုသေးသလဲလို့ စဉ်းစားနေတာဗျ။’

mgvooe.com

ဟောဒီမှာ ခုနစ်ရာစု ဟန် မင်းဆက် ခေတ်က ပစ္စည်းကလေးကို ဒေါက်တာ များ စိတ်ဝင်စားမလား မသိဘူး၊ ဒီလောက် အနု စိတ်ပြီး ဒီလောက် ကြွေရောင် ကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကို ဒေါက်တာကြီး တွေမှ တွေ့ဖူးပါ့မလား မသိဘူး၊ ဒေါက်တာ ပြောတဲ့ မင်ခေတ် ပန်းကန်ပြား ဆိုတာကော ပါလာတယ်နော်’

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းကန်ပြားကလေးကို အထုပ်ထဲမှ ဂရု စိုက်၍ ဖြေကာ သူ့လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဂရွန်းနားသည် သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက် ပြီးနောက် မှောင်စ ပျိုးလာပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် စားပွဲတင် မှန်အိမ်ကို မီးစာ မြှင့်လိုက်ပြီးလျှင် သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ လင်းထိန်သော အလင်းရောင်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် ရှိသည့် အတွက် ကျွန်ုပ် သည် သူ့ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ခွင့် ရလိုက်ပေ၏။

ဘေရွန် ဂရွန်းနားမှာ အတော် ချောမော ခံ့ညားသူ တစ်ယောက် ဖြစ် ပေ၏။ ဥရောပတိုက်တွင် လူချော တစ်ယောက်ဟု နာမည် ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ နာမည် ကြီးမည် ဆိုလျှင်လည်း ကြီးထိုက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အရပ် အမောင်းမှာ မနိမ့် မမြင့် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ဟန်မှာ တင့်တယ် ပြေပြစ်၍ အချိုးအဆက် ကျလှပေ၏။ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ညို၍ အရှေ့တိုင်း ဆန် သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နက်မှောင် ညိုမှိုင်းသည့် မျက်လုံးများမှာ မိန်းမတို့ကို ဖမ်းစားနိုင်သော မျက်လုံးများ ဖြစ်ပေ၏။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်တို့မှာလည်း ကျိုးနက် တောင်ပံကဲ့သို့ မည်းနက်လျက် ရှိကာ မုတ်ဆိတ်မှာ ထားသည် ဆိုရုံမျှ ရှိပြီး ကော့နေအောင် ဖယောင်း တိုက်ထားလေ၏။

ဖြောင့်တန်း၍ ပါးလျားသည့် နှုတ်ခမ်းမှ လွဲလျှင် ကျန်သော ပုံပန်း သဏ္ဍာန် အားလုံးမှာ လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန် ပေါ်လျက် ရှိပေ၏။ ပါးစပ်မှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်၍ မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာကြီး တစ်ခု ကန်လန် ဖြတ်ကာ ဟက်တက်ကြီး ကွဲနေသကဲ့သို့ ရှိသည့် အတွက် အထူး ကြောက်စရာ ကောင်းလျက် ရှိပေရာ ကျွန်ုပ် တစ်သက်တွင် လူသတ်သမား၏ ပါးစပ်ကို မြင်ဖူးသည် ဆိုလျှင် ဂရွန်းနား၏ ပါးစပ်ကို ပြရန်သာ ရှိ၏။

ဂရွန်းနားသည် မုတ်ဆိတ်ကို ခပ်တိုတိုသာ ထားသည့် အတွက် ထိုမျှ အရပ် ဆိုးသော ပါးစပ်ကို မဖုံးနိုင်ဘဲ ရှိလေရာ ဤသည်ပင်လျှင် သားကောင် များအား ကြိုတင် သတိ ပေးထားသော သဘာဝ၏ အန္တရာယ်ပြ သင်္ကေတ တစ်ခုဟု မှတ်ယူရတော့မည် ဖြစ်ပေ၏။ အသံမှာ အထူး ချိုသာ ပျော့ပျောင်း သည့် အပြင် အပြောအဆို အနေအထိုင်မှာလည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လှပေ၏။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့အသက်မှာ သုံးဆယ်ခန့်မျှသာဟု အောက် မေ့မိသော်လည်း နောင် မှတ်တမ်းများနှင့် ပြန် တိုက်ကြည့်သည့် အခါတွင် လေးဆယ့် နှစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဘေရွန် ဂရွန်းနားက

‘တယ်ကောင်းတဲ့ ကြွေထည်ပေပဲဗျာ၊ ဒီလို ပန်းကန်မျိုး ခြောက်စုံ ရှိ တယ်လို့ ဒေါက်တာ ပြောသွားတယ်နော်၊ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ ကြွေထည်မျိုး ရှိတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့များ မသိရသလဲ မသိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ ကြွေထည်ဟာ အင်္ဂလန်မှာ တစ်ချပ်ပဲ ရှိတယ်ဗျာ။ သို့သော်လည်း ဒီကြွေထည်ဟာ အပြင် ဈေးကွက်မှာ ရောက်မလာ နိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ ခင်ဗျာ၊ ရိုင်းတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါ နှင့်၊ ဒေါက်တာ ဒီကြွေထည်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရလာပါသလဲ’

ကျွန်ုပ်က အရေးကြီးသည့်ဟန် ဆောင်လိုက်ပြီးနောက်

‘ဒါက အရေးကြီးသေးသလား ခင်ဗျာ၊ အရေးကြီးတာက ဒီကြွေထည် စစ် မစစ်ကို ကြည့်ဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ တန်ဖိုးကတော့ ကျွမ်းကျင်သူ ရာဖြတ်များကို ပြုပြီး ဆုံးဖြတ်ချင်တယ် ဆိုရင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်’

ဂရွန်းနား၏ မျက်လုံးတွင် မသင်္ကာသည့် အရိပ်အယောင် တစ်ချက်မျှ ပြီးပြန်သွားကာ

‘အင်း တော်တော်လေးတော့ ထူးဆန်းနေတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီလို အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေကို အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ဒီပစ္စည်း အကြောင်းကိုတော့ သေသေချာချာ သိချင်ပေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကတော့ ထုံးစံပါ၊ ဒီကြွေထည်ဟာ အစစ် အမှန် ဖြစ်တယ် ဆိုတာကလည်း အမှန်ပါပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဘာမှ သံသယ ရှိပါဘူး၊ သို့သော်လည်း ဆယ်ရေး တစ်ရေး ကိုးရေး တစ်ရာ ဆိုသလို မဖြစ်သော်ရှိ ဖြစ်သော်ရှိ ကုန်အောင် စဉ်းစားရတာကိုး၊ အကယ်၍ များ နောက်ကျမှ ဒေါက်တာဟာ ဒီကြွေထည်ကို ရောင်းပိုင်ခွင့် မရှိဘဲ ရောင်း သွားတယ် ဆိုတာ တွေ့လာရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော် တာဝန်ခံပါတယ်’

‘ဒီလို ဆိုပြန်တော့ ဒေါက်တာရဲ့ အာမခံက ဘယ်လောက် တန်သလဲ ဆိုတာ မေးစရာ ဖြစ်လာပြန်ပြီ ခင်ဗျာ’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော့် ဘဏ်တိုက်က တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါလေ ခင်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ဒီပစ္စည်းကို ရောင်းတာဟာ

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းနေတယ် ခင်ဗျာ။ သာမန် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်’

ကျွန်ုပ်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့်

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒါမျိုးကို စုတတ်တယ်လို့ ကြားတဲ့ အတွက် ပထမဆုံး ပြတာပဲ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား မယူချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ရှိပါစေ။ ကျွန်တော့် အတွက် အခက်အခဲ မရှိလှပါဘူး’

‘ကျွန်တော် ဒါမျိုးတွေကို ဝါသနာ ပါတယ် ဆိုတာ ဒေါက်တာ့ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ’

‘ကြွေထည်တွေ အကြောင်းကို ခင်ဗျား စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးဖူးတာကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိပါတယ်’

‘စာအုပ်ကိုကော ဖတ်ပြီးပလား’

‘မဖတ်ဖူးသေးပါဘူး’

‘အင်း ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အတွက် ပိုပြီးတောင် နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်လာပြီ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ကြွေထည် ပစ္စည်းတွေကို ဝါသနာ ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စုတယ်။ ဒါတောင်မှ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တယ် ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် ဆောင်တယ် ဆိုတာကို ရေးထားတဲ့ တစ်အုပ်တည်းသော စာအုပ်ကို မဖတ်ဖူးဘူး ဆိုတာ တော့ တော်တော်လေး ဆန်းတယ် ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်က ဆရာဝန် ဆိုတော့ အလုပ် များပါတယ်’

‘ဒီ အကြောင်းပြချက်ကလည်း မလုံလောက်ပါဘူးဗျာ။ လူ တစ်ယောက် ဟာ ဝါသနာ ပါရင် တခြား ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ် များနေနေ ဝါသနာကိုတော့ လိုက်ကြတာပဲဗျာ။ ဒေါက်တာရဲ့ စာထဲမှာ ဒေါက်တာဟာ ကြွေထည် ပစ္စည်းတွေ ကို ဝါသနာ ပါတယ် ဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီတော့ စမ်းသပ်တဲ့ အနေနှင့် မေးခွန်းကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း မေး ပါရစေ ခင်ဗျာ။ ပြောင်ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲ ဒေါက်တာရေ၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားဟာ ဒေါက်တာ တစ်ယောက် ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ခုကိစ္စက မသင်္ကာစရာ ပိုပြီး ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာနေပြီ။ ဧကရာဇ် ဘုရင် ရှိမှုနှင့် နာရာမြို့ အနီးက ရှိမှုအင်းနှင့် ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ။ ဪ ဒေါက် တာ နည်းနည်း ရှုပ်သွားသလား။ ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျာ မြောက်ပိုင်း ဝေ မင်း

ဆက်နှင့် ကြွေထည် သမိုင်းမှာ အဲဒီ မင်းဆက် ဘယ်လို အရေးကြီးတယ် ဆို တာကလေးကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြစမ်းပါ’

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်မှ မတ်တတ် ရပ်လိုက်လျက်

‘ဒါတော့ လွန်ပြီ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရပါစေတော့ ဆိုတဲ့ စေကနာ နှင့် ပထမဆုံး လာပြတာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက် လို စာမေးပွဲ အစစ်ခံဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘေရွန် လောက် နဲ့နဲ့စပ်စပ် သိချင်မှ သိပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း ဒီလို မေးတာမျိုး ကိုတော့ သိသည့် တိုင်အောင်လည်း ဖြေလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ’

ဘေရွန် ဂရွန်းနားသည် ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ မှန် ငေးသော မျက်လုံးများသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ ထိုနေရာတွင် စိန်းစိန်း ကြီး ကြည့်နေသော မျက်လုံးများသည် အစား ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ရက် စက် ကြမ်းကြုတ်သော နှုတ်ခမ်းများ ကြားမှ သွားများ ဝင်းလက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရလေ၏။

‘ဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆီကို စပိုင် တစ် ယောက် အနေနှင့် လာတာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဟာ ရှားလော့ဟုမ်းက လွတ် လိုက်တဲ့ လူဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ ကြွေထည် ပြချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လာ တာပဲ၊ ဟိုငနဲက သေခါနီးနေတော့ သူ့လူတွေကို ကျုပ်ဆီကို လွှတ်ကြည့်လိုက် တာပေါ့၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီအိမ်ထဲကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲနှင့် ရောက်လာတာဗျ။ ဒီတော့ အထဲကို ဝင်လာတာထက် အပြင်ကို ထွက်ရတာ ပိုခက်သွားလိမ့်မယ်’

ဂရွန်းနားသည် ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်ကာ ရုတ်ခနဲ ထလိုက် သည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ ခုခံရန် အသင့် ပြင်ထားလိုက်၏။

ဂရွန်းနားသည် ဝင်လာကတည်းကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်ခဲ့ဟန် တူလေရာ မေးခွန်းများ မေးမြန်းသည့် အခါတွင်မူ ထိုအချက်သည် ထင်ရှားလာခဲ့လေပြီ။

ဂရွန်းနားသည် လက်ကို ဘေးအံ့ဆွဲသို့ နှိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာ ဖွေလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ရပ်တန့်၍ နားစွင့်လိုက်သဖြင့် အသံ တစ်ခုခုကို ကြားလိုက်ဟန် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ‘ဟင်’ ဟု အော်ကာ အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေး သွားလေ၏။

ခြေ နှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းလိုက်သည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးမကြီးဆီ ရောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည့် ရှုခင်းကို တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ အခန်းထဲ၌ မြက်ခင်းနားတွင် ကပ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်သည် ပွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ပြတင်းပေါက် အနီး၌မူ တစ္ဆေကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခေါင်းတွင် သွေးစွန်းသော ပတ်တီးတို့ စည်းထားလျက် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် ရပ်နေသော ရှားလော့ဟုမ်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်ကာ ပန်းချဲ့တွေ ကြားထဲသို့ ကျသွားသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဂရွန်းနားသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်၍ ရှားလော့ဟုမ်း နောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ထို့နောက်၌ကား မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်မျှပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရပေ၏။ လက်မောင်း တစ်ဖက်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်သည် ချုံကြားထဲမှ ထွက်လာသည်တွင် ဂရွန်းနားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အလန့်တကြား အော်လိုက်လေရာ ထိုအသံကြီးကိုလည်း ကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံး နားထဲမှ ထွက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ဂရွန်းနားသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် အခန်းထဲတွင် လျှောက်ပြေးနေပြီးလျှင် ခေါင်းကို အုတ်နံရံဖြင့် ဆောင့်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကော်ဇောပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ လူးလိမ့်လျက် ရှိပြီး တစ်အိမ်လုံး ပဲ့တင် ထပ်လောက်အောင် အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

‘ရေပေးပါ၊ ရေပေးကြစမ်းပါ’ ဟုလည်း အော်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲပေါ်တွင် တည်ထားသည့် ရေချိုင့်ကို ကောက်ယူကာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် အိမ်စေ သူငယ်များလည်း ပြေးလာကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဒဏ်ရာ ရနေသော ဂရွန်းနား အနီးတွင် ခူးထောက် ထိုင်ကာ မျက်နှာကို မီးရောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်တွင် အိမ်စေ သူငယ် တစ်ယောက်မှာ မူးမေ့ လဲကျသွားလေ၏။

မျက်နှာမှာ ဆာဖြူးရစ် အက်စစ်တို့ လောင်ထားသဖြင့် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ အက်စစ် ရည်များသည် နားနှင့် မေးမှ စီးကျလျက် ရှိလေပြီ။ မျက်လုံး တစ်ဖက်မှာ မျက်နက် ပျောက်ကာ ဖြူဖွေးလျက် ရှိပြီး ပြူးပြူးကြီး ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အခြား မျက်လုံး တစ်ဖက်ကား နီရဲကာ ဖူးဖူးရောင်လျက် ရှိပေ၏။

စောစောက ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့သည့် ချောမော လှပသော သူ့ ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်မှာ ပန်းချီဆရာက ရေမြုပ် တစ်ခုဖြင့် ကောက်ဖျက် လိုက်သည့် ပန်းချီ ကား တစ်ချပ်နှင့် တူနေလေ၏။ ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်မှာ မှန်ဝါး အရောင်အဆင်း ပျက်ကာ လူမဆန်ဘဲ ကြောက်စရာ ကောင်းလျက် ရှိလေပြီ။

ဆာဖြူးရစ် အက်စစ် အပက်ခံရပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်စေ များအား သိသလောက် ခပ်တိုတို ပြောပြလေ၏။ အချို့မှာ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်၍ ဆင်းသွားကြပြီး အချို့ကား ခြံထဲသို့ လိုက်ရှာလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာ တွင် မှောင်ကလည်း မှောင်၊ မိုးကလည်း ရွာစ ပြုလာသည့် အတွက် ဘာကိုမျှ ရှာမတွေ့ကြချေ။

ဂရွန်းနားသည် အော်ဟစ်လျက် ရှိရာမှ တစ်ချီ တစ်ချီတွင်လည်း ‘ဟို ဟိုကောင်မ လက်ချက်၊ ကစ်တီ ဝင်းတား လက်ချက်’ ဟု အော်လျက် ရှိလေ၏။ ‘ဒီကောင်မကို ငါကိုယ်တိုင် သတ်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ အမယ်လေးဗျ၊ ပူလှချေရဲ့ဗျ၊ သေပါတော့မယ်ဗျ’ ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့မျက်နှာကို ဆီဖြင့် သုတ်လိမ်းပေးကာ အသားနီ လန် နေသည့် နေရာများကိုလည်း ဆေးဝွမ်းဖြင့် အုပ်ပေးပြီးလျှင် မော်ဖင်း ထိုးပေးခဲ့ လေ၏။ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တွင် စောစောက သံသယ ဖြစ်နေသည်တို့ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဂရွန်းနားသည် ငါးသေ၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ ပြူးပြူးကြီး ဖြစ်လျက် ရှိ သည့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်အား အားကိုး တကြီးဖြင့် ဆွဲထားလေ၏။

သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်များကိုသာ ပြန်၍ မစဉ်းစားမိလျှင် ကျွန်ုပ် မှာ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ငိုမိလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မိသေး၏။ ယခုမူ ကျွန်ုပ် သည် သူ့လက်ဖြင့် ဆွဲခံရသည်ကိုပင် စက်ဆုပ်လျက် ရှိလေပြီ။ သူ့ မိသားစု ဆရာဝန်နှင့် အထူးကု ပါရဂူ တစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သက် သာရာ ရသွားလေ၏။ မကြာမီတွင် သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ် အင်စပက်တော်လည်း ရောက်သည့် အတွက် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ လိပ်စာ ကတ်ပြား အမှန်ကို ထုတ် ပေးလိုက်လေ၏။

ဤသို့ မပြုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ် အတွက် အကြောင်း ထူးမည် မဟုတ် တော့ချေ။ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့မှ လူများမှာ ရှားလော့ဟုမ်းကို သိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သိပြီးသား ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ခဏ ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ထိုအိမ်ကြီးမှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းမှာ ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်လျက် ရှိကာ သူ ထိုင်နေကျ လက်တင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ဒဏ်ရာများ အပြင် ညနေ ပိုင်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့်လည်း စိတ် ထိခိုက်လျက် ရှိလေ ၏။ ဂရွန်းနား မည်မျှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားပုံကို ကျွန်ုပ်က ပြောပြသည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဒင်း၊ ကိုယ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ အတွက် လျော်ကြေး ပေးရတာ ပဗျာ၊ မကောင်းမှု ဒဏ်ကို ခံရတာတွေပေါ့၊ မကောင်းမှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဒဏ် တွေ ဆိုတာ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့ကျ ခံရမှာပဲဗျ’ ဟု ဆိုကာ ရှားလော့ ဟုမ်းသည် စားပွဲပေါ်မှာ သားရေ အဖုံးညှိဖြင့် ဖုံးထားသည့် စာအုပ်ကြီး တစ် အုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်လေ၏။

‘ကစ်တီ ဝင်းတား ပြောတဲ့ စာအုပ် ဆိုတာ ဒီစာအုပ်ပဲဗျ၊ ဒီစာအုပ် ကို မြင်လို့မှ သူတို့ လက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စ မပျက်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ နောက် ဘယ်လို လုပ်လုပ် ပျက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သို့သော်လည်း ဒီစာအုပ်ကို မြင်လိုက်ရင်တော့ ပျက်တန် ကောင်းရဲ့လို့ ယူဆရတာပဲ အိုင်ဆေးရာ၊ ပျက်ရ မယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ် ရိုသေတဲ့ မိန်းမတိုင်း ဒီစာအုပ်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒီသတ္တဝါ အပေါ်မှာ စိတ် ကုန်ခန်းသွားရမယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒီစာအုပ်ဟာ သူ့ အချစ် မှတ်တမ်းပေါ့’

‘ကာမ မှတ်တမ်းလို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကြိုက်သလိုသာ နာမည် ပေးပေတော့၊ ကစ်တီ ဝင်းတားက ပြောလိုက်တာနှင့် ဒီလက်နက်ဟာ ကျုပ်တို့ အဖို့ ဘယ်လောက် အဖိုး တန်တယ် ဆိုတာ ကျုပ် သဘော ပေါက်လိုက်ပါပြီ လေ၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့ လက်ထဲ ရောက်ဖို့ပဲ လိုတော့တာ၊ အဲဒီတုန်း ကတော့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူးဗျ၊ အသာပဲ နားထောင်နေခဲ့တယ်၊ အမျိုးသမီး က ကျုပ်တို့ကို ထုတ်များ ပေးမလားလို့ ကျုပ် ထင်မိတာကိုး၊ သို့သော်လည်း ပြန် စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျုပ် အရိုက် ခံလိုက်ရတဲ့ အတွက် ဂရွန်း နားဟာ ကျုပ် ရန်က အေးသွားပြီလို့ အောက်မေ့ပြီး အရင်ကလောက်တော့ အကာအကွယ်တွေ ဘာတွေ ယူတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် တွက်လိုက်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် ကျုပ် အရိုက် ခံရတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲလို့ တောင် ဆိုရတော့မှာပဲဗျ၊ အမှန်ကတော့ ကျုပ်ကလည်း ဒီစာအုပ်ကို ဒီလောက်

မြသန်းတင့်

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ယူမယ်လို့တော့ စိတ်မကူးသေးပါဘူး။ သို့သော်လည်း ငနဲက အမေရိကန်ကို ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်နေပြီဗျာ။ ထွက်ပြေးရင် ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ စာအုပ်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အဖို့က အချိန် ဆိုင်းလို့ မရဘူး။ ချက်ချင်း လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့်ရင် အိမ်ကို ဖောက်ပြီး ဒီစာအုပ်ကို ခိုးမလား။ သူ့အိမ်ကို ဖောက်ပြီး ခိုးဖို့ ဆိုတာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အိမ်က အလုံအခြုံ ကာကွယ်ထားတာ။ သို့သော်လည်း အကယ်၍ သူ့ အာရုံ တခြားကို ရောက်အောင် လုပ်ထားနိုင်ရင် ညနေ ပိုင်းမှာ ကျုပ်အဖို့ အလားအလာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားကို တရုတ် ကြွေထည် ပစ္စည်းတွေနှင့် သူ့ဆီကို လွှတ်ရတာပေါ့။ သို့သော်လည်း ကျုပ်အဖို့ အရေးကြီးတာက စာအုပ်ဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် ဆိုတာကို သေချာဖို့ လိုတယ်ဗျာ။ အချိန် သိပ် မရှိဘူး။ အချိန် တိုတို အတွင်းမှာ လုပ်ရတာ။ ကျုပ် အချိန် ဘယ်လောက် ရသလဲ မရသလဲ ဆိုတာက တရုတ် ကြွေထည်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ကျွမ်းကျင်သလဲ မကျွမ်းကျင်သလဲ ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ဒါနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ် ကစ်တီ ဝင်းတားကို သွားခေါ်ရတယ်ဗျာ။ သို့သော်လည်း အက်စစ်ထုပ်ကို သူ့ အင်္ကျီထဲမှာ ထည့်ယူလာတာကိုတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ် ထင်တာကတော့ ကျုပ်ကိစ္စကို လုပ်ပေးဖို့ လိုက်ခဲ့ တယ်လို့ပဲ ထင်တာပေါ့။ လက်စသတ်တော့ မချောကလည်း သူ့အကြံနှင့် သူ လာတာကိုးဗျာ။

‘ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားဆီက လူ ဆိုတာ ငနဲကြီး ရိပ်မိသွားတယ်ဗျာ’

‘ကျုပ်လည်း စိုးတော့ စိုးရိမ်မိသားဗျို့။ သို့သော်လည်း ခင်ဗျား လုပ် ပေးတာ ကျုပ် အတွက် အချိန် အတော်များများ ရလိုက်ပါတယ်လေ။ အဲ လွတ် လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထွက်ပြေးနိုင်အောင်တော့ မကြာလိုက်ဘူးပေါ့လေ။ အလို ဆာ ဂျိမ်းရေ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည့် ဆာ ဂျိမ်းမှာ ခပ်စောစောတုန်းက ရှားလော့ ဟုမ်းက အကြောင်းကြားထားသဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဆာ ဂျိမ်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင် ပြီးနောက်

‘အင်း စုံထောက်ကြီးရေ၊ စုံထောက်ကြီးကတော့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲတဲ့ အရာတွေကို လုပ်နိုင်ပါပေတယ်။ သို့သော်လည်း ဂရွန်းနားရဲ့ ဒဏ်ရာတွေဟာ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင် ပြောသလောက် ပြင်းထန်တာ မှန်တယ် ဆိုရင်တော့ သူတို့

mgyoe.com

လက်ထပ်တာကို ဟန့်တားဖို့ ကိစ္စဟာလည်း အလိုလို ပြီးပြီးသား ဖြစ်သွားမှာ ပဲဗျ။ စာအုပ်ကိုတောင် ထုတ်ပြီး သုံးဖို့ လိုမယ် မထင်တော့ပါဘူး’

ရှားလော့ဟုမ်းက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီးလျှင်

‘ဒီလိုလည်း မထင်လိုက်နှင့် ခင်ဗျ။ ဒီမာဗီးလ်လို မိန်းမမျိုးဟာ တစ်မျိုး၊ ခုလို ဖြစ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ အချစ် သူရဲကောင်းကြီး ဆိုပြီး သူ့ကို ပိုပြီး ချစ်သွားလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာက ဂရွန်းနားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖျက်ဆီးဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ စိတ်ဓာတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာ၊ အဲတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ ဒီစာအုပ်ကို မြင်လိုက်ရင်တော့ သူငယ်မကလေးဟာ မြေကြီးပေါ် ပြန်ရောက်လာတန် ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့ ရတာပဲ။ သူ့ကို ပြဖို့ ဒီထက် ခိုင်မာတဲ့ အထောက်အထားတော့ မရှိတော့ဘူး။ လက်ရေးကလည်း ဒီလူ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ လက်ရေး ဆိုတော့ သူ ဒီစာအုပ်ကိုတော့ ဥပေက္ခာ မပြုတန်ဘူးလို့ ယူဆရတာပဲ’

ဆာ ဂျိမ်းသည် စာအုပ်နှင့် ကြွေထည်ကို ပြန်ယူသွားလေ၏။ အချိန်အတန်ငယ် လွန်ပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဆာ ဂျိမ်းနှင့် အတူ ဆင်းလိုက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ဆာ ဂျိမ်း အတွက် ရထား တစ်စင်း စောင့်ကြိုနေသည်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေ၏။ ဆာ ဂျိမ်းသည် ရထားပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခုန်တက်လိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းတွင် ဦးပေါင်း ဆောင်းထားသည့် ရထားသမားကို ခပ်သွက်သွက် အမိန့် ပေးလိုက်သည်တွင် ရထားလည်း လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆာ ဂျိမ်းသည် ၎င်း၏ ရထား တံခါးပေါ်တွင် ထွင်းထုထားသည့် တံဆိပ်ကို လူ မမြင်စေရန် အတွက် ကုတ်အင်္ကျီကို ရထား တံခါး ပေါင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ထိုတံဆိပ်ကို မီးရောင်တွင် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကာ နောက်ပြန်လှည့်၍ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အခန်းသို့ အပြေး တက်လာခဲ့ပြီးလျှင်

‘ဗျို့ ဟုမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ အမှုသည် ဘယ်သူတုံး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိခဲ့ပြီဗျို့။ ဘယ်သူလဲ သိရဲ့လား၊ တခြား လူ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဟို ဟို’

‘အင်း ဒီလူကတော့ တော်တော် သစ္စာ ရှိပြီး တော်တော် ယောက်ျား ပီသတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပေပဲဗျာ။ ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုး နောက်တစ်ခါလည်း မတွေ့ပါရစေနှင့်တော့’ ဟု လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလေ၏။

ဆာ ဂျိမ်းသည် ရှားလော့ဟုမ်း ပေးလိုက်သော စာအုပ်ကြီးအား မည်သို့ မည်ပုံ အသုံး ချကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ် မသိရချေ။ ဆာ ဂျိမ်းသည် ထိုကိစ္စကို ကိုင်တွယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်မိပေ၏။ သို့တည်းမဟုတ် ဆာ ဂျိမ်းသည် ထိုစာအုပ်ကြီးအား သူငယ်မလေး၏ ဖခင် လက်ထဲသို့ အပ်မည် ဆိုလျှင်လည်း အပ်လိုက်နိုင်ပေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုစာအုပ်ကြီးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး လိုလားလျက် ရှိသည့် အကျိုးတရားကိုမူ ရရှိလိုက်ပေ၏။

နောက် သုံးရက် ကြာသော အခါတွင်ကား ဘောရွန် ဂရွန်းနားနှင့် မစ္စဗွိုင်အိုလက် ဒီမာဗီးလ်တို့ လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်းဖြင့် မောနင်းပိုင်စ် သတင်းစာထဲတွင် ပါရှိလေ၏။ ထိုသတင်းစာမှာပင် အက်စစ်ရည်ဖြင့် ပက်မှုဖြင့် မစ္စ ကစ်တီ ဝင်းတားအား ရုံးတင် တရား စွဲဆိုသော သတင်းကိုလည်း ဖတ်လိုက်ရလေ၏။ အမှုကို စစ်ဆေးသော အခါတွင် အခြေအနေအားလုံးကို အစစ်ခံသည့် အတွက် မစ္စ ကစ်တီ ဝင်းတားမှာ ထိုသို့သော အမှုမျိုးတွင် ကျခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်တို့ အနက် အနည်းဆုံး ပြစ်ဒဏ်ကို ရရှိသွားခဲ့လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းမှာမူ ပိုင်နက် ကျူးလွန်မှု၊ ဖောက်ထွင်းတို့ဖြင့် တရားစွဲမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ခံရသေးသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ကောင်း၊ ကာယကံရှင် အမှုသည်ကလည်း တိုင်းပြည်တွင် နေလို လလို ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည့် အခါ၌ကား အလွန် တင်းကျပ်ပါသည် ဆိုသော အင်္ဂလိပ် တရား ဥပဒေသည်ပင်လျှင် လျော့လျည်း လျော့လျှဲ ဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းမှာလည်း တရားခံ ဝက်ခြံထဲတွင် မရပ်လိုက်ရတော့ချေ။

[မူရင်းဝတ္ထု *The Adventure of The Illustrious Client*. ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများတွင် ရှာမတွေ့။]

မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် လူ

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်၏ ဇိတ်ကူး စိတ်သန်းများမှာ ကျဉ်းမြောင်းသည့်တိုင် အလွန် စွဲမြဲ ခိုင်မာတတ်ပေ၏။ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်သည် ကာလ အတန်ကြာ ကတည်းကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များကို ရေးသားရန် တစာစာ တိုက်တွန်း ခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်၏ ရေးသားချက်များသည် မည်မျှ အပေါ်ယံ ကျ ကြောင်း၊ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြရမည့် အစား ပရိသတ် ဖတ် ကောင်းအောင် မည်သို့ မည်ပုံ ရေးသားလေ့ ရှိကြောင်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခါ အခွင့် ကြုံတိုင်း ဝေဖန်လေ့ ရှိရာ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းများကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ရေးရန် သူ ပူဆာသည့် အခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူး ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ ‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ရေးစမ်း ကြည့်စမ်းပါဦး’ ဟု ပြောဖန် များသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ကလောင်တံကို ကောက်ကိုင်ကာ ကြိုးစားကြည့်သည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ် ရေးသားမည့် အချက် အလက်များသည် ပရိသတ်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးရန် မည်မျှ အရေးကြီး ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် တွေ့လာ ရလေ၏။

အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်မှာမူ အဖြစ်အပျက် ကိုယ်နှိုက်က ဆန်းကြယ် ထူးဆန်းသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်၏ မှတ်တမ်း များထဲတွင် မပါသေးသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း စာဖတ် ပရိသတ် တို့က စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပေ၏။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်း သင့်လာသဖြင့် ပြောစရာ တစ်ချက် ရှိသည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းကလေးများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရာတွင် ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်ကို မကြာခဏ ဆိုသလို ခေါ်သွားလေ့ ရှိရာ ဤသို့ ခေါ်ခြင်းမှာ ဝပ်ဆင် တွင် ထူးခြားသည့် ပင်ကို အရည်အချင်းများ ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဝပ်ဆင် ကို ခေါ်သွားခြင်းသည် အပိုသက်သက် ခေါ်သွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်ဟု အများ က ထင်ကြလျှင် ဤသည်မှာ ဝပ်ဆင်က သူ၏ အရည်အချင်းများကို အနည်း ငယ်မျှလောက်သာ ရေးပြီး ကျွန်ုပ်၏ အရည်အချင်းများကို ပုံကြီး ချဲ့၍ ရေး သားတတ်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိမိ၏ ကောက်ချက်များနှင့် မိမိ၏ ခြေလှမ်းများကို ကြိုတင် သိမြင် ခန့်မှန်းနိုင်သော ကြံဖော် ကြံဖက် တစ်ယောက်သည် အန္တရာယ် ကြီးသူ တစ် ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အလားအလာတို့ကို မသိဘဲ အဖြစ်အပျက်သစ် ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေတတ်ပြီး ပိတ် ထားသော စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ် သဖွယ် အနာဂတ်ကို မမြင်နိုင်သူ တစ်ယောက် မှာမူ အကောင်းဆုံးသော ကြံဖော် ကြံဖက် တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုကို ပြန်ကြည့်သည့် အခါ၌ ၁၉၀၃ ဘိုးဝါး စစ်ပွဲ ပြီး သည့်နောက် ဇန်နဝါရီလ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်၊ အသား ညိုညို၊ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ် လူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်သော မစ္စတာ ဂျိမ်း ဒေါ့ ဆိုသူ တစ်ဦး လာရောက် လည် ပတ်ကြောင်းဖြင့် မှတ်သားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်၏ ရောင်းရင်း မိတ်ဆွေကြီး ဝပ်ဆင်မှာ ကျွန်ုပ်ကို စွန့်ပစ်ကာ သူ့ဇနီး နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့လေပြီ။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ရှည် လများ ပေါင်းသင်းလာသည့် အတောအတွင်း ဝပ်ဆင်၏ တစ်ခုတည်းသော ကိုယ်ကျိုးကြည့်မှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါ၏။ ယခုကား ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ အကျင့် တစ်ခုမှာ အိမ်သို့ ဧည့်သည် ရောက်လာလျှင် ကျွန်ုပ်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေး ထိုင်ပြီး ဧည့်သည်များကိုမူ အလင်းရောင် ကောင်း စွာ ရနိုင်သော နေရာ ဖြစ်သည့် ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင် စေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ မစ္စတာ ဂျိမ်း ဒေါ့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့သည့် အခါတွင် မည်သည်က စပြောရမည် မသိဘဲ တွေ့လျက် ရှိလေရာ ဤသို့ တိတ်ဆိတ် နေခြင်းသည် ကျွန်ုပ် အတွက် လေ့လာရန် ပို၍ အချိန် ရသည့် အတွက် သူ စ၍ စကား ပြောနိုင်ရန် ရေလာ မြောင်းပေး လုပ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

စူးစမ်း လေ့လာအား ကောင်းပုံကို ပြုလျှင် အမှုသည်များက များစွာ အထင် ကြီးလေ့ ရှိသည်ကို သိပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် ကျွန်ုပ်ကပင် စတင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ကောက်ချက်များကို ပြောပြလေ၏။

‘မိတ်ဆွေကြီးက တောင် အာဖရိကက လာတာနော်၊ ဟုတ်စ’

ထိုလူသည် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်လျက်

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဘုရင့် အပျော်တမ်း မြင်းစီး တပ်ရင်းက မှတ်တယ်’

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ပြီးတော့ မိဒယ်ဆက် တပ်ဖွဲ့က ထင်တယ်ဗျာ’

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ စုံထောက်ကြီးကိုတော့ မှော် အတတ် တတ်တယ်လို့တောင် စွပ်စွဲချင်လာပြီ ခင်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်က ဝေခွဲ မရဟန် ဖြစ်လျက် ရှိသည့် သူ့ အမှုအရာကို ပြုံးကြည့် လိုက်လျက်

‘ကျုပ် အခန်းထဲကို ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း လူတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ လူရဲ့ မျက်နှာဟာလည်း အင်္ဂလန်လို ရာသီဥတုမျိုးမှာ မြင်ရခဲတဲ့ ညိုနည်းမျိုးနှင့် ညိုတိုတို ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ပဝါကို လည်း အပေါ် အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှာ ထိုးမထားဘဲ လက်မောင်း ကြားမှာ ထိုးထား တယ် ဆိုရင် ဒီလူ ဘယ်က လာတယ် ဆိုတာကို ပြောရတာ သိပ် မခက်တော့ ပါဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားက မှတ်ဆိတ် တိုတိုကလေးကလည်း ထားလိုက်သေး တော့ ခင်ဗျားဟာ အမြဲတမ်း တပ်မတော်က မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ရတာက မြင်းစီးလည်း တော်တော် ဝါသနာ ပါပုံ ရတယ်ဗျာ၊ မိဒယ်ဆက် တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ ပါတယ်လို့ ပြောရတာကတော့ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား လိပ်စာ ကတ်ပြား ထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ ရိုမော်တန် လမ်းက ရွှေပွဲစားလို့ ပါလာလို့ပါ၊ ဒီပြင်ကော ဘယ် တပ်ရင်းတွေထဲမှာ ဝင်ဖူးသေးသလဲ’

‘စုံထောက်ကြီးကတော့ ဒီဗွစက္ကူ ရသလို အားလုံးကို မြင်နေတော့တာ ပဲနော်’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် မြင်တာဟာ ခင်ဗျား မြင်တာထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး၊ ကျုပ်က ကျုပ် မြင်တာကို သတိ ပြုတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားလို့ပါ၊ ဒီတစ်ချက်ပဲ ကွာပါတယ်၊ သို့သော်လည်း မစွတာ ဒေါ့ရေ၊ ဒီနေ့ မနက် ခင်ဗျား

ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတာဟာ စူးစမ်းမှု အတတ်ပညာ အကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပေဘူးဗျာ။ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး။ တက္ကစဘာရီ အိုးပတ် အိမ် မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ခင်ဗျာ၊ စုံထောက်ကြီး’

‘ထားပါလေဗျာ၊ သိပ် ဆန်းကြယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ရေးလိုက်တဲ့ စာရွက် ထိပ်မှာ အဲဒီ လိပ်စာ ပါနေပြီပဲ ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို စာရေးပြီး ချိန်းလိုက်ပုံကလည်း အဲဒီမှာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီကပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စာ ရေးလိုက်တာက ညနေပိုင်းမှာ ရေးလိုက်တာပါ။ စာ ရေးပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ထပ် ဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။ အကယ်၍သာ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါက ကျွန်တော့်ကို ကန်ထုတ်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်’

‘ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကန်ထုတ်လိုက်တယ် ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကန်ထုတ်လိုက်တာနှင့် အတူတူပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါ ဆိုတဲ့ လူက တော်တော် ကြမ်းတဲ့ လူ ခင်ဗျာ၊ တပ်ထဲမှာတုန်းက ဆိုရင် တော်တော်ကို စည်းကမ်း တင်းကျပ်တဲ့ လူ၊ ပါးစပ်ကလည်း အကြမ်း ပတမ်း ထွက်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့၊ ဂေါ်ဖရီကိုသာ မခင်ရင် ဒီအဘိုးကြီး ကို သည်းခံဖို့ ဘယ်လွယ်မလဲ ခင်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကို မီးညှို့လိုက်ပြီးလျှင် နောက်သို့ မှီ၍ ထိုင်လိုက်၏။

‘ကဲ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းစမ်းပါဦးလေ’

ကျွန်ုပ်၏ အမှုသည်သည် ခပ်နောက်နောက် ပြီးလိုက်လျက်

‘ဪ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မပြောဘဲနှင့် အစစအရာရာကို စုံထောက် ကြီး သိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ကောင်းပါပြီလေ၊ အချက်အလက်တွေကို တော့ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာကိုသာ စုံထောက်ကြီး ရှင်းပြပါ။ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလိုက်တာ မနေ့ညက ဆိုရင် တစ်ညလုံး တစ် မှေးမှ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး ခင်ဗျာ။ စဉ်းစားလေလေ ယုံနိုင်စရာ မရှိလေလေပဲ။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ၁၉၀၁ ခု ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တပ်ထဲ ဝင်တော့ ဂေါ်ဖရီကလည်း ကျွန်တော်တို့ တပ်ထဲကျတယ် ခင်ဗျာ။ သူက ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါ ဆို တာက ကရိုင်းမီးယန်း စစ်ပွဲတုန်းက ဝိတိုရိယ ကြက်ခြေ ဆုတံဆိပ်ကို ရခဲ့တဲ့

ပုဂ္ဂိုလ် ခင်ဗျ၊ ဂေါ်ဖရိက နဂိုကတည်းက တိုက်ချင် ခိုက်ချင်စိတ် ရှိတဲ့ လူ ဆို တော့ သူ တပ်ထဲကို ဝင်လာတာလည်း ဘာမှတော့ အံ့ဩစရာ မရှိဘူးပေါ့ ခင်ဗျ၊ တပ်ထဲမှာလည်း တော်တော် တော်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါပဲ၊ တပ် ထဲ ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်နှင့် သူဟာ တော်တော်လေး ခင်သွား ကြတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ပုံ ခင်နည်းက သေအတူ ရှင်မကွာ တိုက်ဖော် တိုက်ဖက် ရဲဘော် စိတ်နှင့် ခင်ကြတာမျိုး ဆိုပါတော့ ခင်ဗျ၊ သူက ကျွန်တော့် လက်အောက်မှာ ဗိုလ်လေး ဆိုတော့ တပ်ထဲမှာ ဆိုရင် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးကြတဲ့ အနေအထားမျိုးပေါ့၊ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေကိုလည်း ကျွန်တော် တို့ အတူတူ တိုက်ခဲ့ကြတယ် ခင်ဗျ၊ ဒီလို တိုက်ပွဲ ဆင်းတုန်းမှာ ပရက်တိုးရီး ယား နားက စိန်တောင် တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူ ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန် သူ့ကို ထိ သွားခဲ့တယ် ခင်ဗျ၊ နောက်တော့ ကိပ်တောင်း ဆေးရုံနှင့် ဆောက်သင်ပတန် ဆေးရုံမှာ ဆေးရုံ တက်ရင်း ရေးလိုက်တဲ့ စာတွေကို ရတယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီ နောက်တော့ သူ့ဆီက စာ မရတော့ပါဘူး၊ မရဆို ခြောက်လလောက် ရှိသွား ပါပြီ၊ ဘာ သတင်းမှလည်း မကြားရတော့ဘူး ခင်ဗျ။

‘စစ် ပြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း တပ် ဖျက်လိုက် လို့ ပြန်ကြပါတယ်၊ အိမ် ရောက်တော့ ကျွန်တော်က ဂေါ်ဖရိ အကြောင်း သူ့ အဖေဆီကို စာရေးပြီး စုံစမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အကြောင်း ပြန်ကြား ချက် မရဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ခဏ စောင့်ပြီး နောက်ထပ် စာ တစ်စောင် ရေးပြန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စာ ပြန်လာတယ် ခင်ဗျ၊ စာက ခပ်တိုတို ခပ်ပြတ်ပြတ်ရယ်၊ ဂေါ်ဖရိဟာ ကမ္ဘာ တစ်ပတ် သင်္ဘောနှင့် ခရီး ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ တစ်နှစ်လောက် အတွင်း ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ စာမှာ ဒါပဲ ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်လည်း သူ့စာကို ဖတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သိပ်မကျေနပ်ဘူးပေါ့ ခင်ဗျ၊ သူ့ စာကို ကြည့်ရတာ တယ်ပြီး သဘာဝ မကျလှဘူးလို့ ထင်နေတယ်၊ ဂေါ်ဖရိဟာ လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက် ဆိုတော့ ဒီလို သားမျိုးကို ပစ်စလက်ခတ် ဘယ်ထားပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သိရသလောက် ဆိုရင် ဂေါ်ဖရိဟာ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံ သား ခင်ဗျ၊ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သားအဖ နှစ်ယောက် သိပ် အဆင် မပြေလှဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်စွန်း တစ်စ သိထားတယ်၊ အဘိုးကြီးက တစ်ချို့ တစ်ချို့မှာ တော်တော် အနိုင် ကျင့်ချင်တဲ့ အဘိုးကြီး၊ ဂေါ်ဖရိဟာ အဘိုးကြီး အနိုင် ကျင့်တာကို တော်

တော်လေး သည်းခံရှာပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ စာကို ဖတ်ရတာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စကို အကျိုး အကြောင်း သိရအောင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တပ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်လောက် ရောက် နေတော့ အိမ် ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ အသား ကျအောင် လုပ်စရာ ရှိတာကလေး တွေ လုပ်ရသေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒီအပတ်ထဲကျတော့မှပဲ ကျွန်တော်လည်း ဂေါ်ဖရီ ကိစ္စကို ကောက် စုံစမ်း ရတော့တာပေါ့။ ဒီကိစ္စကို လိုက်စုံစမ်းတော့ ကျွန်တော့် ကိစ္စတွေကို အကုန် ထားပစ်ခဲ့ရတာပေါ့’

မစ္စတာ ဒေါ်မှာ ရန်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ထက် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။ ပြာလဲ့သော သူ့မျက်လုံးများသည် တင်းမာသည့် အသွင်ကို ဆောင်ကာ လေးထောင့်ကျသည့် မေးရိုးကြီးမှာလည်း ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ပထမဆုံး လုပ်တဲ့ အလုပ်ကတော့ တက္ကစဘာရီ အိုးပတ် မှာ ရှိတဲ့ သူ့အိမ်ကို အလျင် သွားပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်းတာပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ အမေဆီကို စာ ရေးလိုက်ပါတယ်။ အဖေ ဆိုတော့ သားကို ဒီလောက် ခင် တွယ်ချင်မှ ခင်တွယ်မှာကိုး ခင်ဗျာ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် သူ့အမေဆီကို ပြောင် ပြောင်ပဲ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဂေါ်ဖရီဟာ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံး ရဲဘော် တစ် ယောက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံခဲ့ ကြုံခဲ့တာ တွေကို ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနားကို ကျွန်တော် လာမယ့် အကြောင်း၊ ကန်ကွက်စရာ အကြောင်း ရှိ မရှိ စသဖြင့် ကျွန်တော် စာရေး လိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီက လိုလိုချင်ချင်ပဲ စာ ပြန်လာပါတယ်။ ဒါတွင် မကဘူး။ သူတို့အိမ် လာတည်းဖို့လည်း ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါနှင့် တနင်္လာနေ့တုန်းက တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

‘တက္ကစဘာရီ အိမ်ဟာ တော်တော် ခေါင်တဲ့ နေရာ ခင်ဗျာ။ ဘယ်လမ်း ကပဲ ဝင်ဝင် အထဲကို ငါးမိုင်လောက် ဝင်ရတယ်။ ဘူတာမှာ ရထားတို့ ဘာ တို့ မတွေ့တော့ သူတို့အိမ်ကို ခြေကျင် လျှောက်ရတယ်။ ကိုယ့်သေတ္တာ ကိုယ် ထမ်းပြီး လျှောက်ရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါနှင့် မှောင်ခါနီးကျတော့ ကျွန်တော် တက္ကစဘာရီကို ရောက်သွားတယ် ခင်ဗျာ။ အိမ်ကြီးက တော်တော် ကြီးတဲ့ အိမ် ကြီးကိုး။ ခြံဝင်းကလည်း အကျယ်ကြီး။ အိမ်ပုံစံကလည်း ရောလို့ပဲ။ အောက်

ခြေက သစ်သား တစ်ဝက် ခံထားတဲ့ အယ်လီဘောက်ခေတ် ပုံစံ ခင်ဗျ၊ ဆင်ဝင်က ဝိတိုရိယခေတ် ပုံစံ၊ အထဲ ရောက်တော့ ဝက်သစ်ချ သုံးထပ်သားတွေ အတွင်းက ကာထားပြီး တချို့ နေရာတွေမှာ ရွှေခြည်ထိုးစတွေနှင့် ဆေး ပျက်လှ ပျက်ခင် ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ရှိတယ်။ အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရတာကိုက ခပ်မှောင်မှောင်နှင့် ခင်ဗျ၊ ကြောက်စရာ လိုလို ဘာလိုလိုနှင့်၊ အိမ်မှာ အိမ်ကြီးလောက် နီးပါး အသက် ကြီးတဲ့ ရာဖီ ဆိုတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ သူ့မိန်းမ အဘွားကြီးကဖြင့် သူ့ထက်တောင် အသက် ကြီးလိမ့်မယ် ထင်ရတယ်။ အဲဒီ အဘွားကြီးက ဂေါ်ဖရီကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းလာခဲ့တယ် ခင်ဗျ၊ ဂေါ်ဖရီကိုလည်း ကိုယ်က မွေးထုတ်ထားတဲ့ သားလောက် နီးနီး ချစ်လေတော့ ခပ်ဆန်းဆန်း ပုံသဏ္ဍာန် ရှိသည့်တိုင် ကျွန်တော်လည်း အဘွားကြီးကို ခင်သွားတာပေါ့ ခင်ဗျ။

‘ဂေါ်ဖရီ အမေကတော့ ခပ်သေးသေး ညက်ညက်နှင့်၊ နူးညံ့တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ အဲ ကျွန်တော် မကြိုက်တဲ့ လူဆိုလို့ အဘိုးကြီးပဲ ရှိတယ်။ သူ့အဖေကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ် မကြိုက်ချင်ဘူး။’

‘တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြဿနာ ဖြစ်တာပဲ ခင်ဗျ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လှည့်ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လှည့်ပြန်သွားရင် ဒီအဘိုးကြီး အကြိုက် ဖြစ်နေမှာ ဆိုပြီး ကျွန်တော် မပြန်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်ရော အဘိုးကြီးက သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်လို့ ခင်ဗျ၊ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွလို့၊ အဘိုးကြီးက ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ်၊ ခါး ကုန်းကုန်း၊ အသား ညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်တွေကလည်း ဖြူလို့၊ နှာခေါင်း နီနီကြီးကလည်း လင်းတ နှုတ်သီးကြီးလို ငေါငေါကြီး ပေါ်လို့ ခင်ဗျ၊ မျက်ခုံးမွေး ထူထူကြီး အောက်က ကြောက်စရာ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေတယ်။ ဂေါ်ဖရီဟာ သူ့ အဖေ အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောလေ့ မရှိသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ၊ သူက အသံ အက်အက်ကြီးနှင့်

‘ ‘ ‘မောင် လာတဲ့ ကိစ္စကို ပြောပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် သိရအောင်’ ’

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် လာတဲ့ ကိစ္စကို သူ့ဇနီးဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။’

‘ ‘ ‘အင်း အင်း၊ ဟုတ်ပါပြီလေ၊ မောင်က ဂေါ်ဖရီနှင့် အာဖရိကမှာ

အတူတူ နေခဲ့တယ် ဆိုတာ သိပါပြီ။ သို့သော်လည်း ဒါက မောင့် အပြောပဲ ရှိ သေးတာကိုး”

“ သူ့ စာတွေ ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှာ ပါလာပါတယ်”

“ မှန်း၊ ကြည့်ရအောင်”

သူက ကျွန်တော် ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ စာ နှစ်စောင်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ ပြီး စာတွေကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်တယ် ခင်ဗျ။

“ နောက်ပြီးတော့ကော”

“ ကျွန်တော်က ဂေါ်ဖရီနှင့် သိပ်ခင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ်လည်း ရှိကြပါတယ်။ ရင်း ရင်းနှီးနှီးလည်း ပေါင်းခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ အကြောင်းကို ဘာမှ မကြားရတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သူ ဘာများ ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ သူ့ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ မောင် မေးလို့ ကျုပ် အကျိုး အကြောင်း စာ ပြန်ရေးခဲ့ပြီဗျ။ သင်္ဘောနှင့် ကမ္ဘာ လှည့်ဖို့ ထွက်သွားတယ်လို့ ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပြီကပဲ။ အာဖရိကတိုက်က ပြန်လာတဲ့ အခါကျတော့ သူ့ ကျန်း မာရေးကလည်း တယ် မကောင်းချင်ဘူး။ ဒါနှင့် လုံးဝ အနားယူဖို့ လိုတယ် လို့ ကျုပ်ရော သူ့အမေကရော ယူဆလို့ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ။ တခြား မိတ် ဆွေတွေကိုလည်း မောင်ကပဲ ပြောလိုက်ပါ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ထွက်သွားတဲ့ နေ့စွဲရယ်။ သူ စီးသွားတဲ့ သင်္ဘော ကုမ္ပဏီရဲ့ အမည်နှင့် သင်္ဘော နာမည်ကိုတော့ တစ်ဆိတ်လောက် သိပါရစေ ခင်ဗျာ။ သူ့ဆီ စာလေး ဘာလေး ထည့်နိုင်အောင်လို့ပါ”

“ ကျွန်တော်က ဒီလို ပြောလိုက်တော့ အဘိုးကြီးဟာ စိတ်ရှုပ်သွားပုံ ရ တယ် ခင်ဗျ။ ဒါတွင် မကဘူး။ တော်တော်လည်း စိတ်ဆိုးသွားပုံ ရတယ်။ မျက်ခုံးကြီးတွေဟာ မျက်လုံးပေါ်ကို ပိကျလာသလို ထင်လိုက်ရပြီး စိတ် မရှည်သလို စားပွဲကို လက်ချောင်းတွေနှင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ စစ်တုရင်ပွဲမှာ ကိုယ့်ပိုင်ကွက်ကို ရွှေပြီး တစ်ဖက် လူကို ကြည့် လိုက်တဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ ဒီမှာ မောင်၊ မောင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သိချင်နေရတာလဲ။ မောင် လုပ်ပုံက သူများ ကိစ္စကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ အတင်း မေးနေတဲ့ ပုံ

mgvooe.com

ရောက်နေပြီ၊ တော်တော် လူသာ ဆိုရင် ဒီလောက် အထိ စိတ်ရှည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒီလို မအောက်မေ့ပါနှင့် ခင်ဗျာ၊ သည်းခံပါ၊ ကျွန်တော်က ဦးရဲ သားကို ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိတဲ့ အတွက် ဒီလောက် အထိ မေးတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျုပ်ကလည်း ဒါကြောင့် ဒီလောက် သည်းခံနေ တာပေါ့၊ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး အနေနှင့် ပြောလိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို ဒီတွင် ရပ်တန်းက ရပ်ပါ၊ နောက်ထပ် မမေးပါနှင့်၊ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ အတွင်းရေး ဆိုတာ ရှိကြစမြဲပဲဗျ၊ မောင်က ဘယ်လို စေတနာနှင့် မေး မေး အတွင်း ထရုံ အပြင် မထုတ်ကောင်း ဆိုတဲ့ စကားလို အိမ်တွင်းရေးတွေကို လျှောက် ပြော နေ လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်မိန်းမကတော့ သူ့သားနှင့် မောင် အာဖရိကတိုက်မှာ ဘယ်လို နေခဲ့ ထိုင်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို သိကောင်း သိချင် ပေလိမ့်မယ်၊ သို့သော်လည်း ခု အကြောင်းနှင့် နောင် အကြောင်းတွေကိုတော့ မပြောတာ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ၊ ဒါတွေ သိနေလို့ မောင့် အတွက် လည်း ဘာမှ အကျိုး ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီလို မေးခြင်းအားဖြင့် ကျုပ်တို့မှာ သာ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရုံ ရှိမှာပဲ”

“စကားကတော့ ကုန်သွားပြီ ခင်ဗျ၊ ရှေ့ဆက် ပြောနေလို့လည်း သိပ် ထူးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း အသာပဲ နေလိုက်ပါတယ်၊ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းရဲ့ အကြောင်းကို မသိ သိအောင် စုံစမ်း မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီ ညနေက ကျွန်တော်ဖြင့် တော်တော် လေးကို စိတ်ညစ်မိတယ် ခင်ဗျ၊ ထမင်းဝိုင်းမှာ ထမင်း စားကြတော့လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား သိပ်မပြောဖြစ်ကြဘူး၊ ခပ်မှိန်မှိန် အခန်း ဟောင်းကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် စားနေကြတယ်၊ အဘွားကြီးကတော့ သူ့သား အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို တတွတ် တွတ် မေးနေတာပဲ ခင်ဗျ၊ အဘိုးကြီးကတော့ ဘာမှ မမေးဘူး၊ မျက်နှာကြီးက လည်း မှုန်လို့၊ ကျွန်တော်လည်း ထမင်း စားပြီးလို့ ထိုင်သာ နေရတယ် စိတ် ထဲမှာတော့ တယ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် အခွင့် သာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စကားဖြတ်၊ သူတို့ကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်တော့် အခန်းကို ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော့် အခန်းက အောက်ဆုံးထပ်မှာ ခင်ဗျ၊ အခန်းထဲမှာ ဘာ ပစ္စည်းမှ သိပ်မရှိလှပါဘူး၊ အိမ်ကြီးက ကျန်တဲ့ အခန်းတွေလိုပဲ ခပ်မှောင်မှောင်

နှင့်၊ စိတ်ညစ်စရာကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ တပ်ထဲမှာ တစ်နှစ်လောက် မြေကြီး ပေါ်မှာ အိပ်လာခဲ့တဲ့ လူ ဆိုတော့ ဒီလောက် စံ ရွေးမနေနိုင်ဘူးပေါ့၊ အိပ်မပျော် သေးတာနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက်က ခန်းဆီးကို ဖယ်ပြီး ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ် ခင်ဗျာ၊ ညက တော်တော်လေး သာယာတယ်၊ လကလေး ကလည်း ကောင်းကင်မှာ ခပ်မှိန်မှိန် သာလို့၊ ကျွန်တော်လည်း စားပွဲပေါ်မှာ မှန်အိမ်ကလေး တစ်လုံး ထွန်းပြီး မီးလင်းဖို့ ဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဝတ္ထု တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေမိတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီတုန်းမှာ ဘဏ္ဍာစိုး အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီး မီးဖိုထဲကို ထည့်ဖို့ မီးသွေး လာပေးတာနှင့် ကျွန်တော် လည်း ဝတ္ထု ဖတ်လက်စ ပြတ်သွားတယ်။

“ မီးသွေးများ လိုလားလို့ လာပို့တာ မောင်ရဲ့၊ ညက တော်တော် လေး အေးတယ်၊ အခန်းတွေကလည်း အခန်းဟောင်းတွေ ဆိုတော့ သိပ် လေ မလုံဘူး” လို့ ပြောတယ် ခင်ဗျာ။

“ မီးသွေး ပေးပြီး ပြန်ခါနီးတော့ မပြန်သေးဘဲ အပေါက်ဝမှာ အတော် ကြာ ရပ်နေတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ အရေတွန့်တွေ ထနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်တွေတွေ အမူအရာကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိ တယ်။

“ မောင့်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောရဦးမယ်၊ ထမင်း စားကြတုန်းက သူငယ်ကလေး ဂေါ်ဖရီရဲ့ အကြောင်း ပြောသွားတာ ကျုပ် ကြားမိလိုက်တယ် ခင်ဗျာ၊ ဂေါ်ဖရီကို ကျုပ် အိမ်က အဘွားကြီးပဲ ကြီးပြင်းအောင် မွေးခဲ့ရလေတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒူးမနာ သား ဆိုရင်လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် မောင် သူ့ အကြောင်းကို ပြောတော့ ကျုပ်တို့လည်း စိတ်ဝင်စားမိတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ မေးရဦးမယ်၊ ဂေါ်ဖရီဟာ တပ်ထဲမှာတုန်းက စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ပါတယ်နော်”

“ အို တပ်ထဲမှာ သူ့လောက် သတ္တိ ကောင်းတဲ့လူ ဘယ်မှာ ရှိပါ့မလဲ ခင်ဗျာ၊ တစ်ခါတုန်းက ဆိုရင် သူပုန်တွေရဲ့ ကျည်ဆန်မိုး ရွာနေတဲ့ ကြားထဲက ကျွန်တော့်ကို ကယ်လာခဲ့တာပဲ၊ သူသာ မကယ်ရင် ကျွန်တော် ဒီလိုတောင် မနေရတော့ဘူး”

“ အဘိုးကြီးက အရေတွေ တွန့်နေတဲ့ သူ့လက် နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေ တယ် ခင်ဗျာ။

“ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သိတယ်၊ အလွန် သတ္တိကောင်း တဲ့ သူငယ်ကလေး၊ ဟောဒီ ခြံထဲမှာ သူ မတက်ဖူးတဲ့ သစ်ပင် ဆိုလို့ တစ်ပင်မှ

မရှိဘူး ခင်ဗျ။ လုပ်မိရင်လည်း တစ်ဇွတ်ထိုး၊ ဘယ်သူမှ တားလို့ မရဘူး၊ သူငယ်ကလေးဟာ အလျင်တုန်းက တော်တော် တော်တဲ့ လူကလေးဗျ။ အေးလေ အလျင်တုန်းက တော်တော် တော်တဲ့ လူငယ်ကလေး။”

“အလျင်တုန်းက ဆိုတော့ ခုကော ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဘိုးကြီး ပြောလိုက်ပုံက ခု သူပဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ဂေါ်ဖရီ တစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က သူပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး မေးတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့် လက်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး

“မောင် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူးဗျာ၊ သခင်ကြီးကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့၊ သူ အကုန် သိပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ မပြောပါရစေနင့်”

“အဘိုးကြီးက အခန်းထဲက ထွက်မယ် လုပ်တော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ် ခင်ဗျ။”

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ ခင်ဗျား ဒီ အခန်းထဲက ပြန်သွားချင်ရင် ကျွန်တော် မေးတာကို ဖြေပါ၊ ဂေါ်ဖရီ သေပြီလား”

“အဘိုးကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ရဲဘူး ခင်ဗျ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ညှို့ ခံထားရတဲ့ လူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က အတင်း မေးတယ်၊ အဖြေကတော့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တဲ့ ကြောက်စရာ အဖြေ ခင်ဗျ။”

“သေတာက ကောင်းပါလိမ့်မယ် မောင်ရာ” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့် လက်ထဲက အတင်း ရုန်းထွက် ပြေးသွားတယ် ခင်ဗျ။

“စုံထောက်ကြီးသာ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ပြီးသာ ထိုင်ရတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲသလဲ ဆိုတာ တွေးကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ အဘိုးကြီးရဲ့ စကားက တစ်ခုပဲ အဓိပ္ပာယ် ကောက်လို့ ရတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဟာ သူတို့ မိသားစုနှင့် ဆိုင်တဲ့ ရာဇဝတ်မှု မကင်းတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုထဲမှာ အကျိုး ဝင်နေပြီ၊ သို့မဟုတ် မိသားစုရဲ့ သိက္ခာကို ပျက်စေမယ့် ကိစ္စ တစ်ခုထဲမှာ အကျိုး ဝင်နေပြီလို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ် ခင်ဗျ။ ကြည့်ရတာကတော့ သူ့အဖေကြီးဟာ တစ်ခုခု နာမည်ပျက်မှာ စိုးတာနှင့် သူ့သားကို တစ်နေရာရာ

ပို့ပြီး ဝှက်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဟာ တော်တော် တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်တဲ့ လူ ခင်ဗျ။ တစ်ယောက်ယောက် ပြောရင်လည်း ယုံလွယ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဂေါ်ဖရီဟာ လူယုတ်မာလက်ထဲကို ရောက်ပြီး မဟုတ်တရုတ် အလုပ် ခံနေရတယ်လို့ ထင်တာပဲ ခင်ဗျ။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်း မှန်ရင်တော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဟာ တော်တော် သနားစရာ ကောင်းတာပဲ ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လိုက်ရှာပြီး ကယ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္တရား ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်လေ။ ဒီလို ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း မော်ကြည့်လိုက်တော့ လားလား ဂေါ်ဖရီရယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ရပ်လို့’

မစ္စတာ ဒေါ့မှာ စိတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလွန်းသဖြင့် စကားကို ချက်ချင်း ဆက် မပြောနိုင်သေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ရပ်နေရပေသေး၏။

‘အင်း ဆက်စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်ထဲမှာ တော်တော် ထူးခြားတာလေးတွေ ပါနေတယ်ဗျ’

‘သူ ရပ်နေတာက အခန်းထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အခန်းပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက် နားမှာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက် မှန်မှာ ကပ်ပြီး အထဲကို ကြည့်နေတယ်။ စောစောတုန်းက အပြင်ဘက် သဘာဝ ရှုခင်းကလေးကို ကြည့်ချင်လို့ ခန်းဆီးကို ဆွဲတင်ထားခဲ့မိတယ်လို့ စုံထောက်ကြီးကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်လေ။ သူ့ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို အဲဒီအပေါက်ကလေးက နေပြီး မြင်ရတာ ခင်ဗျ။ သူ့ကိုယ် အထက်ပိုင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မြင်ရပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကိုသာ တအံ့တဩ ကြည့်နေမိတယ် ခင်ဗျ။ မျက်နှာကြီးက ဖွေးဖွေး ဖြူလို့ ခင်ဗျ။ လူ့ မျက်နှာမှာ ဒီလောက် ဖြူဖွေးနေတဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ခင်ဗျ။ တစ္ဆေသရဲ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ နေမှာပဲလို့တောင် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိသေးတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်လိုက်မိကြတယ် ခင်ဗျ။ မျက်လုံးတွေကတော့ လူသေ မျက်လုံး မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အသက် ရှင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်နေမှန်းလည်း သိရော ဂေါ်ဖရီဟာ နောက်ကို ခုန်လိုက်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ ဟုတ်ခနဲ ပျောက်သွားတယ် ခင်ဗျ။’

‘ဒီတော့ ဂေါ်ဖရီနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ကြောက်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာကို ကျွန်တော် တွေးမိပြီလေ။ အမှောင်ထဲမှာ ချစ် အပြားကြီးလို’

ဖြူဖွေးနေတဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်ရုံကြောင့်တင် ဒီလို ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဒီထက် ပိုတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလို လျှို့ဝှက်နေသလို တစ်ခုခု အပြစ် ရှိလို့ လိပ်ပြာ မလုံသလိုလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဘယ်နှယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သိခဲ့တဲ့ ဂေါ်ဖရီက အင်မတန် ပွင့်လင်းပြီး အင်မတန် သတ္တိ ကောင်းတဲ့ လူပဲ။ ခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေတယ် ခင်ဗျ။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘိုးဝါး စစ်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ လူပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီလောက်နှင့်တော့ ဘယ်မှာ နောက်တွန့်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်နားကို ကပ်သွားတုန်းမှာ ဂေါ်ဖရီဟာ ဟုတ်ခနဲ ပျောက်သွားတာ ဆိုတော့ သေသေချာချာတော့ မမြင်လိုက်ရဘူးပေါ့။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး ခြံထဲကို ဆင်းလိုက်သွားတယ် ခင်ဗျ။ သူ ပျောက်သွားတယ် ထင်လိုက်တဲ့ ဘက်ကို ကျွန်တော် နောက်က အတင်း လိုက်သွားတယ်။

‘ခြံကြီးကလည်း အကျယ်ကြီး ခင်ဗျ။ ဒီအထဲ အလင်းရောင်ကလည်း ကောင်းကောင်း မရှိတော့ လိုက်ရတာ သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် ပြေးနေတဲ့ သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်တယ် လို့ ထင်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း မည်းမည်း နောက်က ထက်ကြပ် လိုက်သွားပြီး အော်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲဗျာ။ လမ်းအတိုင်း လိုက်ပြေးသွားလို့ လမ်းဆုံးတဲ့ အခါကျတော့ ခြံထိပ်မှာ လမ်းကလေးတွေ အများကြီး တွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။ လမ်းအဆုံးမှာလည်း အစေခံ တန်းလျားလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် အိမ်ကလေးတွေနှင့်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း လမ်းဆုံမှာ ရပ်ပြီး တွေ့နေတာပေါ့။ ဒီတုန်းမှာ တစ်နေရာရာက နေပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် နောက်ဘက်က လာတဲ့ အသံ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ဘက်က လာတဲ့ အသံ ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒါကို ထောက်ရင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်တာဟာ တစ္ဆေ သရဲ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဂေါ်ဖရီဟာ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ထွက်ပြေးတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်က လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ တံခါးကို ပိတ်ပြီး ပုန်းတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ထင်လိုက်မိတယ်။

‘ကျွန်တော် ဘာ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ ခင်ဗျာ။ အဲဒီနေ့ ညက ဆိုရင် ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း အကြောင်းကို တောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစားနှင့်။ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲလို့ အမျိုးမျိုး

တွေးတာပေါ့လေ။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ သူ့အဖေ ဗိုလ်မှူးကြီးဟာ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ မနေ့ကလောက်တော့ မတင်းတော့ဘူး ခင်ဗျ။ အဘွားကြီးကတော့ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ကြည့်စရာ ရှုစရာလေး တွေ ရှိတယ်။ သွားကြည့်ပါလားလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ည လောက်တော့ နေချင်သေးတဲ့ အကြောင်း၊ အကယ်၍ အဲဒီလို တစ်ည ဆက် နေရင် သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်မလား ဘာလားနှင့် မေးကြည့်တယ် ခင်ဗျ။ အဘိုးကြီးကတော့ ခပ်အင်အင်နှင့်ပဲ သဘော တူလိုက်တယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော့် အဖို့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ဖို့ အခွင့် ရသွားတာပေါ့ ခင်ဗျ။ ဂေါ်ဖရီဟာ ဒီ အနား တစ်ဝိုက်မှာ ပုန်းအောင်းနေတယ် ဆိုတာတော့ သေချာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ ပုန်းနေသလဲ၊ ဘာကြောင့် ပုန်းနေရသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်နေတယ် ခင်ဗျ။

‘အိမ်ကြီးနှင့် ခြံကြီးက တော်တော် ကြီးတယ် ခင်ဗျ။ တပ်ရင်း တစ်ရင်း လောက်ကတော့ အသာကလေးကို ပျောက်သွားနိုင်တယ်။ အကယ်၍ လျှို့ဝှက် ချက်ဟာ အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အဖို့ ဒီ လျှို့ဝှက်ချက် ကို ရှာရတာဟာ တော်တော်လေး ခက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ ညတုန်းက ကျွန်တော် တံခါး ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရတယ် ဆိုတာ အိမ်မကြီး ထဲကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အပြင်ဘက် ခြံထဲက အိမ်ကလေး တစ်ဆောင်ဆောင်က ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် လျှောက်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်။ ခြံ အခြေအနေကို လေ့လာဖို့ လိုလာတယ်။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေကလည်း သူတို့ ဗဟိုရတွေနှင့် သူတို့ အလုပ် များနေတော့ ကျွန်တော့် အဖို့ အိမ်ကြီးနှင့် ခြံကြီးကို လေ့လာဖို့ အခွင့် အရေး ရသွားတာပေါ့ ခင်ဗျ။

‘ခြံကြီးထဲမှာ အဆောက်အအုံကလေးတွေကတော့ ပြည့်လို့ပဲ ခင်ဗျ။ ဒါ ပေမဲ့ ခြံအစွန် အိမ်တစ်အိမ်ကတော့ တော်တော်လေး ကြီးတယ်။ သူက တခြား အိမ်တွေနှင့်လည်း ဆက်မနေဘူး။ သတ်သတ်ပဲ၊ ကြည့်ရတာကတော့ ခြံစောင့် ရဲ့ အိမ်လိုလို ဘာလိုလိုပဲ။ မနေ့ညက တံခါး ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရတာဟာ ဒီ အိမ်ဆီကလား။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း မယောင်မလည်နှင့် အဲဒီ အိမ်နားကို လမ်းလျှောက်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ကပ်သွားတယ် ခင်ဗျ။ ဒီလို လျှောက်နေ တုန်း လူ ခပ်ညှက်ညှက်၊ ခပ်သွက်သွက်၊ ကုတ်အင်္ကျီ အနက် ဝတ်၊ ဘိုလာ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေး တိုနဲ့နဲ့နှင့် လူတစ်ယောက် အဲဒီ အိမ်

ထဲက ထွက်လာတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ခြံစောင့်တို့ ဘာတို့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။ အဲဒီလို ဂိုက်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ လူဟာ အိမ်ထဲက ထွက်၊ တံခါးကို သော့ခတ်ပြီး သော့ကို သူ့ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တာ မြင်တော့ ကျွန် တော်လည်း အံ့အား သင့်နေတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ အံ့အား သင့်တဲ့ ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ၊ ဧည့်သည်လားတဲ့ ”

“ ကျွန်တော်က ဧည့်သည် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဂေါ်ဖရီရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ခရီး ထွက်သွား တော့ မတွေ့လိုက်ရတော့ဘူးပေါ့။ တွေ့ရင် တော်တော် ဝမ်းသာမှာလို့ ကျွန်တော် က ဆက်ပြောတယ် ခင်ဗျ။

“ ဒီတော့ သူက မလုံမလဲနှင့် ဟန်ဆောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်တာပေါ့၊ အေးလေ ခုမတွေ့တော့လည်း နောင် ကြုံတဲ့ ဆုံတဲ့ အခါကျတော့ တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးပေါ့ ” လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီ လူဟာ ခြံ အစွန် ပန်းချဲ့ တွေ ကြားထဲက ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောင်းကြည့် နေတာကို မြင်လိုက်ရ တယ် ခင်ဗျ။

“ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ခြံနှင့် အိမ်ကြီးကို လျှောက်ကြည့်တာပေါ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အိမ် ပြတင်းတွေ အားလုံးလောက်မှာ ခန်းဆီးကို အလုံ ချထားတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့ ရသလောက် ဆိုရင်တော့ အိမ်ကလေးထဲမှာ လူသူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိပုံ မရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေမှန်း သိတော့ ဣန္ဒြေ ပျက်လောက် အောင်တော့ မကြည့်ပါဘူး။ အကယ်၍ ကျွန်တော် အတင့် ရဲရင် ကျွန်တော့် အကြံအစည်တွေ အားလုံး ပျက်ပြားသွားမယ့် အပြင် ကျွန်တော်တောင် ဒီအိမ် က ဆင်းပြေးချင် ပြေးရမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မသိမသာပဲ အကဲခတ် ပါတယ်။

“ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ် မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ကြီးဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ညကျမှ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စုံစမ်းတော့မယ်ပေါ့ ခင် ဗျာ။ ညရောက်လို့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး မှောင်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထဲက အသာ ထွက်လာခဲ့ပြီး နေ့လယ်က ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးဆီကို လာခဲ့ပါတယ်။

‘ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ခန်းဆီးတွေ အလုံ ကာထားတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ကတ်တွေကတော့ ပိတ်မထားဘူး ခင်ဗျ။ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်က နေပြီး အလင်းရောင်ကလေး ထွက်နေတာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ဒီပြတင်းပေါက်ကလေး နားကို ကပ်လာခဲ့တယ်။ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမလား မသိဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ကပ်သွားတဲ့ ပြတင်းပေါက်မှာ ခန်းဆီးက ခပ်ဟဟကလေး ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ။ တရုတ်ကတ်ကလည်း ဟနေတော့ အထဲကို ချောင်းကြည့်လို့ မြင်ရတယ်။ အခန်းကလေးကို ကြည့်ရတာ နေချင့်စဖွယ်ကလေး ခင်ဗျ။ အထဲမှာ မီးလင်းဖိုက မီးတွေ တောက်လို့၊ စားပွဲပေါ်မှာလည်း မှန်အိမ်ကလေး လင်းလို့၊ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ မနက်က ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ လူသေးသေး ညက်ညက်ကလေး ထိုင်လို့ ခင်ဗျ။ အဲဒီ လူဟာ ဆေးတံကို ဖွာရင်း သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေတယ်’

‘ဘာ သတင်းစာလဲဗျ’ဟု ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ် မေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ် မေးလိုက်သည်တွင် မစ္စတာ ဒေါ့သည် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်

‘ဒါက အရေးကြီးသလား ခင်ဗျာ’

‘သိပ်ကို ကြီးတယ်ဗျ’

‘ကျွန်တော်တော့ သတိ မထားလိုက်မိဘူး ခင်ဗျ’

‘ကဲဗျာ ဒါဖြင့် သတင်းစာ အကြီးကြီးထဲကလား ဒါမှမဟုတ် အပတ်စဉ် ဂျာနယ်တို့ ဘာတို့လို့ ဆိုဒ်သေးသေးထဲကလား’

‘ဪ ခင်ဗျ။ ဆိုဒ်ကတော့ သိပ်မကြီးလှဘူး။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ စပက်တေးတား သတင်းစာလို့ ထင်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒါတွေကို စဉ်းစားချိန် မရလိုက်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးပြီး လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို မြင်လိုက်တာကိုး ခင်ဗျ။ အဲဒီ လူဟာ ဂေါ်ဖရီပါ ခင်ဗျ။ သေချာပါတယ်။ ကျမ်းကျိန်ပြီးတောင် ပြောရဲပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ပခုံးကျပုံတွေ ဘာတွေကတော့ ဂေါ်ဖရီ အတိုင်းပါပဲ။ ဂေါ်ဖရီ ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဂေါ်ဖရီဟာ စိတ်ညစ်တဲ့ ပုံနှင့် ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက် ထောက်ပြီး ထိုင်နေတယ် ခင်ဗျ။ ကိုယ်ကတော့ မီးဖိုဘက် လှည့်ထားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ

ကျွန်တော့် ပခုံးကို နောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ အတွက် လန့် သွားတယ် ခင်ဗျ။ နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါရယ် ခင်ဗျ။ သူက အသံ တိုးတိုးနှင့် “တစ်ဆိတ် ဒီဘက်ကို လာပါ မောင်” လို့ ခေါ်တာနှင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ နောက်က လိုက်လာခဲ့တယ် ခင်ဗျ။ သူက ရှေ့က နေပြီး ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းကို ခေါ်သွားတာကိုး ခင်ဗျ။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တော့ သူက မီးရထား အချိန် စာရင်း စာရွက် တစ်ရွက်ကို ယူလာတယ် ခင်ဗျ။

“ ရှစ်နာရီခွဲမှာ လန်ဒန်ကို ထွက်မယ့် ရထား တစ်စင်း ရှိတယ်ဗျ။ ရှစ်နာရီမှာ အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းရထား စောင့်နေလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ် ခင်ဗျ။

‘အဘိုးကြီးဟာ ဒေါပွလွန်းလို့ မျက်နှာမှာ သွေးတောင် မရှိဘူး၊ ကျွန် တော်လည်း အမ်းပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ တောင်း ပန်တာတောင် ကောင်းကောင်း မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ သူငယ် ချင်း အတွက် စိုးရိမ်လွန်းလို့ ဒီလို လုပ်မိတာပါ ဘာညာ စသဖြင့် တောင်းပန်ပါ သေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့် စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင် တော့ဘူး ခင်ဗျ’

“ ကဲ ဒီအကြောင်းကို မပြောပါနှင့်တော့၊ တော်ပါတော့၊ မောင်ဟာ ကျုပ်တို့ အိမ်ထောင်စုရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထဲကို အကြောင်းမဲ့ ဝင်ရှုပ်တယ်ဗျ။ အစတုန်းကတော့ ဧည့်ကောင်း စောင်ကောင်း ထင်လို့ ကျုပ်တို့ ဆီးကြိုတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်စသတ်တော့ မောင်ဟာ သူလျှို ဖြစ်နေတယ်၊ မောင့် မျက်နှာကို နောက် ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနှင့်တော့၊ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေ”

‘ဒီတွင် ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုလာပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြော ချလိုက်မိတာပေါ့ ခင်ဗျာ။

“ ဦးရဲ့ သားကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဦးဟာ အကြံအစည် တစ်ခုနှင့် ဦးရဲ့ သားကို လောကကြီးနှင့် အဆက် ဖြတ်ထားပြီး ဝှက်ထားတယ်၊ ဦးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်သားကို ဒီလို လှောင်ထားသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခု အချိန်မှာ ဦးတို့ရဲ့ သားဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ ကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရပြီ၊ ဒီတော့ ဦးကို ကျွန်တော် သတိ ပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းရဲ့ လုံခြုံရေးနှင့် သက်သာ ချောင်ချိရေး အတွက် စိတ် မချရ မချင်း ကျွန်တော်ဟာ ဒီအကြောင်းကို အသေးစိတ် စုံစမ်းရလိမ့်မယ်၊

ဦးက ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်သည့်တိုင် ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကိုတော့ မပေါ်
မချင်း ဆက်လက် စုံစမ်းရလိမ့်မယ်”

‘အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရတာ တကယ့် ဘီလူးကြီး ကျနေတာပဲ ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ထထိုးပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တာ၊ အဘိုးကြီး
က ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
လည်း လူဖလံလေး တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူသာ လုပ်ရင်
ကျွန်တော် မနည်း ခုခံရမှာတော့ သေချာတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးဟာ
ကျွန်တော့်ကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် ကြည့်ပြီး ဒုန်းဒုန်းနှင့် အခန်းထဲက
ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားတယ် ခင်ဗျာ၊ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှစ်နာရီ
ရထားနှင့် လိုက်လာပြီး စုံထောက်ကြီးဆီကို တန်းလာခဲ့တာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ စုံ
ထောက်ကြီးဆီက အကြံဉာဏ်ကလေး အကူအညီကလေးများ ရလို ရငြား ဆို
ပြီး စာရေးပြီး တွေ့ခွင့် တောင်းတာပါပဲ’

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အမှုသည် မစ္စတာ ဒေါ် တင်ပြလာသည့် ပြဿနာ
ဖြစ်ပေ၏။ ထို ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် စဉ်းစားရာတွင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိသော
အခြား နည်းလမ်းများကို ရှာမတွေ့တော့သဖြင့် ထိုပြဿနာမှာ များစွာ လွယ်
ကူခြင်း မရှိကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ မြင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့တိုင်အောင်
ပြဿနာမှာ စိတ်ဝင်စားစရာနှင့် အသစ်အဆန်း ဖြစ်သည့် အချက်အလက်တို့
ပါရှိနေသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုပြဿနာကို မှတ်တမ်းတွင် ချန်လှပ်ထား
ခြင်းငှာ မသင့်ဟု သဘောရ မိသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏
နည်း ဖြစ်သော ယုတ္တိဗေဒကျကျ တွေးခေါ် စဉ်းစားခြင်းဖြင့် ထိုပြဿနာ ဖြေ
ရှင်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိသည်တို့ကို စဉ်းစားယူရလေ၏။

‘အိမ်ထဲမှာ အစေခံတွေ ဘယ်နှယောက် ရှိသလဲ’

‘ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင်တော့ ဘဏ္ဍာစိုး အဘိုးကြီး လင်
မယား နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲ ခင်ဗျာ၊ သူတို့ နေတာ ထိုင်တာကလည်း ရိုးရိုး
ပါပဲ’

‘အိမ်ကလေးထဲမှာကော တခြား အစေခံတွေ ဘာတွေ မရှိတော့ဘူး
လား’

‘အကယ်၍ မုတ်ဆိတ်နှင့် လူဟာ အစေခံ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့
ဒီပြင် တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ပြောရတော့မှာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ထင်တာ
ကတော့ ဒီလူဟာ အစေခံ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

‘အင်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ သို့သော်လည်း အစားအသောက် တို့ ဘာတို့ကို တခြား အိမ်မကြီးက ပို့ပေးတဲ့ လက္ခဏာတို့ ဘာတို့ကော မတွေ့ရဘူးလား’

‘စုံထောက်ကြီး ပြောမှ သတိ ရတော့တယ်၊ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးကတော့ ခြင်းတောင်းကလေး တစ်တောင်း ကိုင်ပြီး အဲဒီ အိမ်ဘက်ကို သွားတာ မြင် လိုက်တယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ အစားအသောက်တို့ ဘာတို့ သွားပို့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မစဉ်းစားမိဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာကော မစုံစမ်းမိဘူးလား’

‘စုံစမ်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကို ဘူတာ ရုံပိုင်ကိုကော ထမင်း ဆိုင်ရှင်ကိုကော စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ ဂေါ်ဖရီ ဆိုတဲ့ လူကို သိသလား၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမို့လို့ သိချင်လို့ပါလို့ မေးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကပဲ ဂေါ်ဖရီ ဟာ အာဖရိကက ပြန်လာပြီး မကြာခင်မှာပဲ ခရီး ထွက်သွားတယ်လို့ ပြော လိုက်ကြပါတယ်၊ ဒီအနား တစ်ဝိုက်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆထားကြဟန် တူပါတယ်’

‘သင်္ကာ မကင်းတဲ့ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားက မပြောမိဘူးလား’

‘မပြောပါဘူး’

‘မပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းရမှာ ပေါ့၊ ခင်ဗျားနှင့် အတူ တက္ကစဘာရီကို လိုက်ကြည့်တာပေါ့’

‘ဒီနေ့ သွားမလား’

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ ဂရေးမင်းစတာ အမတ်ကြီး ပါဝင်သည့် အက် ဘေး ကျောင်း အမှုဟု မိတ်ဆွေကြီး ဝပ်ဆင် မှတ်တမ်း တင်ခဲ့သော အမှု တစ်ခုကို လိုက်လံ စုံစမ်းနေသည့် အချိန် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ပြင် နိုင်ငံရေး အရ မကိုင်လျှင် မဖြစ်သည့် အတွက် တူရကီပြည် စူလတန် ဘုရင် အပ်ထားသည့် အမှု တစ်ခုကိုလည်း ကိုင်နေဆဲ အချိန် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ တက္ကစဘာရီသို့ နောက်တစ်ပတ်မှ သွားနိုင်ခဲ့ ကြောင်းကို မှတ်တမ်းထဲတွင် ပြန်တွေ့ရပေ၏။

ယူစတန်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ခပ်မှုန်မှုန်၊ စကား နည်းနည်း လူ တစ်ယောက်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့လေ ၏။

ကျွန်ုပ်က မစွတာ ဒေါ့အား

ကျုပ် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပဲဗျ၊ သူ့ကို ခု လောလောဆယ် လိုချင်မှတော့ လိုမယ်၊ သို့သော်လည်း အရေးတော့ ကြီးတယ်ဗျ၊ ခုတော့ ဒီ အကြောင်း ဒီတွင်ပဲ ရပ်ထားလိုက်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ’

အမှု တစ်ခုကို စဉ်းစားနေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်သည် စကား များများ ပြော လေ့ မရှိကြောင်းကို ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်၏ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ဖူးသူများ သိ ကြပေလိမ့်မည်။ မစ္စတာ ဒေါ့မှာ ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသော်လည်း စကား တစ်လုံးမျှ မပြောတော့ချေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံး ယောက်သည် တက္ကစဘာရီသို့ ဆက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ရထားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် သည် ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ သိစေချင်သည့် အတွက် မစ္စတာ ဒေါ့အား မေးခွန်း တစ်ခုကို မေးမြန်းခြင်း ပြုလေ၏။

‘ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်မှာ ကပ်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောသွားတယ်၊ သူ ဆိုတာ သေချာတယ်နော်’

‘သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နှာခေါင်းက မှန်ပြတင်း မှန်ကို ကပ်နေတာပဲ၊ မှန်အိမ်က မီးရောင် ထိုးနေတော့ ကောင်းကောင်း မြင်ရတာပေါ့’

‘သူနှင့် တူတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူမှ သူ အစစ်ပါ’

‘ခင်ဗျား လူက တော်တော် ပြောင်းသွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒါက အရောင်အသွေး ပြောင်းတာကို ပြောတာပါ၊ သူ့ မျက်နှာ ကြီးရဲ့ အရောင်က အင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ငါးရဲ့ ဝမ်းဗိုက်လို ဖြူဖြူကြီး ခင်ဗျ၊ ဖြူသမှ ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေတာပဲ’

‘ကိုယ်လုံးက အသား အရောင်ကကော’

‘အဲဒါကိုတော့ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က သူ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်လိုက်ရတာကိုး၊ မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက် မှန်နားမှာ ကပ် တော့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာပေါ့’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သေးသလား’

‘ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်နေတယ် ခင်ဗျ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အတိုင်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားပါတယ်၊ မိတော့ မမိလိုက်ဘူး’

ကျွန်ုပ် သိလိုသော အချက်များမှာ အတော် ပြည့်စုံသွားလေပြီ။ နောက် ဆုံးပိတ် စာရင်း ချုပ်ရန် အချက်ကလေး တစ်ချက်သာ ကျန်ပေ၏။

အတန်ကြာ စီးလာမိသည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစွတာ ဒေါ့ ပြောသည့် အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေရာ ရှာဖွေ ဆိုသည့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက ကျွန် တော်တို့အား တံခါး ဖွင့်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရထားကို တစ်နေ့တွက် ငှားလာခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် နှင့် ပါလာသူကို လှမ်းမခေါ်မချင်း ရထားပေါ်တွင် ထိုင်နေရန် မှာပစ်ခဲ့လေ၏။ ရှာဖွေမှာ ပါးရေတို့ တွန့်နေသည့် အသက် ခပ်ကြီးကြီး ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဖြစ်ပြီး လျှင် ဘဏ္ဍာစိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီ အပြောက်ကို ဝတ်ထားလေ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးသည် အညိုရောင် လက်အိတ်ကို စွပ်ထားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်လိုက်သည်တွင် လက်အိတ်ကို ကပျာကယာ ချွတ် ကာ အိမ်ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေကြီး ဝပ်ဆင် ပြောသည့် အတိုင်း အထူး အာရုံ ထက်မြက်သူ ဖြစ်လေရာ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ဝိုးတိုးဝါးတား အနံ့ တစ်ခုကို ရလိုက်လေပြီ။ ထိုအနံ့မှာ ခန်းမ စားပွဲ တစ်ဝိုက်ဆီမှ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်လှည့်ကာ ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး မသိမသာ တွန်းချလိုက်သည်တွင် ဦးထုပ်သည် အောက်သို့ ကျ သွားလေ၏။ ကုန်း၍ ကောက်လိုက်သည်တွင် လက်အိတ်ကို တစ်ပေ အကွာ လောက်မှ နေ၍ အနံ့ ခံခွင့် ရလိုက်လေ၏။ မှန်ပေ၏။ ထူးဆန်းသော အနံ့ တစ်ခု ထွက်နေခြင်းမှာ ထိုလက်အိတ်မှ ပေါ်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ စာကြည့် ဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့် အခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲတွင် အမှု အကြောင်းကို အပြည့်အစုံ စဉ်းစားပြီးခဲ့လေပြီ။

အလိုလေး။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် ပြောရသည်မှာ ခက်လှ ချေသည် တကား။ မိတ်ဆွေကြီး ဝပ်ဆင်သာ ဆိုလျှင်မူ တချို့ ဆက်ထုံးကလေး များကို ဝှက်ပစ်ခဲ့ကာ နောက်ကျမှ တစ်ထုံးချင်း တစ်ထုံးချင်း ဖြေပြသွားလိမ့် မည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား ကိုယ့် ဇာတ်လမ်း ကိုယ် အဖုံး အဝှက်တွေ လုပ်မနေနိုင် တော့ဘဲ စင်းစင်းကြီးပင် ပြောရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် မိုလ်မူးကြီး အမ်းစဝါ့ကို အခန်း ထဲတွင် မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ရောက်နေကြောင်းကို ဘဏ္ဍာစိုးကြီး က သွားရောက် အကြောင်းကြားသည့် အခါတွင်မူ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ လေ၏။ ခဏ ကြာလျှင် ခန်းကူး လမ်းမြှောင်ကြားမှ ခပ်သုတ်သုတ် လာနေသော သူ ခြေသံကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားလိုက်ရလေ၏။

တံခါးသည် ဖြန်းခဲ ပွင့်လာပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးတွေ ထောင်ကာ ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူအို များစွာကို မြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဤမျှ ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် လူအိုကြီး တစ်ယောက် ၏ မျက်နှာကိုမူ ကျွန်ုပ် တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးသေးချေ။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လိပ်စာ ကတ်ပြားများကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြဲကာ ကြမ်းပြင်တွင် လွင့်ချ၍ ခြေဖြင့် တက်နင်းလိုက်ပြီးလျှင်

‘ဒီမှာ ငါ့ အိမ်ရိပ် မနင်းပါနှင့်၊ မင်းမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူးလို့ ငါ ပြောလိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပစေတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင် တော့ မင်း မလွယ်ဘူး မှတ်လိုက်ပါ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဝင် လာခဲ့လို့ ရှိရင် မင်းကို သေနတ်နှင့် အပစ်ပဲ၊ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့’

ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်လျက်

‘ဒီက မောင်ရင်ကိုလည်း ကျုပ် သတိ ပေးလိုက်မယ်၊ လူ သောက်မြင် ကတ်တဲ့ မောင်ရင်တို့ စုံထောက် အလုပ်ကို ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် အိမ်ထဲမှာ လာပြီး ဟိုစုံစမ်း ဒီစုံစမ်းတာမျိုးတော့ လာ လုပ်မနေနှင့်၊ ဒီမှာ ဒီ အလုပ်မျိုး လုပ်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး’

မစ္စတာ ဒေါ့က ခပ်တင်းတင်းဖြင့်

‘ကျွန်တော် ဒီအိမ်ထဲက မထွက်နိုင်ဘူး၊ သူဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အချုပ်အချယ် မရှိ နေရပါတယ်လို့ ဂေါ်ဖရီရဲ့ ပါးစပ်က ထုတ် ပြောတာကို မကြားမချင်း ကျွန်တော် ဒီအိမ်ထဲက မထွက်နိုင်ဘူး’

အိမ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

‘ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ ပုလိပ် ဌာနကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ပုလိပ် နှစ် ယောက်ကို အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးပါလို့ ပြော၊ အိမ်မှာ လာပြီး အနုကြမ်း စီးနေ တယ်လို့လည်း တိုင်လိုက်’

ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍

‘ခဏကလေးဗျာ၊ ဒီမှာ မစ္စတာ ဒေါ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါမှာ တရား ဝင် ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က သူ့အိမ်ထဲမှာ တရား မဝင်ဘဲ ဝင်ရောက် နေကြတာ ဖြစ်တယ်၊ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်က နေပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ခု ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်နေတာကလည်း သူ့သား အတွက် စိုးရိမ်လို့ လုပ်တာ ဖြစ် တယ်၊ အကယ်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့်များ ငါးမိနစ်လောက် စကား ပြောခွင့် ရလိုက် ရင်တော့ သူ့လေသံ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲဗျာ’

ဗိုလ်မှူးကြီးက

‘မရဘူး၊ ကျုပ်က စိတ်ပြောင်းတတ်တဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဗျို အဘိုးကြီး၊ ကျုပ် ခိုင်းတာကို လုပ်စမ်းပါ၊ ဘာစောင့်နေတာလဲ၊ သွား ပုလိပ် ဌာနာကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ချည်စမ်း’

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးဆီသို့ သွားကာ တံခါးကို ပိတ်လျက်သား ကျော ပေး၍ ရပ်လိုက်လျက်

‘ဦး သတိ ထားပါနော်၊ ပုလိပ် ဝင်လာလို့ ရှိရင် ဦး စိုးရိမ်တဲ့ မလိုလား အပ်တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ သတိ ထားပါ’ ဟု ဆိုကာ မှတ်စု စာ အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် စာရွက်လွတ် တစ်ရွက် အပေါ်တွင် စာ တစ် လုံးကို ကောက် ရေးပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါ့ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ‘ဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာပဲဗျ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့် လိုက်သည်နှင့် သူ့ မျက်နှာ ပေါ်တွင် အံ့သြခြင်းမှ အပ အခြား အရိပ်အယောင် မှန်သမျှသည် ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ကြလေပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လေးကန်စွာ ထိုင် ချလိုက်ရင်း ‘ခင်ဗျားက ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနေတာလဲ ဟင်’ ဟု အသက် ကိုမျှ ကောင်းစွာ မရှုနိုင်ဘဲ မေးလေ၏။

‘ကိစ္စတွေကို သိဖို့က ကျွန်တော့် အလုပ်ကိုး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် အသက် မွေး ဝမ်းကျောင်း ဖြစ်နေတာကိုး’

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် လေးနက်စွာ တွေးတောရင်း ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ သေးသွယ်သည့် လက်များသည် မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ပွတ်သပ်လျက် ရှိလေ ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

‘ကဲ ဂေါ်ဖရီကို ဒီလောက်တောင် တွေ့ချင်နေသကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ ဒီ လောက်တောင် တွေ့ချင်ရင် တွေ့ရစေ့မယ်၊ သို့သော်လည်း ဒါက ကျုပ်က တွေ့စေချင်လို့ တွေ့ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မောင်တို့က အတင်းအကျပ် ခိုင်း လို့ တွေ့ပေးရတာ၊ ကဲ အဘိုးကြီး၊ မစွတာ ကင့်နှင့် ဂေါ်ဖရီကို သွားပြော ချည်စမ်း၊ နောက် ငါးမိနစ်လောက် ကြာရင် ကျုပ်တို့ လာခဲ့မယ်လို့’

နောက် ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြံကလေး ထဲမှ လမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာ ခဲ့ကြပြီးနောက် ခြံ အစွန်ရှိ အိမ် ကလေး ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

မုတ်ဆိတ်နှင့် လူ ခပ်သေးသေးသည် အပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက် ကျွန်ုပ် တို့အား အံ့အားသင့်သည့် မျက်နှာဖြင့် ငေးကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဗိုလ်မှူးကြီးက မပြော မဆို ရုတ်တရက် ရောက်လာတာကိုး၊ ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်တွေ အကုန် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ကုန် တော့မှာပဲ ခင်ဗျ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မစွတာ ကင့်ရေ၊ ကျုပ် တို့ကို အတင်းအကျပ် လုပ်နေပြီဗျ၊ ဂေါ်ဖရိုကကော အတွေ့ ခံပါ့မလား’

‘တွေ့မှာပါ၊ အထဲမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်’ ဟု ဆိုပြီးလျှင် မစွတာ ကင့် ဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အသင့်အတင့်မျှသာ ပြင်ဆင် ခင်းကျင်း ထားသည့် အခန်းကျယ် တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

အခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်သည် မီးဖိုကို ကျောပေး ရပ်လျက် ရှိလေရာ ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အမှုသည် မစွတာ ဒေါသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ထိုလူထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ပြေးသွားလေ၏။

‘ဟေး ဂေါ်ဖရို၊ နေကောင်းတယ်နော်၊ ကြည့်စမ်းဗျာ’
သို့ရာတွင် ဂေါ်ဖရိုသည် သူ့ အနားသို့ လာရောက်ခြင်း မပြုရန် လက် ယမ်း၍ ပြလိုက်လျက်

‘ကျွန်တော့်ကို မထိနှင့်၊ ကျွန်တော့် အနားကို မကပ်နှင့်၊ ခပ်ဝေးဝေးက နေ၊ အေးလေ ခင်ဗျားကတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် ရတာ ဘီ တပ်ခွဲက သတ္တိ ကောင်းတဲ့ တပ်ကြပ်ကလေး ဂေါ်ဖရိုနှင့် မတူတော့ ဘူး မဟုတ်လား၊ တူကော တူသေးရဲ့လားဗျာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး’

ဂေါ်ဖရို၏ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်မှာ အတော် ထူးခြားသည့် ပုံပန်း သဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေ၏။

အာဖရိကတိုက် ရာသီဥတု ဒဏ်ကြောင့် အသား ညိုလျက် ရှိသော ကြည်လင် ပြတ်သားသည့် ဥပမိ ရုပ်ဖြင့် သန်မာ ခုံညားသည့် လူငယ် တစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဟန် ရှိသော်လည်း သူ၏ ညိုမောင်းသော မျက်နှာပေါ်တွင် အဖြူကွက်ကြီးများ အကွက် အကွက် ထနေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရလေ၏။

‘ကျွန်တော့် အခြေအနေကို ကြည့်တော့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ် ဧည့်သည်ကိုမှ မတွေ့တော့တာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စိတ်တော့ မဆိုးပါဘူး ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို မလာဘဲ နေတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါ

တယ်၊ ခုလို ခင်ဗျား လာတွေ့တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော့် အဖို့လည်း မကောင်း ခင်ဗျား အဖို့လည်း စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ် ...’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နှင့် နေရတယ် ဆိုတာကို သိရရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ကျုပ် ဒီကို လာတည်း တုန်းက မှန် ပြတင်းပေါက်က နေပြီး ခင်ဗျား လာ ချောင်းကြည့်ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ် မတွေ့ရင် မနေ လိုက်ရှာတော့မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့မိတာပဲဗျ၊ ဒီကိစ္စကို မသိရမချင်း ကျုပ် မလျှော့ဘူးလို့ အောက် မေ့လိုက်တယ်’

‘အင်း၊ ဘဏ္ဍာစိုး အဘိုးကြီးက ခင်ဗျား ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ပြောပြ ကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လိုက်တာမှ ယားနေတာပဲ၊ အစတုန်းကတော့ ခင်ဗျား မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုပြီး အသာ လာကြည့်တာပဲ၊ ခင်ဗျားက မြင်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်က ထွက်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့မှ ကျွန် တော်လည်း ကျွန်တော် ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ကျင်းကလေးထဲကို ပြန်ပြေးလာခဲ့ရ တော့တာပဲ’

‘နို့ နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီအဖြစ်မျိုး ရောက်သွား ရတာလဲ’

ဂေါ်ဖရီက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးလျှင်

‘ဇာတ်လမ်းကတော့ သိပ် မရှည်ပါဘူးဗျာ၊ ပရက်တိုးရီးယားရဲ့ အရှေ့ ဘက်က ရထား လမ်းမှာ ဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ် လား၊ မနက်ခင်းကြီး ဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲလေ၊ အဲဒီ တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ကျည်ဆန် ထိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားမှာပေါ့’

‘အင်း ကြားတော့ ကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ်တော့ မသိဘူးပေါ့ လေ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီ တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် လူချင်း ကွဲ သွားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ နေရာက ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း တောင်တွေ လျှို မြောင်တွေ ပေါ်တဲ့ နေရာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လေ၊ ကျွန် တော်ရယ်၊ ခေါင်းပြောင် ဆင်ပဆင်လို့ ခေါ်တဲ့ ဆင်ပဆင်ရယ်၊ အင်ဒါဆင် ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်တည်း ကာပစ် ပစ်ရင်း ဆုတ်လာကြတုန်းမှာ နှစ်ယောက် ကျသွားပြီး ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် ပခုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ခင်ဗျ၊ ကျွန်

မြသန်းတင့်

တော်လည်း သတိ ထားပြီး မြင်းကို တွယ်လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်းက လည်း ဘယ်လောက်များ ကဆုန် စိုင်းလာသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မြင်းစီးရင်း သတိ မေ့သွားပြီး မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော် သတိ ရလို့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ည တော်တော် မှောင်နေပြီပျ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တော်တော် အားနည်းပြီး ပင်ပန်းနေတယ်။ ကျွန်တော် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားပြီး ထတယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော့်ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တော်တော် ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အတွက် တော်တော်လည်း အံ့အားသင့်နေတယ် ခင်ပျ။ ဆင်ဝင်ကြီးတွေက အကျယ်ကြီး၊ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ကြီးတွေက လည်း အမြင့်ကြီးတွေနှင့်၊ ညကလည်း အေးလိုက်တာပျ။ ခိုက်ခိုက် တုန်နေ တာပဲ။ ညနေခင်း နေလို့ ကောင်းရုံ ခပ်ချမ်းချမ်း ဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူးပျ။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သိပ်ချမ်းလာတယ်။ ဒါနှင့် ဒီအိမ်ကြီး ဆီတော့ ရောက်အောင် သွားမှပဲ ဆိုပြီး ကိုယ်ကို တရွတ်တိုက်ပြီး တရွေ့ရွေ့ နှင့် လာခဲ့တယ်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်မှန်းတော့ မသိလိုက်ဘူး။ လှေကားထစ် တွေပေါ်ကို တရွေ့ရွေ့နှင့် တက်လာခဲ့တာကိုပဲ ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်တော့ တယ်။ အပေါ် ရောက်တော့ အခန်းကြီးက အကျယ်ကြီးပျ။ အခန်းကြီးထဲမှာ လည်း အိပ်ရာတွေ တန်းစီပြီး ခင်းထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ချမ်းချမ်းနှင့် တွေ့ရာ ခုတင်ပေါ် ကောက်လှဲချပစ်လိုက် တာပေါ့။ သောက်ကျိုးနည်း အိပ်လို့ ကောင်းလိုက်တာပျ။ အိပ်ရာ ခင်းမထား ပေမဲ့ ဘာအရေးလဲပျ။ အိပ်ရာ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေ စောင်တွေကို ခြုံပြီး အိပ်ချ လိုက်တာ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။

ကျွန်တော် နိုးလာတော့ မနက် မိုး ထိန်ထိန် လင်းနေပြီပျ။ ဒါပေမဲ့ မနက် မိုးလင်းလို့ ကြည့်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော် ဘာကို သွားတွေ့ရသလဲ ဆို တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်လိုက်ရလို့ ဦးနှောက်တွေ ကြည်လင်ပြီး နေ ရမယ့်အစား ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်ခံရသလို ဖြစ် နေတယ်ပျ။ နေကလည်း ပူလိုက်တာ ကျဲကျဲ တောက်နေတာပဲ။ ပြတင်းပေါက် က အကြီးကြီးတွေ ဖြစ်ရတဲ့ အထဲမှာ ခန်းဆီးတို့ ဘာတို့လည်း တပ်မထားတော့ နေရောင်က ပိုပြီး စူးနေတာပေါ့ပျ။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲက ဆေးဖြူ သုတ်ထား တဲ့ နံရံတွေပေါ်မှာ အသေးစိတ် မြင်နေရတယ်။ ဦးခေါင်း ချွန်ချွန်နှင့် လူ သေး သေးကလေး တစ်ယောက် ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်ပျ။ အညှီရောင် ရေ

mgjoe.com

မြုပ်ဖတ်နှင့် တူတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ဒတ်ချ် ဘာသာ စကားနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောနေတယ်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းတော့ မသိဘူး။ သူ့နောက် မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်သိုက်ကို တွေ့ရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တုန်သွားပြီး ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ အားလုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ သာ မန် လူတွေ မဟုတ်ဘူးပျ။ ဘယ်သူ့ကို ကြည့်ကြည့် လိမ်ကောက်နေတဲ့ လူနှင့်၊ ဖူးဖူးကြီးတွေ ရောင်နေတဲ့ လူနှင့်၊ ဘယ်သူမှ အကောင်း ပကတိရယ်လို့ မရှိ ဘူး။ အားလုံး တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနှင့် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြ တယ်။ အဲဒီ ပုံပျက် ပန်းပျက် ကြောက်စရာ ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ရယ်သံကို ကြားရတာဟာ ဘယ်လောက် အသည်း ယားစရာ ကောင်းမလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား ပဲ တွေးကြည့်ပေတော့ဗျာ။

‘သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်မှ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ပုံလည်း မရ ကြဘူးပျ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကတော့ ရှင်းသည်ထက် ရှင်းလာပါပြီလေ။ အစ ကတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ရောက်လို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ စဉ်း စားလို့ မရဘူးပေါ့။ နောက်ဆုံးမှ အဖြေက တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာတာကိုးပျ။ ခေါင်းကြီး ဖူးဖူး ရောင်နေတဲ့ လူဟာ ပြောရင်း ဆိုရင်းနှင့် စိတ်တိုလာဟန် တူပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အကြီးအကျယ် အော်ဟစ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဖုထစ် ရွတ်တွဲနေတဲ့ လက်ကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကို လာကိုင်ပြီး အိပ်ရာထဲက ဆွဲချတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သေနတ် ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်းနှင့်၊ အဲဒီလူကလည်း ကြည့်ရတာ လူ ကသာ ခပ်သေးသေးရယ်။ တော်တော် သန်တဲ့ လူပျို့။ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာ ပေါ်က အတင်း ဆွဲချနေတုန်းမှာပဲ အသက် ခပ်ကြီးကြီး လူ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တော့မှ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတော့တယ်။ သူကသာ မတား ရင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်လို့ ဘယ်လို အခြေအနေကိုတောင် ရောက်မယ် ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒင်းမတ် ဘာသာ စကားနှင့် လှမ်းပြောတယ်ပျ။ အသံကတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ။ ဒီတွင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲနေ တဲ့ လူလည်း နောက်ကို ဆုတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် ဟန်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီရောက်လာတာလဲ” လို့ ကျွန် တော့်ကို မေးတယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့မှ “နေဦး နေဦး။ မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။

ပြီးတော့ မင်းပန်းက ဒဏ်ရာကြီးကိုလည်း ဆေး ထည့်ပေးရဦးမယ်၊ ငါက ဆရာဝန်ပါ၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနှင့်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ဒီမှာ ကြာကြာထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန် ပို့မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီကို လာတာဟာ မင်း အတွက် စစ်မြေပြင်ကို သွားရတာထက်တောင် အန္တရာယ် ကြီးတယ်၊ ဒါက တခြား မဟုတ်ဘူး သူငယ် ရဲ့၊ ကုဋ္ဌနူနာ ဆေးရုံ”

ဒီတော့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အထူး ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကြည့်ရတာကတော့ တိုက်ပွဲ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ် မယ်လို့ ထင်တာနှင့် ဆေးရုံကို တစ်မြန်နေ့လောက်က ပြောင်းရွှေ့ထားဟန် တူတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ တက်လာတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့လည်း ဆေးရုံကို ပြန်လာကြတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် သွားတွေ့ကြတာပဲ၊ သူတို့ကို ခေါ်လာတဲ့ လူက ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုပေးတယ်၊ ဆရာဝန် ကိုယ် တိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ သူလည်း ဒီလူတွေ ကြားမှာ နေလာတာ ကြာလှပြီတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ ဒီရောဂါ ပြီးတယ်လို့လည်း ယူဆပါ တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လုပ်သလို ရောဂါသည်တွေရဲ့ အိပ်ရာပေါ် တက် ပြီးတော့ အိပ်ရဲသလားလို့ မေးရင်တော့ မအိပ်ရဲဘူးတဲ့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို အထူး ဆေးခန်း တစ်ခုထဲကို ခေါ်သွားပြီး တစ်ပတ်လောက် ကုပေးတယ်ဗျာ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပရက်တိုးရီးယား အထွေထွေ ဆေးရုံကြီးကို ပို့ လိုက်တာပဲ။

အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော့်မှာ ဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်တော့တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လည်း သိပ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရောက် သည် အထိတော့ ဒီလောက် အခြေအနေ မဆိုးလှသေးဘူးဗျာ၊ အဲ အိမ်ကို ရောက် တော့မှ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်က အဖုအပိမ့်ကြီးတွေဟာ ပိုပြီး သိသာလာတော့ တာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော် လူနှင့် သူနှင့် အဆက်ဖြတ် နေရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်ချရတဲ့ အစေခံ နှစ်ဦး ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ နေဖို့ အိမ် တစ်လုံး သတ်သတ် ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီက ဆရာဝန် မစ္စတာ ကင့်ကလည်း ကျွန်တော်နှင့် အတူ နေပါမယ်လို့ ကတိပေး တယ်၊ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်လေ၊ သို့မဟုတ်ရင် လူသိခံပြီး လူတွေရဲ့ ဝိုင်းပယ်ခြင်း ကြည့်ခြင်းကို ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် တောထဲ တောင်ထဲက အဲဒီ ကုဋ္ဌနူနာရုံကို သွားပြီး သူစိမ်းတွေနှင့် ဒီလိုပဲ ဇာတ်မြုပ် နေလိုက်တော့မလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောမှာတောင် ကျွန်တော့် ကိစ္စကို လူသိခံလို့

mgyoe.com

မဖြစ်ဘူး၊ လူတွေ သိသွားရင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အရေပြား ရောဂါ ဆေးရုံကို ရာသက်ပန် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိ မပေးခဲ့ဘူးပျ။ ခင်ဗျားကိုတောင် ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ ခုမှ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပေး လိုက်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး’

ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါက ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးလျက် ‘ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီး အကျပ် ကိုင်တာပေါ့ဗျာ’ ဟု ဆိုကာ သူ့ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သည့် စာရွက်ကလေးကို ဖြေ၍ ပြလေ၏။

ထိုစာရွက်ကလေးမှာ ခပ်စောစောက ကျွန်ုပ် ပေးလိုက်သည့် စာရွက် ကလေး ဖြစ်ပြီး စာရွက်ပေါ်တွင် ကုဋ္ဌနူနာဟု ရေးသားထားလေ၏။

‘ဒီက စုံထောက်ကြီးက ဒီလောက် အထိ သိနေတယ် ဆိုရင် ကျန်တာ တွေ အားလုံးကိုလည်း သူ သိတာ ပိုပြီး ကောင်းမယ် ဆိုပြီး တွေ့ခွင့် ပေး လိုက်တာပါ’

‘ခုလို အသိ ပေးတာ ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီလို အသိ ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ပိုပြီး ကောင်းမလာဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ။ ခု ကျွန်တော် သိ သလောက် ပြောရရင် မစွတာ ကင့် တစ်ယောက်ပဲ လူနာကို ကြည့်နေရတယ် လို့ ထင်တယ်။ ဒီတော့ မစွတာ ကင့်ကို ဒီရောဂါမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပါရဂူ တစ်ဦး အနေနှင့် ကျွန်တော် မေးပါရစေဗျာ။ ဒီရောဂါတွေထဲမှာ ဘယ်လို အမျိုး အစားဟာ အပူပိုင်းဇုန် သို့မဟုတ် အပူပိုင်းဇုန် အောက်မှာ ဖြစ်တတ်ပါသလဲ’

‘ကျွန်တော်က အထူးကု မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အထွေထွေကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ ဆေးပညာ အရည်အချင်းလောက်ပဲ ရှိတာပါ’ ဟု ထို လူက ခပ်မှန်မှန် ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒေါက်တာဟာ ဒီရောဂါ အကြောင်းကို အထိုက် အ လျောက် ကျွမ်းကျင်တယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ဒုတိယ ထင်မြင်ချက် တစ်ခုဟာလည်း အဖိုး တန်တယ် ဆိုတာ ဒေါက်တာ လက်ခံလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင်တော့ လူနာကို သတ်သတ် ခွဲထားဖို့ ဒေါက်တာ့ကို အတင်း တိုက်တွန်းမှာ စိုးတဲ့ အတွက် ဒေါက်တာကလည်း ဒီ အခြား ထင်မြင် ချက်ကို တမင် မယူခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

‘မှန်ပါတယ်’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါက ဝင်ပြောလေ၏။

‘ဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုမြင်ခဲ့ပါတယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ စိတ်ချ အားကိုးရတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ပါလာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ခါ ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက်ကြောင့် ခုကိစ္စမှာလည်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် အနေထက် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေ တင်ယောက် အနေနှင့် အကူအညီ ပေးမှာပါ။ သူ့နာမည်က ဒေါက်တာ ဂျိမ်း ဆောင်းဒါးပါ’

မစ္စတာ ကင့်မှာ ထိုအမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် များစွာ အံ့ဩ ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည့် စစ်သား လေး တစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် အံ့ဩမှုတို့သည် မစ္စတာ ကင့်၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ဝမ်းသာမှုနှင့် အံ့ဩမှုတို့ထက် ပိုမည် မထင်ချေ။

‘ဒီလိုဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူ စရာပေါ့’

‘ဒီလို ဆိုရင် ဒေါက်တာ ဂျိမ်း ဆောင်းဒါးကို ကျွန်တော် ခေါ်လိုက် တော့မယ်နော်၊ ခု အပြင်ဘက် ရထားပေါ်မှာ ထိုင်နေရစ်ခဲ့တယ် ခင်ဗျာ၊ ကဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရေ၊ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားပြီး စောင့်ကြတာပေါ့၊ အဖြစ်အပျက်ကို တော့ ကျွန်တော်ကပဲ ရှင်းပြပါ့မယ်’

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်ကို အထူး သတိ ရမိပေ၏။ လှည့်ပတ် မေးမြန်းခြင်း၊ တအံ့တဩ အာမေဇိုတ် ပြုခြင်း စသည့် နည်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စဉ်းစားဉာဏ်ကို စနစ်တကျ ကျင့်သုံးခြင်း ဟူသော သာမန် အတတ်ပညာကလေး တစ်ခုကို အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသော အရည်အချင်းကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်အောင် ရေးတတ်သူ ဖြစ်ပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြောနေသည့် ယခု အခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ် တွင် အလားတူ အထောက်အကူ ပစ္စည်းတို့ မရှိတော့ချေ။ သို့တိုင်အောင် ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး အမ်းစဝါ၏ စာကြည့်ဆောင်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ဖရီ၏ အမေ အပါအဝင် ရှိသမျှ ပရိသတ်ကလေးကိုပင် ဤအဖြေကို မည်သို့ မည်ပုံ ရလာကြောင်း၊ မည်သို့ စဉ်းစားယူကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြခဲ့ပေ၏။

‘ခုလို အတွေးမျိုး ဘယ်လို ရလာတယ် ဆိုတာက ဒီလိုပါ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာတွေ အားလုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျန်တဲ့ အရာတွေ အား လုံးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ ထင်ရသည့်တိုင် အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ အမှန်တရားပဲ ဆိုတဲ့ သဘော အတိုင်းပါပဲ၊ စဉ်းစားစရာ ရှိတဲ့ အချက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကုန်အောင် စဉ်းစားတယ်၊ စဉ်းစားချက် တစ်ခု

ပေါ်တိုင်း ဒီစဉ်းစားချက်ဟာ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် အထောက်အထား ရှာတယ်၊ စမ်းသပ်ကြည့်တယ်၊ ခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားယူတာပါပဲ၊ ခု ကိစ္စကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဟောဒီက ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေဟာ သူ့အဖေ အိမ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်တစ်အိမ်နှင့် သီးခြား ပိတ်ပြီး နေရတာ လဲ၊ သို့မဟုတ် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သီးခြား ခွဲထားရသလဲလို့ ကျုပ် စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ အချက် သုံးချက်ကို သွားတွေ့ရတယ် ခင်ဗျ၊ တစ်ခုကတော့ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိလို့ ရှောင်ပုန်းနေတာ၊ သို့မဟုတ်ရင်လည်း ရူးသွပ်နေလို့ အရူးထောင်ကို အပို့ခံရမှာ စိုးတဲ့ အတွက် သူ့ကို ပိတ်လှောင် ထားတာ၊ သို့မဟုတ်ရင်လည်း ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါ တစ်ခုခု ရှိလို့ သူ့ကို ပိတ်လှောင်ထားတာ၊ ဒီသုံးမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိတယ်၊ ဒီအပြင် တခြား အကြောင်းကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဒီတော့ ဒီအကြောင်း သုံးချက်ကို ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် တစ်ခုစီ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ လိုလာတယ် ခင်ဗျ။

‘စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီနယ်ကနေပြီး မဖြေရှင်းနိုင်သေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ်ခုမှ ရှိတယ်လို့ သတင်း မရဘူးဗျ၊ ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ နောက် တစ်ချက်က အကယ်၍ ရာဇဝတ်မှု ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ထားတဲ့ အတွက် မပေါ်သေးဘူး ဆိုရင်လည်း သူ့မိဘများဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ထားတဲ့ သားကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားမလဲ၊ အထောက်အပံ့ အပြည့်အစုံ ပေးလိုက်ပြီး လွတ်ရာကျွတ် ရာ နိုင်ငံခြားတို့ ဘာတို့ကို လွတ်လိုက်တော့မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ပုဂံဇဝတ်မှု ကျူး လွန်ထားလို့ သီးခြား ပိတ်လှောင်ထားတယ် ဆိုတဲ့ စဉ်းစားချက်ဟာ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစဉ်းစားချက်ကို ကျုပ် ပယ်လိုက်တယ်။

‘ဒါဖြင့်ရင် အထဲမှာ ရှိတဲ့ သူ့သားဟာ ရူးနေလို့လားလို့ စဉ်းစားစရာ ရှိလာပြန်တယ်၊ ဒီအချက်က ပထမ အချက်ထက် ပိုပြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ပြီး တော့ သူ့အနားမှာ အစောင့် တစ်ယောက် ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ရူးတယ် ဆိုတာ ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့ သဘောကို ဆောင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ အပြင် ထွက်တဲ့ အခါမှာ အခန်းကို သော့ပိတ်ပြီး သတိ ဝီရိယနှင့် ထွက်လာ တယ် ဆိုပြန်တော့ ဒီရောဂါရှင်ကို တော်တော် ထိန်းသိမ်း ထားရတယ် ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ်နေတယ်၊ သို့သော်လည်း သိပ်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးတော့ ထိန်းချုပ်ထားဟန် မတူဘူး၊ တင်းကျပ်တယ် ဆိုရင် ဒီလူဟာ ညကြီးမင်းကြီး

အပြင် ထွက်လာပြီး သူ့မိတ်ဆွေကို ဘယ်လာပြီး ကြည့်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မစွတာ ဒေါ့၊ ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး၊ အဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျား လာပြောတဲ့ အခါကျတော့ စောင့်တဲ့ လူက သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေတယ်၊ သူ ဖတ်နေတဲ့ သတင်းစာဟာ ဆိုဒ်ကြီးလား ဆိုဒ်သေးလားလို့ ကျုပ် မေးလိုက် တာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းကသာ သူ ဖတ်နေတာဟာ လင်း ဆက် ဂျာနယ် သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှ ဆေးပညာ ဂျာနယ် ဆိုတာကို သိလိုက်ရရင် အဲဒီတုန်းကတည်းကိုက အဖြေ တော်တော်ကလေး ပေါ်သွားနိုင်တယ်ဗျ၊ ပြီး တော့ သတ်မှတ်တဲ့ အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူ တစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု နှင့် စိတ်မနှံ့သူ တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာကိုယ် ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဟာ တရား မဝင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ပေဘဲကိုးဗျ၊ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ကို အကြောင်း ကြားပြီး ထားလိုရတဲ့ ကိစ္စကိုး၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကို ဒီလောက် လျှို့ဝှက် ထားရတာလဲ၊ ကျုပ်လည်း ဖြစ်နိုင်ချက်တွေ အားလုံးကို စဉ်းစားပြီး စဉ်းစား ချက်နှင့် အချက်အလက်တွေ ကိုက် မကိုက် တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းကြည့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချက်အလက်တွေနှင့် ကျုပ် တွေးလုံးနှင့် သိပ်မကိုက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

‘ကဲ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ချက်တွေ အားလုံးကို စဉ်းစား ပြီးပြီ၊ စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါမှာ အချက်အလက်နှင့် မကိုက်တဲ့ အတွက် မဖြစ် နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ တွေ့လာရပြီ၊ ရှားတော့ ခပ်ရှားရှားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ် နိုင်ဘူး၊ အရေပြား ရောဂါဟာ အာဖရိကတိုက်မှာ သိပ်တွေ့ခဲ့လှတဲ့ ရောဂါမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် ရောဂါ တစ်ခု၊ ဒီတော့ ဒီလူငယ်ကလေးဟာ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုခုကြောင့် ဒီရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ မိဘတွေ အဖို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတယ်၊ သူတို့သားကို သီးခြား ခွဲမထားချင် ဘူး၊ သီးခြား ခွဲမထားဘူး ဆိုရင် သူနှင့်တကွ သူတို့တစ်တွေ အားလုံးပါ လူ လောကကြီးနှင့် အဆက် ပြတ်ရတော့မယ်၊ ဒီသတင်းကို မပေါက်ကြားအောင် လုံအောင် ထိန်းထားဖို့ လိုတယ်၊ လုံအောင် မထိန်းနိုင်ရင် အရပ်ကလည်း စကား ပြောလာမယ်၊ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေကလည်း ဒီအတိုင်း ကြည့် နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မိဘတွေ အနေနှင့် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အခကြေးငွေကို ပေးရင် ဒီရောဂါရှင်ကို ပြုစု ကုသဖို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ရနိုင်တယ်လို့ စဉ်းစားမိကြတယ်၊ နေ့လယ်မှာ ရောဂါသည်ကို အိမ်ထဲမှာ ထားတယ်၊ ည လူမမြင်နိုင်တဲ့ အချိန်လောက်ကျမှ သူ့ကို အပြင် ထွက် ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ခိုင်းမယ်၊ ဒီအတိုင်း စိတ်ကူးမိကြတယ်ဗျ၊ အထူး

သဖြင့် ဒီလို ရောဂါမျိုးဟာ အရေပြား ဖြူတာဟာ အဓိက လက္ခဏာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ရောဂါကလည်း တော်တော်လေးကို ကြီးတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သတိ ထားလိုက်မိတယ်ဗျ။ အိမ်ထဲကို ရောက်တော့ ဘဏ္ဍာစိုး အဘိုးကြီးက သူ့ လက်အိတ်ကို ချလိုက်တာ မြင်တယ်၊ အဲဒီ လက်အိတ်ကို ကျုပ် မသိမသာ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပိုးသတ်တဲ့ ဆေးတွေ ဖျန်းထားတယ် ဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်ဗျ။ ဒီတွင် ကျုပ် အဖို့ သံသယ အားလုံး ရှင်းသွားတော့တာပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က စာလုံးကလေး တစ်လုံး ရေးပြလိုက်ရုံနှင့် ခင်ဗျားတို့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသွားပြီ ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မြင်လိုက်ပြီဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က အဲဒီ စကားလုံးကလေးကို ထုတ်မပြောဘဲနှင့် စာရွက် တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ရေးပြလိုက်တာကတော့ ကျုပ်ဟာ နှုတ်လုံတဲ့ လူ တစ်ယောက်၊ စိတ်ချရတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဆိုတာ ပေါ်အောင်လို့ ရေးပြလိုက်တာပဲဗျ’

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်စဉ် အိမ်ရှေ့ တံခါးသည် ပွင့်လာကာ ရောဂါပိုးဗေဒ ပါရဂူ ဆာ ဂျိမ်း ဆောင်းဒါးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ မျက်နှာထား တင်းမာ တည်ငြိမ်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် လှိုက်လှဲ ခင်မင်သည့် အမူအရာသည် အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆာ ဂျိမ်း ဆောင်းဒါးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်

‘ကျုပ်မှာ ဘယ်လို အကုသိုလ်ကြောင့်လည်း မသိပါဘူးဗျာ၊ လူတွေ အတွက် မကောင်း သတင်းကိုချည်း ယူလာရတဲ့ လူမျိုး လာဖြစ်နေတယ်၊ ဒီ တစ်ခါကတော့ မကောင်း သတင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကောင်းသတင်းကို ယူလာရတာပါ၊ ခု ဒီသူငယ် ဖြစ်နေတာဟာ ကုဋ္ဌနူနာ ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကုဋ္ဌနူနာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ခင်ဗျာ’

‘အစ်သီယိုးဆစ် ဆိုတဲ့ သာမန် အရေပြား ရောဂါ တစ်မျိုးပါ၊ ဒီရောဂါ ဖြစ်ရင် ကိုယ် အရေပြားပေါ်မှာ အကွက်တွေ ထပြီး အရေတွေ ဖြူလာတတ်တယ်၊ ကြည့်ရတာ အင်မတန် အရပ် ဆိုးပြီး ပျောက်ခဲ့တယ်၊ သို့သော်လည်း ကုသလို့ ပျောက်နိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးပါ၊ ပြီးတော့ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါမျိုးထဲ ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့သော်လည်း စုံထောက်ကြီးရေ၊ တိုက်ဆိုင်မှုကတော့ တော်တော် ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲဗျ။ အခု အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်ပဲ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာလား၊ လောကကြီးမှာ ကျုပ်တို့ မသိသေးဘဲ အလုပ် လုပ်နေပြီး လူ့ကံကြမ္မာကို ဩဇာပေး လွှမ်းမိုးနေတဲ့ အင်အားစုတွေကော မရှိ

နိုင်တော့ဘူးလား၊ နောက်တစ်ချက်က ဒီရောဂါရှင်ဟာ အဲဒီ ဆေးရုံပေါ်ကို သွားအိပ်မိပြီလို့ သိတဲ့ အချိန်က စပြီး သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အကြောက် လွန်ပြီး သူ့မှာလည်း ဒီရောဂါမျိုး ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ စိုးရိမ်ကောင်း စိုးရိမ်နေခဲ့လိမ့်မယ် ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက် ဆိုသလို စိတ်စွဲလမ်းရာက စပြီး ခုလို ဆူဒို လက်ပရီစီလို့ ခေါ်တဲ့ အရေပြား ရောဂါ အတု တစ်မျိုး ဖြစ်လာတာ ပဲလို့ ယူဆရတာပဲ၊ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရောဂါ ပိုးမွှားဗေဒ ပါရဂူ တစ်ယောက် အနေနှင့် စိတ်ချလက်ချ ပြောနိုင်တဲ့ အချက်ကတော့ ... အလို၊ လုပ်ကြပါဦးဗျို့၊ အဘွားကြီး မူးမေ့ လဲသွားပြီဗျ၊ ကဲ မစွတာ ကင့်ရေ အဘွားကြီးတော့ သားရဲ့ ရောဂါ သတင်းကို ကြားတာနှင့် ဝမ်းသာလုံး ဆိုပြီး မေ့သွားတာဗျ၊ ဒီတော့ လောလောဆယ်မှာ သူငယ်ကို စောင့်ရှောက် ပြုစုဖို့ထက် အဘွားကြီး သတိ ပြန်ရအောင်သာ လုပ်ပေတော့’

[မူရင်း ဝတ္ထု *The Adventure of The Blanched Soldier*. ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံ ထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများတွင် ရှာမတွေ့။]

ပြည်တန်ကျောက် အမှု

ထူးခြားသော စွန့်စားခန်းများ စတင်ရာ ဖြစ်သည့် ဘောကာလမ်း ပထမ အထပ်မှ ညစ်ပတ် ရှုပ်ပွေနေသော အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်သည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိလေ၏။ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်သည် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် သိပ္ပံ ပညာနှင့် ပတ်သက်သော ဇယားချပ်ကြီးများကို လည်းကောင်း၊ အက်စစ်တို့ လောင်ကျွမ်းထားသည့် ဓာတုဗေဒ စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ရာ စားပွဲခုံကို လည်းကောင်း၊ အခန်းထောင့် ဆိုဖာတွင် ထောင်ထားသည့် တယော သေတ္တာကို လည်းကောင်း၊ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဆေးတံဟောင်းများ ဆေးအိတ်များ ထိုးထည့်ထားသည့် မီးသွေး ထည့်သည့် ခွက်ကို လည်းကောင်း လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်သည် ရှားလော့ဟုမ်း အား လာရောက် ကူညီနေသည့် ဖျတ်လတ် အကင်းပါးသော လူငယ်ကလေး ဘီလီ၏ နုနယ် ပျိုမြစ်၍ ပြီးချိန်လျက် ရှိသော မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက် လေ၏။

‘ဘီလီရေ၊ မင်းတို့ အခန်းမှာ ပြောင်းလဲတာ သိပ် မရှိပါကလားကွ၊ မင်းကလည်း မပြောင်းလဲဘူး၊ မင်းဆရာကလည်း ပြောင်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ဘီလီသည် ပိတ်ထားသည့် အိပ်ခန်း တံခါးကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်လျက်

‘ဆရာကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်နေတုန်းပဲ ထင်တယ် ခင်ဗျ’

အချိန်မှာ သာယာသည့် နွေရာသီ ညနေပိုင်း ခုနစ်နာရီ အချိန် ဖြစ်သည့် တိုင် ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်မှာ သူ့မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ ဖြစ်ကတတ် ဆန်း နေထိုင်တတ်ခြင်းကို အံ့ဩခြင်း မဖြစ်တော့ချေ။

‘ဘာလဲကွ၊ အမှု တစ်ခု ကိုင်နေသလား’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ အမှု တစ်ခုကို အရေးတကြီး လိုက်နေတယ်၊ ကျွန် တော်တော့ ဆရာ ကျန်းမာရေး အတွက်တောင် စိုးရိမ်မိသေးတယ်၊ တစ်နေ့ တခြား အသားက ဖျော့သထက် ဖျော့လာပြီး လူကလည်း ပိန်သထက် ပိန်လာ တယ် ခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ အစားလည်း နည်းနည်းမှ မစားဘူး၊ အိမ်ရှင် အဘွားကြီး က စုံထောက်ကြီး ဘယ်အချိန်မှာ ညစာ စားချင်သလဲလို့ မေးတော့ သန်ဘက်ခါ ညနေ ခုနစ်နာရီခွဲကျမှ ညစာ စားမယ်လို့ ဖြေတယ် ခင်ဗျ၊ အမှု တစ်ခုကို သူ စိတ်ဝင်စားပြီ ဆိုရင် သူ ဘယ်လို နေတတ်တယ် ဆိုတာ ဆရာကြီးလည်း သိ သားပဲ ခင်ဗျာ’

‘အေးပါကွာ၊ ငါ သိတာပေါ့’

‘ဆရာကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက် နောက်ကို လိုက်နေဟန် တူတယ် ခင်ဗျ၊ မနေ့တုန်းက အလုပ် ရှာထွက်တဲ့ လူ တစ်ယောက် ပုံသဏ္ဍာန် နှင့် ထွက်သွားတာပဲ၊ ဒီနေ့ကျတော့လည်း အဘွားကြီး တစ်ယောက်ပုံ ရုပ်ဖျက် ပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် ဆရာ နည်းတွေကို အထိုက်အလျောက် သိသင့်သလောက် သိနေပြီပေါ့၊ ဆရာကြီးရယ်၊ ဟောဟိုမှာ ဆရာကြီးရဲ့၊ မနေ့က ဆရာ ကိုင်သွားတဲ့ မိန်းမ အသုံးအဆောင် တစ်ခု’

ဘီလီသည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် အခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားသည့် ခပ်ပွပွ ထီးတစ်ချောင်းကို ပြလေ၏။

‘နို့ နေစမ်းပါဦး ဘီလီရဲ့၊ မင်းဆရာ ဘာတွေကို လိုက်နေတာတဲ့လဲ’

ဘီလီသည် နိုင်ငံတော် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး တစ်ခုကို ဆွေးနွေးနေသည့် နှယ် လေသံကို နှိမ့်လိုက်လျက်

‘ဆရာကြီးကိုတော့ ကိုယ့် အချင်းချင်းမို့လို့ ပြောရမှာပဲ၊ တခြား မဟုတ် ဘူး ဆရာကြီးရေ၊ အမှုက သရဖူက စိန်ကြီး တစ်လုံး ပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီထက်တော့ ပိုပြောခွင့် မရှိဘူး’

‘ဘာကွ၊ ပေါင် တစ်သိန်းတန် စိန်ကြီးကို ခိုးသွားတဲ့ ကိစ္စလား’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ ဒီစိန်ကြီးကို မရမနေ လိုက်ရှာရမယ်၊ ဝန်ကြီးချုပ် နှင့် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဟောဒီကို ရောက်လာပြီး ဟောဒီ ဆိုဖာ

ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆရာ့ကို ပြောသွားကြတယ် ခင်ဗျ။ ဆရာက သူတို့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပျောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ရှာပေးပါ့မယ်တဲ့။ ပြီးတော့ လော့ဒ် ကင်တဲမီယာလည်း ပါတယ် ခင်ဗျ'

‘ဘာကွ၊ သူလည်း ပါလာသေးသလား’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဒီအဘိုးကြီးကို ကြည့်ရတာ တော်တော် ခွကျတဲ့ အဘိုးကြီး ခင်ဗျ။ ဝန်ကြီးချုပ်တို့ ဘာတို့ကို ကြည့်ရတာက ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းပဲ ခင်ဗျ။ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး ဆိုရင်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လော့ဒ် ကင်တဲမီယာ ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ တစ်မျိုးပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တွင် မကဘူး။ ဆရာကလည်း အဲဒီ အဘိုးကြီးကို သိပ် သဘောကျပုံ မရဘူး။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးကလည်း ဆရာ့ကို သိပ်ယုံကြည်ပုံ မရဘူး။ ဆရာ့ကို ငှားတာကိုလည်း ကြိုက်ပုံ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ မငှားချင်ပေမဲ့ ဘယ်ရမလဲ ခင်ဗျာ’

‘ဒါကို မစွတာ ဟုမ်းကော သိရဲ့လား’

‘ဆရာကတော့ သိစရာ မှန်သမျှကို အကုန် သိတဲ့ လူစားပဲ ခင်ဗျာ’

‘အင်း၊ ဒီလို ဆိုရင် ဟုမ်းက အမှုကို ပေါ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ပြီ ဆိုရင် လော့ဒ် ကင်တဲမီယာတော့ တော်တော် အောင့်သွားမှာပေါ့ကွာ။ ဟေ့ ဘီလီရေ၊ ဒီ ပြတင်းပေါက်မှာ ကန့်လန့်ကာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ကာထားရတာလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်တုန်းက ဆရာ အတပ်ခိုင်းလို့ တပ်ရတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒီ နောက်မှာ သွားကြည့်မှ ပိုပြီး ရယ်ရတာ ဆရာကြီးရေ’

ဘီလီသည် ကန့်လန့်ကာ အနီးသို့ တိုးသွားကာ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ချောင်ကလေးကို ကာထားသည့် ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းသည့် အတွက် ပါးစပ်မှ အသံထွက်၍ပင် အော်လိုက်မိလေ၏။ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်တွင် တွေ့လိုက်ရသော အရာမှာ တခြား မဟုတ်။ မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ ပုံတူ ဖြစ်၍ ကိုယ်ပေါ်တွင် ညဝတ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိနေပုံ ဖြစ်လေ၏။ ပုံမှာ ပြတင်းဘက်သို့ လေးပုံ သုံးပုံခန့် လှည့်နေပြီးလျှင် ခေါင်းကို အောက်သို့ အနည်းငယ် ငဲ့ထားကာ စာဖတ်နေသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်လေ၏။ ဘီလီသည် ရုပ်တုမှ ခေါင်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ လက်ဖြင့် မြှောက်ကိုင်ပြလျက်

‘တကယ့် သက်ရှိ လူနှင့် တူအောင် ခေါင်း အနေအထားကို မကြာခဏ ပြောင်းပေးရတယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ခေါင်း အနေအထား ပြောင်းတော့မယ် ဆိုရင် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတွေကို ချပြီးမှ ခေါင်းကို လှည့် လှည့်ပေးရတယ်၊ ခန်းဆီး ကို ဖယ်လိုက်ရင် လမ်းတစ်ဖက် တိုက်ခန်းကနေ လှမ်းမြင်နေရတယ်’

‘ဒီလို ပုံတူမျိုးနှင့် အရောင် ပြတာမျိုးကို တို့လည်း အရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ကွာ’ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်က ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော် မရောက်ခင်တုန်းက မဟုတ်လား ဆရာကြီးရဲ့’ ဟု ဘီလီ က မေးလေ၏။ ဘီလီသည် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကို မ တင်လိုက်ပြီးလျှင် လမ်းမကို ကြည့်လိုက်လျက်

‘ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေ ရှိတယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ခု တောင် ဟောဟိုက ပြတင်းပေါက်မှာ အကောင် တစ်ကောင် ရပ်နေတာ မြင်ရ သေးတယ်၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျ၊ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်ရင်’

ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်သည် ဘီလီ ပြသော လူကို ကြည့်ရန် ပြတင်းပေါက် နားသို့ ကပ်လာစဉ် ရှည်လျား ပိန်ချုံးနေသော ရှားလော့ဟုမ်း၏ သဏ္ဍာန်သည် အခန်းဝတွင် ပေါ်လာလေ၏။ သူ့မျက်နှာသည် ချုံးကျကာ ဖျော့တော့လျက် ရှိ သည့်တိုင် ခြေလှမ်းများမှာမူ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဖျတ်လတ် သွက်လက်လျက် ရှိလေ ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် တစ်ချက်တည်းဖြင့် ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ရောက် လာပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကို ဆွဲစေလိုက်လျက်

‘ဘီလီ၊ မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်၊ မင်း အသက်ကို အန္တရာယ် ရှိတယ် ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ မင်း သေသွားရင် ငါ့မှာ ကူဖော်လောင်ဖက် မရှိ ဘာမရှိနှင့်၊ မင်း မရှိလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ ကဲ အိုင်ဆေး၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ခင်ဗျား ဌာနေဟောင်းကို ပြန်ရောက်လာတာကို မြင်ရတော့ ဝမ်းသာသဗျာ၊ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျား ရောက်လာပေတာကိုးဗျ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုတော့ အထင်မိသား’

‘ကဲ ဘီလီ၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ၊ ဒီကောင်ကလေးကို ထိန်းရတာကလည်း ကျုပ်မှာ တစ်ခုကွဗျ၊ သူငယ်ကလေးကို သိပ် အန္တရာယ် များတဲ့ ကိစ္စတွေကို ခိုင်းနေလို့ ကျုပ် ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေလဲဗျ’

‘ချက်ချင်း သေနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ဗျ၊ ဒီနေ့ ညနေမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ ကျုပ် တွက်ထားတယ်’

mgyoe.com 'ဘယ်လို ဖြစ်မယ် တွက်ထားတာလဲ'

'အသတ်ခံရလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားတယ်'

'ကြံကြီးစည်ရာဗျာ၊ မဟုတ်နိုင်တာ၊ နောက်မနေစမ်းပါနှင့်'

'နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ဟာသဉာဏ် ရှင်တဲ့ လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ ပြက်လုံးတော့ ပြောတတ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်မှာတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ် အရက်ကလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး သောက်လို့ ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဓာတ်ငွေ့နှင့် ဆေးအိတ်က တော့ အရင်နေရာ အတိုင်းပဲဗျာ၊ ကဲဗျာ ခင်ဗျား ထိုင်နေကျ လက်တင် ကုလား ထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကော ကျုပ် ဆေးတံနှင့် ဆေးချေးနံ့ကို မမုန်းသေးဘူးနော်၊ ခုတစ်လောတော့ အစားအသောက်ကို မစားဘဲ ဆေးတံကို ချည်း ဖိသောက်နေရတာပဲဗျို့'

'နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ အစားအသောက် မစားတာလဲ'

'လူဟာ တစ်ခါတလေမှာ အစာငတ် ခံပေးရတယ်ဗျာ၊ အစာငတ် ခံလိုက်ရင် အာရုံတွေဟာ ပိုထက်မြက် သိမ်မွေ့လာတတ်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဆရာဝန်ပဲ၊ သိမှာပေါ့ဗျာ၊ အစာတွေဟာ ကြေညက်လို့ ပြီးသွားရင် အချို့က သူ့သက်ဆိုင်ရာ သွေးကြောတွေထဲ ရောက်သွားကြပြီး နောက်ဆုံးမှာ သွေးကြောထဲကနေ ဦးနှောက်ထဲကို ရောက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဟာ ဦးနှောက်ဗျာ၊ ဦးနှောက်က လွဲရင် ကျန်တာတွေကတော့ ကျုပ်အဖို့ အပိုပစ္စည်း သက်သက်တွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဦးနှောက်ကိုပဲ အရေးထားတယ်၊ ကျန်တာတွေကို ဒီလောက် အရေး မထားဘူး'

'နို့ ဒါဖြင့် အန္တရာယ် ဆိုတာကော ဘာကို ပြောတာလဲ'

'ပြောပါ့မယ်လေ၊ မဖြစ်သော်ရှိ ဖြစ်သော်ရှိ ဆိုသလို ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျား ခေါင်းထဲမှာ လူသတ်သမားတွေရဲ့ နာမည်တွေနှင့် လိပ်စာတွေကိုတော့ မှတ်ထားရလိမ့်မယ်ဗျာ၊ အကယ်၍များ ကျုပ် သေသွားရင် အဲဒီ ကောင်တွေရဲ့ နာမည်တွေနှင့် လိပ်စာတွေကို စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့ကို ပေးလိုက်ပေတော့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က နှုတ်ဆက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကလေးလည်း ပြောလိုက်ပေတော့၊ အဲဒီ ငနဲရဲ့ နာမည်က မြို့စား နီဂရက်တို့ ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်တဲ့ဗျာ၊ ကဲ ရေးထားလိုက်ဗျာ၊ ရေးချထားလိုက်၊ အမှတ် ၁၃၆၊ ဘိုးဆိုက် ပန်းခြံ ရပ်ကွက်တဲ့၊ ရပြီလား'

mgyoe.com

ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်၏ ရိုးသားသော မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သည့် အသွင် သဏ္ဍာန် ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း အဖို့ အသက် အန္တရာယ် မည်မျှ ကြီးသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရှားလော့ဟုမ်း၏ စကားများသည် ချဲ့ထွင် ပြောနေခြင်း မဟုတ်ရုံမျှမက အရိပ်အမြွက်လောက်မျှသာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင် ကောင်းစွာ သိပေ၏။ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင် သည် စဉ်းစားရခြင်းထက် လှုပ်ရှားရခြင်းကို အားသန်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ယခု တစ်ချိတွင်လည်း လိုက်ပါရန် အဆင်သင့် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

‘ကဲ အိုင်ဆေး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အားနေတာနှင့် အတော်ပဲ’

‘အင်း ခင်ဗျားလည်း အလျင်တုန်းကလို ခပ်ပေပေ နေတုန်းပဲကိုး၊ အလျင် တုန်းက မကောင်းတဲ့ အကျင့်ကလေးတွေ နေရာမှာ နောက်ထပ် မကောင်းတဲ့ အကျင့်ကလေးတွေတောင် တိုးလာသေးသကိုး၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တော်တော် အလုပ် များတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ ဂိုက် အပြည့် ပေါ်နေတယ်ဗျ၊ အရေး တကြီး လူနာတွေ ဘာတွေများ လိုက်စရာ ရှိနေသလား’

‘အရေးကြီးတဲ့ လူနာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျား ဒီ ငနဲကိုကော မဖမ်းနိုင်တော့ဘူးလား’

‘ဖမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကောင် ဖမ်းမှာ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေတာပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းသေးတာလဲ’

‘စိန်ကြီး ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ မသိသေးလို့ မဖမ်းသေးတာဗျ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘီလီ ပြောတယ်၊ သရဖူကြီးထဲက စိန်ဆို’

‘ဟုတ်ပေဗျာ၊ သရဖူထဲက မရမ်းစေ့ရောင် စိန်ကြီးပေါ့၊ ပိုက်ကွန်ကို ဖြန့်ပြီးလို့ လိုချင်တဲ့ ငါးကိုလည်း ရပါပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျောက်ကို မရသေးတာက ခက်နေတယ်၊ ကျောက်ကို မရဘဲ ဒီလူတွေကို ရလို့ကတော့ ကျုပ် အဖို့ ဘာ အကျိုး ရှိမှာလဲ၊ ဒီကောင်တွေ ရှောင်ပြေးနေရင် ကျုပ် အဖို့ရော ကမ္ဘာ လောကကြီး အဖို့ရော ပိုပြီးတောင် နေချင့်စဖွယ် ကောင်းဦးမယ် မဟုတ် လား၊ ကျုပ် လိုချင်တာက ဒီကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရတနာကြီးကို လိုချင် တာ’

‘ဒါဖြင့် မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူက ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ ငါး တစ်ကောင် ဆိုပါတော့’

mgjoe.com

အင်း၊ ငါး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငါးမန်း၊ တယ်ကိုက်တဲ့ ငါးမန်း၊ နောက် တစ်ကောင်က လက်ဝှေ့သမား စိန်မာဒင် ဆိုတဲ့ ကောင်၊ ဒီကောင်က စိတ်ရင်းက တော့ မဆိုးလှပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြို့စား ဆိုတဲ့ ငနဲက သူ့ကို အသုံးချနေတယ်၊ ဒီကောင်ကိုတော့ ငါးမန်းရယ်လို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူး၊ သာမန် ငါးပါ၊ တစ်လျှောက် လုံး ကျုပ် ပိုက်ကွန်နားမှာ သွားချည် လာချည် လုပ်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့် မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ် ဆိုတဲ့ ငနဲ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒီနေ့ မနက်တွင် သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်ဗျ၊ မနက်ကသာ ကျုပ်ကို တွေ့ခဲ့ရင် အဘွားကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေနှင့် တွေ့ရမှာပဗျာ၊ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက် ရုပ်ဖျက်လို့ ကောင်းတာ တစ်ခါမှ မရှိဘူးလို့တောင် ထင်မိသဗျ၊ တစ်နေရာကျတော့ ကျုပ်က လက်ထဲက ထီးကို လွှတ်ချလိုက်တာ ကိုးဗျ၊ ဒီတော့ ငနဲက ကျွန်တော်ပဲ ကောက်ပေးပါ့မယ်တဲ့ ခင်ဗျ၊ အောင်မယ် ရိုရိုသေသေပဲ ခင်ဗျ၊ အိတလီသံ ခပ်ဝဲဝဲနှင့် ဟောဒီ ငနဲဟာ စိတ်ကောင်း ဝင်ပြီ ဆိုရင် အိတလီ တောင်ပိုင်းသား ပီပီ အလွန် ယဉ်ကျေးတယ်ဗျ၊ အဲ စိတ်ဖောက် ပြီ ဆိုရင်တော့ သရဲမင်းရဲ စီးတဲ့ လူ ကျနေတာပဲ၊ အင်း လောက ဆိုတာ ဒီလို ပေါ့လေ၊ ဘုံအနှမ်းလို့ ဆိုကြပေသကိုး’

‘အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကိုက လောကကြီးရဲ့ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ကြီး တစ် ခုပေါ့လေ’

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ဒီငနဲကို နောက် ယောင်ခံ လိုက်သွားတယ်ဗျ၊ မင်နိုရီ ရပ်ကွက်က စထရောဗင်ဇီ အလုပ်ရုံကို ထိအောင် လိုက်သွားတယ်၊ စထရောဗင်ဇီ အလုပ်ရုံ ဆိုတာက လေသေနတ် လုပ်တဲ့ စက်ရုံ၊ ကျုပ် သိသလောက် ဆိုရင် စထရောဗင်ဇီရဲ့ လေသေနတ်က တော်တော် ကောင်းတဲ့ သေနတ်ဗျ၊ ခုဆိုရင် အဲဒီ သေနတ်ဟာ တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းပေါက်မှာ ရှိနေနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြတင်းပေါက်မှာ ပြထားတဲ့ ကျုပ် ပုံတူကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘီလီ ပြပြီးလောက်ရော ပေါ့၊ အဲဒီ အရပ်ရဲ့ ခေါင်းဟာ အချိန်မရွေး ကျည်ဆန် ထိနိုင်တယ်ဗျ၊ အလို ဘီလီရေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ’

သူငယ်ကလေးသည် လင်ပန်း တစ်ခုထဲတွင် ကတ်ပြားကို ထည့်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကတ်ပြားကို မျက်ခုံး ပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဝမ်းသာ ကျေနပ်သည့် ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။

မဟာဗျူ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီဗျာ။ သူ ကိုယ်တိုင် လာမယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အိုင်ဆေးရေ သတိသာ ထားနေ ပေတော့ဗျူ။ လူကတော့ တော်တော် သတ္တိ ကောင်းတဲ့လူ၊ အမဲပစ် ကောင်းတယ် လို့ နာမည် ကြီးတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့။ အဲ ကျုပ်ကိုပါ ရအောင် ပစ် နိုင်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူဟာ အလွန် တော်တဲ့ အမဲပစ်သမားလို့ ဆိုရမှာပေါ့ ခင် ဗျာ။ ခုပဲ ကြည့်ပါလား။ သူ့နောက်ကို ကျုပ် လိုက်နေတယ် ဆိုတာ သူ သိတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို လာပြတာဗျ'

‘ပုလိပ်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ဗျာ’

‘ခေါ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ကဲ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး လမ်းထဲ ကို ကြည့်လိုက်စမ်းဗျာ။ ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ သူတို့ လူတွေ ဘာတွေများ စောင့် ကြည့်နေသလား ဆိုတာ သိရအောင်’

ဝပ်ဆင်သည် ကန့်လန့်ကာကြီးထဲမှနေ၍ လမ်းမကို မသိမသာ ကြည့် ရှုလျက် ရှိလေ၏။

‘ရှိတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝင်းပေါက်မှာ ရုပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လူတစ်ယောက် မယောင်မလည် ရပ်နေတယ်’

‘အဲဒါ ကျုပ် ပြောတဲ့ စိန်မာဒင် ဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့ဗျာ။ သစ္စာတော့ ရှိ ပါရဲ့။ ဉာဏ် မရှိရှာဘူး။ ဘီလီရေ ဧည့်သည်ကော’

‘အပြင်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ် ဆရာ’

‘ငါ ခေါင်းလောင်း ထိုးလိုက်ရင် ခေါ်လာခဲ့ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘ငါ အခန်းထဲမှာ မရှိဘူး ဆိုရင်လည်း ခေါ်သာ ခေါ်ခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်သည် တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည် အထိ စောင့်နေ ပြီးမှ ရှားလော့ဟုမ်းဘက်သို့ လှည့်၍ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့်

‘ဗျူလူ၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်နှင့်ဗျာ။ ဒီကောင်က အတော် ရမ်းတဲ့ကောင်။ ဘာကိုမှ ကြည့်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို တစ်ချီတည်း အသေ သတ် သွားရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ’

‘ဒီလို ဆိုရင်လည်း ကျုပ် မအံ့ဩပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား အနားမှာ ကျွန်တော် နေမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒီလို ဆိုရင် ခင်ဗျား လမ်းမှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘ဘယ်လမ်းမှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဖြစ်မှာလဲ၊ သူ့လမ်းမှာ ကန့်လန့် ဖြစ်မှာလား’

‘သူ့လမ်းမှာ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် လမ်းမှာ ဖြစ်မှာ’

‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ထားမပစ်ခဲ့ နိုင်ဘူး’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ ခင်ဗျား ရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ရှိ ရင် ခင်ဗျားက ကစားပွဲကို တစ်ခါတည်း အပြီး ကစားချင်တဲ့ လူမျိုး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ဒီမှာ ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခု ဒီနေ့ လာတာက သူ့ကိစ္စနှင့် သူ၊ သူ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူ လာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သည် အထိတော့ ဒီကောင့်ကို ဒီမှာ နေအောင် လုပ်ရဦးမယ်’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အိတ်ထဲမှ မှတ်စု စာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် စာရွက် တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စာကြောင်း အနည်းငယ်ကို ရေးခြစ်လိုက်လျက်

‘မြင်းရထား တစ်စင်း ခေါ်ပြီး စကော့တလန်ယာဒ် ရုံးချုပ်ကို သွား ချည်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ စာကို စီအိုင်အေ ဌာနက ယိုဂယ်ကို ပေးခဲ့၊ ပုလိပ် ထည့်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်၊ ပုလိပ်နှင့် အတူ ပြန်လာခဲ့၊ ဒီရောက်တော့မှ ဒီနေ့ကို ဖမ်းကြတာပေါ့’

‘ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လုပ်ပါ့မယ်ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ပြန်မလာခင်မှာတော့ ဒီရတနာကို ဘယ်မှာ ထားသလဲ ဆို တာ သိအောင် လုပ်ရမှာပေါ့’ ဟု ဆိုကာ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ခေါင်းလောင်း ကြိုးကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

‘လာဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်နေရအောင်၊ ဒီထွက်ပေါက် ကလေး ရှိတာ တော်တော်တော့ အသုံးဝင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ငါးမန်းကြီး ဘယ်လို နေမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ချင်လို့၊ ကျုပ် ခပ်ဆန်းဆန်းကလေး လုပ်တတ်တာ ကို ခင်ဗျားလည်း သိသားနှင့်’

နောက် တစ်မိနစ်လောက် ကြာသည့် အခါ၌ ဘီလီသည် လူသူ ကင်း ရှင်းလျက် ရှိသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်ကို ခေါ်လာခဲ့လေ ၏။ မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်မှာ ထင်ရှားသည့် မုဆိုး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အမဲ ကောင်ကြီးများကို လိုက်ရာတွင် တော်လှသည်ဟု နာမည် ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထိုလူမှာ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသား ညိုညို၊ နှုတ် ခမ်းမွေး ကားကားကြီးနှင့် ဖြစ်လေရာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ရက်စက် တင်းမာ

ဖြောင့်တန်းသည့် နှုတ်ခမ်းကို ဖုံးအုပ်လျက် ရှိ၍ ငှက်နှုတ်သီးနှယ် ရှိသော နှာ
ခေါင်းဆီသို့ တက်သွားလေ၏။ မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်သည် အဝတ်အစားကို
ဣန္ဒြေရရ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း တောက်ပ ပြောင်လက်သည့် လည်စည်း၊
တလက်လက် ဖြစ်နေသည့် ရင်ထိုးနှင့် လက်တွင် ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်
တို့ကြောင့် ခပ်ကြွားကြွားဟန် ပေါက်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်းထဲသို့ ရောက်၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် မြို့စား ဆီးလ်
ဗီးယတ်စ်သည် ထောင်ချောက်ဖြင့် ထောင်ဖမ်းလေမည်လောဟု စိုးရိမ်သည့်နှယ်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။
ထို့နောက် ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုးထွက်နေသည့် မလှုပ်
မယှက် ဖြစ်နေသော ခေါင်းနှင့် ညဝတ် အင်္ကျီ ဝတ်ရုံ ကော်လာကို မြင်လိုက်
သည့် အခါတွင် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် အလွန် အံ့အား
သင့်သွားသည့် အမှုအရာသည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကာ နက်မှောင် ကြမ်းကြုတ်
သော သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် မျှော်လင့်ချက်သည်
ပြုံးပြက် လာခဲ့လေပြီ။

သူသည် အခန်း ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်ကာ အနီးတွင် လူ ရှိ မရှိ
ကြည့် အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် တုတ်ကို အသင့် ကိုင်လျက် မလှုပ်မယှက် ရှိ
နေသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်က သဏ္ဍာန် အနီးသို့ ခြေဖျား ထောက်လာခဲ့လေ၏။
နောက်ဆုံး ခုန်အုပ်တော့မည်ကဲ့သို့ ပြင်လိုက်စဉ် အေးစက် လှောင်ပြောင်သည့်
အသံ တစ်သံ အိပ်ခန်း တံခါးဝဆီမှ ပေါ်လာသည့် အတွက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

‘အလို မြို့စားလေးလား၊ မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ၊ ကွဲသွားပါ့မယ်၊ မလုပ်ပါ
နှင့်’

လူသတ်သမားသည် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်လေ၏။ သူ၏ ရှုံ့မဲ့နေ
သည့် မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်သည့် အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရလေ၏။ ထို့နောက်
တွင်မူ အရပ် အစား လူကိုယ်တိုင်ကို အန္တရာယ် ပေးရန် အဆင်သင့် ပြင်လိုက်
သကဲ့သို့ ခဲသီးတပ် ကြိမ်တုတ်ကို ပြန်၍ အသင့်ပြင်လိုက်စဉ် ရှားလော့ဟုမ်း၏
ပြာလဲ့သည့် မျက်လုံးများနှင့် လှောင်ပြောင်သည့် အပြုံးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်
ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်၏ လက်များသည် ဘေးသို့ ပြန်ကျသွားကြ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ရုပ်တုဘက်သို့ လျှောက်လာကာ
‘တော်တော် ကောင်းတဲ့ လက်ရာဗျာ၊ ပြင်သစ် ပုံတူ ပန်းပု ဆရာ တာ
ဗင်းနီးယား ထုပေးထားတဲ့ ပုံလေ၊ မိတ်ဆွေကြီး စထရောဗင်ဒီက လေသေနတ်

အလုပ် ကောင်းသလို ဒီလူကလည်း ဖယောင်းပုံတွေ သွင်းရာမှာတော့ နံပါတ် တစ်ပေါ့ဗျာ’

‘ဗျာ၊ လေသေနတ် အလုပ် ကောင်းတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲဗျာ’

‘မိတ်ဆွေရဲ့ ဦးထုပ်နှင့် ကြိမ်တုတ်ကို အနားက စားပွဲပေါ် ချပြီး အေး အေး ဆေးဆေး ထိုင်ပါဦးဗျာ၊ ပြီးတော့ ခြောက်လုံးပြူးကလေးကိုလည်း တစ် ဆိတ် ချထားလိုက်ပါဦး၊ ဪ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှာ ထားပြီး ထိုင်ချင်သလား၊ ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း သဘောပါ၊ ခင်ဗျားနှင့် စကား ပြောစရာလေး ရှိနေတုန်းမှာ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ အတော်ပဲဗျာ’

မြို့စားသည် မျက်မှောင်ကို ကုတ်၍ ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားနှင့် ပြောစရာ ရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ စောစောက ခင်ဗျား မှတ်လို့ လာခဲ့တာ အမှန်ပဲဗျာ’

ရှားလော့ဟုမ်းက ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို စားပွဲ အစွန်ပေါ်သို့ လှမ်း တင်လိုက်ပြီးလျှင်

‘ခင်ဗျား ခေါင်းထဲမှာ ဒီစိတ်ကူးနှင့် လာတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပါ တယ်၊ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရန်ငြိုး ကြီးနေရတာလဲ’

‘ကိုယ့် အလုပ် ကိုယ် မလုပ်ဘဲ သူများ အလုပ်မှာ ဝင် နှောင့်ယှက်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နောက်ကို သတ္တဝါတွေ လွှတ်ပြီး ခြေရာခံ ခိုင်းလိုခိုင်း’

‘ကျုပ် သတ္တဝါတွေ ဟုတ်စ၊ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ကျုပ်ကို လိမ် မနေစမ်းပါနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လူတွေကို ကျုပ် ပြန်ပြီး နောက်ယောင်ခံ ခိုင်းပြီးပါပြီ၊ ဒီမှာ ဟုမ်း၊ ကစားတယ် ဆိုတာ တစ်ယောက် တည်း ကစားလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် ကစားမှ ဖြစ်တာ’

‘မြို့စားကို ကျုပ် တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်ဗျာ၊ သိပ်တော့ အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်လှပါဘူး၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်ကို ခေါ်မယ် ဆိုရင် ယဉ်ကျေး သမှု အနေနှင့်တော့ ရှေ့က တစ်ခုခု ထည့်ခေါ်ဖို့ တောင်းပန် ချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း အသိသားပဲ၊ ကျုပ် အလုပ်က လန်ဒန်မှာ ရှိတဲ့ လူဆိုး လူမိုက် တွေ အားလုံးနှင့် ဆက်ဆံနေရလေတော့ ခင်ဗျားကျမှ ဒီလို ခေါ်ခွင့် ပေးထား ရင် သူတို့က ဘယ်လို ထင်မလဲဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ မစွတာ ဟုမ်း ခင်ဗျာ’

‘အင်း ကောင်းပါလေဗျာ၊ သို့သော်လည်း ခင်ဗျား နောက်ကို ကျုပ်လူ

တွေ လိုက်နေတယ် ဆိုတာကတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား အထင်မှားလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်က စက်ဆုပ် အထင်သေးသည့် ဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။

‘လောကကြီးမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဒီပြင် လူတွေ အားလုံးလည်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းတတ်တာပါပဲ။ မနေ့ကတုန်းကတော့ အသက်ကြီးကြီး အမဲလိုက်သမား ပုံဗျ။ ဒီနေ့တော့ အသက် ကြီးကြီး အဘွားကြီး တစ်ယောက်ဗျ။ ကျုပ်နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်’

‘ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို ချီးမြှောက်တာလို့ ယူဆ ရတော့မှာပဗျာ။ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ တရားခံ ဘောဒွန် ဒေါ်ဆင်က ကြိုးပေး ခံရခါနီးတော့ ပြောသွားတဲ့ စကား တစ်ခွန်း ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်လို လူတစ်ယောက် စုံထောက် လာ ဖြစ်တာဟာ တရား ဥပဒေ ဆိုင်ရာမှာတော့ အမြတ် ထွက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သဘင် အနုပညာမှာတော့ ပညာသည် တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတာပဲတဲ့ဗျ။ ခုလည်း ကျုပ် ရုပ်ဖျက် ကောင်းလိုက်ပုံကလေးတွေကို ခင်ဗျားက ချီးကျူးနေပြန်ပြီ’

‘ဗျာ အဲဒါ ခင်ဗျားလား၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ပဲလား’

ရှားလော့ဟုမ်းက ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း

‘မနေ့က ကျုပ် လက်ထဲက ထီး လွတ်ကျသွားလို့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ထီးကို ကောက်ပေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုမှာလေဗျာ၊ ခင်ဗျား ကောက်ပေးတဲ့ ထီး’

‘အင်း စောစောကများ သိလိုက်ရင် ဒီလို ...’

‘ကိုယ့် အိမ်ကလေးကို ဘယ်ပြန်ရောက်တော့မလဲပေါ့။ ဟုတ်စ၊ ကျုပ် သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတွင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မှာလည်း အခွင့်အရေးတွေ လက်လွတ်သွားခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်မှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ ဟောခု ဒီမှာ လာဆုံနေကြပြီပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား’

မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်၏ မျက်လုံးပေါ်တွင်မူ မျက်မှောင်တို့ တွန့်သည်ထက် တွန့်လာခဲ့လေပြီ။

‘အင်း ခင်ဗျား ပြော လိုက် တော့ ပိုတောင် ဆိုးသွားပြီပေါ့လေ၊ ခု ကျွန်တော့် နောက်က လိုက်နေတာဟာ ခင်ဗျား လူတွေတောင် မဟုတ်တော့ဘဲ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်တောင် ဖြစ်နေပြီကိုး၊ နေစမ်းပါဦးဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာ

ပြုလို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတာလဲဗျ။ ဘာကြောင့်လဲ’

‘မြို့စားလည်း အယ်ဂျီးရီးယားမှာ ခြင်္သေ့ ပစ်လာခဲ့တဲ့ လူပဲဗျာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဘာကြောင့် အဲဒါ လိုက်သလဲ’

‘ဘာကြောင့် ရမလဲဗျ။ အပျင်းပြေ အားကစားလည်း ဟုတ်တယ်၊ စွန့်စားခန်းလည်း ဟုတ်တယ်၊ အသည်း တထိတ်ထိတ်နှင့်လည်း နေရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒါ ပစ်တာပေါ့’

‘ပြီးတော့ တိုင်းပြည်မှာလည်း သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေ ဘာတွေ ကင်းဝေးအောင်လို့ ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပေါ့’

မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထလိုက်လေ၏။ သူ့လက်များသည် ခါးဆီသို့ အလိုလို ရောက်သွားကြလေ၏။

‘ထိုင်ပါဦးလေ၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မတိုပါနှင့်၊ ကျုပ် ခင်ဗျား နောက်ကို လိုက်တာက တိုင်းပြည်မှာ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေ ရန်က ကင်းရုံလောက်တွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုလည်း ရှိလို့ပါ၊ ရှင်းရှင်း ပြောမယ်ဗျာ၊ အဲဒီ စိန်ကြီးကို ကျုပ် လိုချင်တယ်’

မြို့စား ဆီးလ်ဗီးယတ်စ်သည် ကုလားထိုင် နောက်မှီတွင် မှီ၍ ထိုင်လိုက်ရင်း ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်လေ၏။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ’

‘အဲဒီ စိန်ကြီး ကိစ္စကြောင့် ခင်ဗျား နောက်ကို လိုက်နေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီးသားပါလေ၊ ဒီနေ့ည ဒီကို ခင်ဗျား ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းက ဒီစိန်ကြီး အကြောင်းကို ကျုပ် ဘယ်လောက် သိနေတယ် ဆိုတာကို စုံစမ်းဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ လိုအပ်ရင် ကျုပ်ကို အပြတ် ရှင်းပစ်ဖို့ရယ်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် ဒီနေ့ည ဒီကို ရောက်လာတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဘယ်လောက် သိထားသလဲ ဆိုတာကို ကျုပ် အတိအလင်း ပြောပြလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားဘက်ကနေ ကြည့်ရင်လည်း ကျုပ်ကို အပြတ် ရှင်းရမှာပဲ၊ ကျုပ်က အားလုံးကို သိနေတာကိုး၊ အဲ ကျုပ် မသိတာကလေး တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့ဗျာ၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား ဖွင့်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ’